

GLENN
HOE HELDER
WIL JE HET HEBBEN?

We all have two lives.
The second one starts
when we realize
that we have only one.

Confucius

Auteur: Frans van der Beek
Copyright 2023 © De Bookmakers Diemen
Foto cover: Edwin Smulders
Typografie & Vormgeving: Erwin Noordanus
Redactie: Riemke Reijners
Correctie: Rob Schut
Grafische productie: Intermediapress
Uitgever: De Bookmakers, Diemen
Speciale dank: Martin Planken, Topshelf Media

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever op welke wijze
dan ook openbaar worden gemaakt.

ISBN 9789082227352 / NUR 402
www.debookmakers.info

De uitgever heeft zijn uiterste best gedaan het copyright
van de illustraties te achterhalen. Wie rechten heeft die niet zijn
gehonoreerd wordt verzocht contact met de uitgever op te nemen.

FRANS VAN DER BEEK

G L E N N

HOE HELDER WIL JE HET HEBBEN?

'Goedenavond.
Mijn naam is Glenn Helder.
Ik ben ex-profvoetballer.'

Stilte.

'Ik speelde bij Arsenal,
in het Nederlands elftal... en in het casino...'

Schaterlach.

'Bij die laatste club ging het ietsje minder.
Toen ben ik ook gedegradeerd...'

Nog een lachsalvo.

'Sindsdien speel ik voor
FC Schuldsanering...'

Applaus.

'Best wel blij dat ik eindelijk
weer eens ben geselecteerd...'

Bulderlach.

Optreden van Glenn Helder
in het programma *Celebrity Comedy*

INHOUD

Inleiding	6	FC De Rebellen	174
Gestoord en ontspoord	8	Is er leven na voetbal?	184
De ommekeer	31	Maxim, John en Tom	190
Enfusion zegt: kom maar!	41	Mag het nog sneller?	195
Mike's Gym	49	Een boom gaat nooit opzij	202
Bang voor Suarez?	63	Dit nooit meer!	212
De gokduivel	69	Jouw vrouw, mijn vrouw VIPS	219
Dieper zinken kan niet	78	ESPN, De Eretribune	232
Terug naar de gevangenis	88	Ambassadeur van een gezonde toekomst	238
Kleur-rijk	97	Geen commentaar	242
Uitsluiting	111	De vonken spatten van het drumstel	244
Naar de psychiater	125	Rob Jansen, de miskende verlosser	252
De kwestie vrouwenvoetbal	132		
Zondag zaalvoetbal	143		
Creators FC: spelen met YouTubers	151		

INLEIDING

Als Glenn Helder mij benadert met het verzoek een boek te schrijven over zijn leven na de dramatische periode waarin hij in de afgrond belandde, past enige schroom. In 2014 verscheen zijn biografie van Bert Nederlof. Een prestatie waar ik nauwelijks iets aan kan toevoegen. Dacht ik. Bij nader inzien ontbreekt er iets essentieels. Het boek biedt een breed overzicht van de woeste levensloop van de ex-voetballer, maar ik lees geen duiding van dat bizarre gedrag. Wat is hij voor type? Wat verklaren die grillige persoonlijkheid en zijn vroegere extreme vrijgevigheid bijvoorbeeld? Waar komt dat vandaan? En die grote bek? Is dat camouflage van een gevoelig man die zijn sentimenten bedekt met een laagje bravoure? Zijn emotionele uitbarstingen roepen vragen op die hij alsnog zal moeten beantwoorden.

En die Glenn, was dat niet die boef met een pistool op zak? Moet ik hem opnieuw op het schild hijsen? Al tijdens het eerste gesprek neemt hij mijn twijfels weg. Glenn is een geboren verteller. Hij blijkt een multi-talent en ook één brok dynamiet. Zou dat niet gevaarlijk zijn met zo'n kort lontje?

Als ik hem hoor praten moet ik denken aan het Duracell konijntje dat dankzij de bekende batterijen van geen ophouden weet. Beweeglijke motoriek, bulderende lach afgewisseld met grimmige gezichtsuitdrukking en vlammeende ogen. Hij overtuigt me dat zijn leven, nadat hij deze periode de rug heeft toegekeerd, drastisch is gewijzigd. Hij is opgestaan en verdergegaan. Tegenwoordig een veelgevraagd spreker, musicus en talkshowgast. Het levende bewijs dat er na een voetbalcarrière, verblijf in

de gevangenis en gokverslaving, een nieuwe horizon kan bestaan. En bovenal: hij is een hartstochtelijk vader die zijn leven zou geven voor het geluk van zijn beide kinderen. Een boeiende melange.

Daar komt nog bij dat hij op zijn 55e, na alle tegenspoed, een vorm van levenswijsheid heeft opgebouwd die indruk maakt. Niet alleen voor voetballiefhebbers, maar ook voor wie er in het leven doorheen zit. Glenn kan met zijn visie en gevoelens, hoop en uitzicht bieden. Daarom kan vrijwel niemand een hekel aan hem hebben. Wat hij ook flikte, wie hij ook de vinkentering heeft toegewent, ze blijven hem sympathiek vinden. Afgezien van iemand als Emile Ratelband, over wie later meer.

Er is sinds zijn voetbalroem een nieuwe generatie gekomen voor wie Glenn Helder nog geen open boek is. Ook die jeugd verdient het om kennis te maken met de man die al negen levens achter de rug heeft en nog altijd gulzig uit de levensbron slurpt.

Kon hij vroeger onberekenbaar en kwaadaardig zijn, nu staat er een opgewekt causeur voor me. Met een verteltrant recht uit het hart. Hij beleeft opnieuw wat hem sinds zijn vrijlating en keuze voor het rechte pad is overkomen. Vaak wijst hij bij een emotioneel moment op zijn kale hoofd.

‘Kijk, kippenvel’, zegt hij.

Op je hoofd? Hij wijst het aan. Inderdaad. Het is zijn manier om aan te geven hoezeer ervaringen hem beroeren. Glenn en zijn verhalen. Het zijn er veel. Het ene nog sappiger dan het andere. Dat verdient een nieuw boek.

Dit boek!

Frans van der Beek

*Wie niet van de geschiedenis leert,
is gedoemd haar over te doen*

GESTOORD EN ONTSPoord

Een leven in drie episodes. De eerste, glansrijk als voetbalprof, de tweede in het teken van de teloorgang van een gokverslaafde, en de derde over wat hij zijn nieuwe leven noemt. Het is maar weinig voetballers gegund om twee keer met een boek te komen. Over Johan Cruyff is intussen een kleine bibliotheek volgeschreven, maar 'El Salvador' was een uitzonderlijk fenomeen.

Dat is logisch.

Alleen over Wim Kieft, René van der Gijp, John de Wolf, Andy van der Meijde en enkele anderen verscheen een tweede boek omdat ook hun verhaal een vervolg verdiende. Kieft was verslaafd en is opgestaan uit de goot. Hij heeft weer koers gezet naar een zonnige horizon.

Het boek over Glenn Helder uit 2014 was een soort biecht. Door de vuile was buiten te hangen droogden de tranen en gloorde hoop op een betere toekomst. Een nieuw begin met een schone lei. Glenn is niet afgeschreven. Integendeel. Waar menig voetballer in de vergetelheid raakte, bleef hij juist in de publieke belangstelling.

In de media herinnert menigeen zich zijn opvallende persoonlijkheid. Met zijn snelle babbel en kleurrijke levenswandel trekt hij nog steeds de aandacht. Dit keer met een missie. Zijn prioriteit is het helpen van mensen, van jong tot oud. Dankzij zijn levenservaring kan hij ze handvaten geven waar ze zich aan kunnen vasthouden.

Neem bijvoorbeeld de voetbaljeugd. Als geen ander weet hij wat de verlokkingen zijn van roem en rijkdom. Hij ziet hoe aanstormend voetbaltalent staat te trappelen om die status te bereiken, onwetend van de valkuilen. Voordat zij zich in dat gapend gat storten wil Glenn hen de helpende hand toesteken.

Tot hier en niet verder, want hij kan precies vertellen wat je te wachten staat zodra je toegeeft aan ‘De Grote Verleiding’. In de volgende hoofdstukken lees je hoe zijn hulpvaardigheid zich verder uitstrekt op maatschappelijk gebied.

Leg de beide boekomslagen naast elkaar en je ziet het verschil. Op de eerste is hij vervaarlijk afgebeeld als stoere macho met een zwart mutsje. Op de cover van dit boek staat een vriendelijk man die oog voor je heeft. Geen brave Hendrik maar een sprankelende persoonlijkheid die het leven omarmt.

Hij heeft geleerd van zijn fouten en is nu een gevierd spreker die uit eigen ervaring kan vertellen over hoe het is om je impulsen de vrije loop te laten. Van Glenn kun je iets leren, vooral hoe het niet moet, en ook hoe je je kunt ontworstelen aan het noodlot. Zijn betoog is een opsteker voor wie er doorheen zit. Er is altijd een uitweg. Ontsnappen aan weemoed, depressie en tegenslag is niet eenvoudig, maar wel mogelijk. Daarom wil hij het vervolg van zijn levenswandel optekenen, ter inspiratie en omdat hij zoveel meer te vertellen heeft dan alleen maar over de misère die achter hem ligt.

Toch kunnen we niet voorbijgaan aan die duistere periode, want die heeft hem mede gevormd tot de persoon die hij nu is. Iemand zonder gokgekte, moordplannen

en geldsmijterij. Om te begrijpen welk pad hij aflegde gaan we eerst terug naar die spectaculaire carrière die eindigde in de gevangenis.

‘Wie niet van de geschiedenis leert is gedoemd haar over te doen,’ schreef de legendarische Britse politicus Sir Winston Churchill (1874-1965). De woorden van de man die Engeland als premier door de Tweede Wereldoorlog loodste zijn nog altijd actueel. In zekere zin gelden ze ook voor Glenn Helder. Hij blikt terug op gouden voetbaljaren maar ook op het verderf waarin hij zich stortte, en waaruit hij desolaat ontwaakte. De schaamte voorbij kan hij nu met onverholen deemoed terugblikken op de tijd waarin hij met een pistool op pad ging, zijn zakken uitpuilden van de bankbiljetten en een extreem rechtvaardigheidsgevoel hem tot waanzin dreef. Veel mensen hebben een zwak voor hem. Dat hij ondanks zijn strenge opvoeding ontspoorde als crimineel wordt hem ruimhartig vergeven.

Glenn is veelzijdig. Op festivals drumt hij de sterren van de hemel. Op het circuit van Zandvoort blijkt hij als coureur verreweg elke keer de snelste. Hij spreekt met groot gemak volle zalen of kleine gezelschappen toe. Als kickbokser staat hij zijn mannetje en is tussen de bedrijven door nog ambassadeur van het sportmode-merk My Brand.

Bovenal is Glenn een toegewijd vader. Met groot gemak hanteert hij al die vaardigheden als een jongleur die alle ballen in de lucht houdt. Hij is royaal, met als ongewenst bijeffect dat hij destijds kapitalen heeft weggeven aan wie er maar om vroeg. Daar zaten nogal wat foute vrienden bij. Het blijft een raadsel hoe dat allemaal zo kon gebeuren.

‘Aan mijn ouders lag het niet. Ik ben keurig opgevoed maar ik hield vooral van het leven op straat’.

In 1963 kwam zijn vader met vrouw en drie zoons vanuit Suriname naar Nederland. Hij was lasser. Het gezin Helder woonde in Leiden. Een muzikale familie. Vader speelde verschillende muziekinstrumenten. Toen Glenn acht jaar was vertelde zijn moeder hem dat ze ging scheiden. Dat was een schok want ze hadden nooit ruzie. Het heeft effect gehad op de broers. Ze werden zo lastig dat ze naar het Medisch Opvoedkundig Bureau werden gestuurd. Of dat heeft geholpen weet Glenn niet. Tot die tijd bleef hij bij zijn vader wonen. Er kwamen vaak mensen aan de deur klagen omdat hij weer eens rottigheid had uitgehaald. Vechten met de broers was aan de orde van de dag, al bleef er ondanks alles een hechte onderlinge band. Al op zijn vijfde begon hij met voetballen bij de amateurs van Oranje Groen en niet veel later bij UVS Leiden waar hij zich als voetballer verder kon ontwikkelen. Hij was ook gek op andere sporten zoals judo en tafeltennis. Daarbij had hij maar één doel: winnen!

Toen hij twaalf jaar was nam zijn vader hem mee naar de open dag van Ajax. Daar liepen honderden jongetjes rond die hoopten op aandacht van de scouts. Hij werd op zijn schouder getikt door Sjaak Swart. Zijn acties en snelheid waren de nestor van de Amsterdamse topclub al opgevallen. Glenn werd aangenomen. Bij Ajax was hij een buitenbeentje. Maar op zijn eerste dag kon hij als snotneus wel meteen laten zien wat hij in zijn mars had. Drie jaar had hij het er daar zeer naar zijn zin, maar Ajax liet zijn jonge talenten vrij gemakkelijk weer

vertrekken. Hij ging terug naar UVS, later gevolgd door Voetbalvereniging Roodenburg.

Een blauwe maandag volgde Glenn de sportopleiding CIOS in Haarlem waar hij struikelde over de theoretische vakken. Die interesseerden hem niet. Dat hij goed kon voetballen stond wel vast. Diverse clubs hadden interesse, maar Glenn koos in 1989 op twintigjarige leeftijd voor Sparta. Het werden vier mooie jaren.

Toen al begonnen de financiële problemen. Banken waren te gemakkelijk met het verstrekken van leningen. Die had hij niet eens nodig maar omdat het zo soepel ging sloot hij er maar weer een af. Later bleek dat aflossen een stuk lastiger was.

Onderweg naar de training bij Sparta ging hij vaak even langs bij een gokhal in Zoetermeer. Dat kostte nooit meer dan een paar honderd gulden maar hij kreeg wel de smaak van het gokken te pakken. Die gevaarlijke hobby kon natuurlijk niet geheim blijven. Ook omdat hij daardoor vaak te laat op de training kwam. Hij werd zelfs naar het Riagg gestuurd om af te kicken. Hoewel Sparta hem hielp met het afbetalen van de schulden, werd hij niet verlost van zijn gokverslaving. Vervolgens stapte hij over naar Vitesse waar hij heerlijk kon voetballen, want hij kreeg er van de trainer de vrijheid om te spelen zoals hij dat kon. Minder professioneel was dat hij vlak voor zijn aankomst bij Vitesse ging roken en drinken. De eerste Bacardi-cola smaakte naar meer en niet veel later kwamen daar de eerste jointjes bij. Zo werden in de bloei van zijn leven de eerste tekenen van verval zichtbaar. Hij kreeg alle steun van de bekende spelersmakelaar Rob Jansen, die hem een tijd

lang begeleidde. Jansen had er echt alles aan gedaan om Glenn in de teugels te houden, maar niets hielp. De verslaving zat al te diep en Glenns onvermogen om met geld om te gaan nam bizarre vormen aan. Zijn neiging willekeurig geld uit te delen was niet te stoppen. Werd er een gezin op straat gezet? Dat kan toch niet! Glenn doneerde. Met een groep 'vrienden' op vakantie naar de zon? Glenn betaalde alles.

In zijn tijd bij Sparta leerde hij zijn vriendin kennen met wie hij zoon Jilani kreeg. Veertien jaar waren ze samen. Hij was dol op haar maar stond niet stevig in zijn amoureuze schoenen en ging gretig in op de charmes van andere dames. Daardoor gingen Manon en hij regelmatig uit elkaar om daarna toch weer samen verder te gaan. Het moet voor haar moeilijk zijn geweest om samen te wonen met een ongeleid projectiel als Glenn Helder. Het mag een wonder heten dat hij ondanks die lang-leve-de-lol mentaliteit toch nog kon presteren op het veld.

'Als ik voetbalde zat ik boordevol zelfvertrouwen. Ik wist wat ik had: techniek, kracht, snelheid en een over-mijns-lijk mentaliteit. Dat viel ook op, vooral bij de Engelse clubs die kwamen praten over een transfer. Uiteindelijk werd het Arsenal waar ik in 1995 ben begonnen.'

Het ging nog bijna niet door omdat de verhalen over schulden en verslavingen hem vooruit waren gesnel. Gelukkig geloofde Arsenal meer in zijn voetbalcapaciteiten. Met zijn vriendin woonde hij in een kapitale villa in Londen en strooide met geld zonder dat zij daarvan wist. Geen bruikbaar recept voor een goede relatie, zoals later zou blijken. Zo kocht hij bijvoorbeeld voor de werkster twee splinternieuwe auto's. Iedereen die om geld vroeg kreeg het. Maakte niet uit hoeveel. Van 500

gulden tot dertigduizend of zelfs nog meer. Het kon niet op, zo leek het, maar ooit zou de bodem van die diepe zakken in zicht komen.

Bij Arsenal kwam hij in een topteam terecht met spelers die al snel vrienden werden. In die tijd speelde hij vier interlands bij het Nederlands elftal met Guus Hiddink als coach. Het is bij die vier wedstrijden gebleven omdat het langzamerhand minder ging bij Arsenal. Dat had natuurlijk ook weer te maken met de lokroep van het uitgaansleven in Londen. Glenn deed wat dat betreft nauwelijks onder voor de Britse voetbalicoon George Best die met zijn al te uitbundige levensstijl zijn ondergang tegemoet ging. Op het nippertje zag hij in dat hem een heilloze afgang stond te wachten. Wat ook niet hielp was dat Glenn langdurig geblesseerd raakte.

In zijn Arsenal tijd werd hij op handen gedragen mede dankzij zijn gulle buien, te veel vrije tijd en te veel duiveltjes die foute dingen in zijn oor fluisterden. Toen de Fransman Arsène Wenger de nieuwe trainer werd bij Arsenal, was er voor Glenn geen plaats meer in het elftal. Rob Jansen regelde dat hij aan Benfica kon worden verhuurd. Arsenal vroeg een transfer van zes miljoen gulden en dat vonden de Portugezen te gortig, dus bleef het bij huur. Dat heeft acht maanden geduurd; een redelijk rustige periode. Hij werd er als held ontvangen en leefde lekker aan de kust met zijn vriendin. Met een salaris van zestigduizend gulden per maand is dat natuurlijk geen probleem. Het was een prachtige tijd, maar de huur werd niet verlengd.

Nog altijd was hij een graag geziene gast in de gokhallen. Daar kon hij van 's middags tot 's nachts twee uur aan de kasten trekken. Dan vond hij dat hij een leuke

dag had gehad. Het leek wel alsof geld geen waarde had en alleen was uitgevonden om te verbrassen.

Glenn was verknocht aan de eenarmige bandieten die hem tienduizenden guldens hebben gekost. Dat is klein bier vergeleken bij de kans om kapitalen te verzamelen aan de roulettetafel. Op één dag won hij met gemak de 3000 gulden die ratelend in de geldbak van de gokkast was gevallen. Boven werd er roulette gespeeld; het bleek een nieuwe uitdaging. De spelregels leken hem wat ingewikkeld dus koos Glenn voor de gemakkelijke weg. Drie mille op zwart ingezet. Zou het balletje op rood eindigen dan kon hij meteen zijn hotelkamer in hotel Americain aan het Leidseplein in Amsterdam vlak bij het Lido gaan opzoeken.

Hij won.

Opnieuw inzetten op zwart. Weer winnen. Vijftien mille te pakken. Toen sloeg het gokvirus meedogenloos toe. Wat als hij de volgende dag gewoon veertigduizend gulden mee zou nemen? Als hij het zou verspelen, was hij wellicht genezen van zijn verslaving, maar zijn beginnergeluk liet hem niet in de steek. Niet veel later had hij 110.000 gulden gewonnen. Het hek was van de dam. In plaats van dat bedrag te sparen of beleggen nam hij het de dag daarna weer mee om het vervolgens grotendeels te verliezen.

Dan ontstaat die onstuitbare drang om het weer terug te verdienen. De eerste keer was het toch ook gelukt? Zo komt de gokker in een neerwaartse spiraal terecht. Glenn verzoop in die draaikolk. Hij kreeg al eerder het aanbod om in een kliniek van zijn verslavingen af te komen, maar het kwam er niet van. Niettemin bleef hij als voetballer populair, want in 1997 bood NAC Breda hem een jaarsalaris van 350.000 gulden aan. Hij tekende

voor drie jaar. Een opmerkelijke transfer want bij Arsenal verdiende hij bijna het drievoudige. Alweer een bewijs dat geld geen hoofdrol speelde. Het ging hem vooral om het plezier in, en de liefde voor het voetbal. Die hoopte hij terug te vinden bij de Brabantse club, waar zijn oude trainer Herbert Neumann van Vitesse nu coachte. NAC kreeg spijt, want Glenn bevond zich in de slechtste periode van zijn leven. Hij raakte opnieuw geblesseerd en verloor zijn vrolijke humeur en frivole spel. In een verliespartij tegen PSV ging hij opnieuw door zijn toch al gefnuikte enkel. Hij wilde niet opgeven en kreeg een spuit dwars door de tape om zijn enkel. Het mocht niet baten. Hij werd afgevoerd naar de kleedkamer waar hij zijn frustratie op het meubilair botvierde. Hij kon de verwachtingen door zijn blessure in zijn ogen niet waarmaken en zocht zijn heil maar weer in kostbaar vertier.

De gevallen sterspeler daalde zo snel af naar de bodem van zijn bestaan dat hij niet verder wilde, er was namelijk geen uitweg meer. Er restte nog de enige mogelijkheid om voor altijd te ontsnappen aan de puinhoop die hij van zijn leven had gemaakt. Glenn was vooral teleurgesteld in zichzelf. Hij zag in dat hij op dood spoor zat. Hoe heerlijk zou het zijn om nooit meer achter in de spelersbus te zitten huilen. Dieper kon hij niet zinken. Wat een geruststellend vooruitzicht om in die wanhopige toestand nooit meer wakker te worden. De hunkering naar de totale bevrijding uit die shit nam een noodlottige vorm aan. Daarvoor had hij wel een voorraad slaappillen nodig. Die verzamelde hij door zijn clubarts wijs te maken dat hij zo slecht sliep door de pijn. Achttien zware pillen moesten voldoende zijn voor een enkele reis naar de eeuwige voetbalvelden.

De wanhoop nabij reed hij naar het parkeerterrein van het brugrestaurant bij Schiphol op de A4. In de auto slikte hij de handvol pillen door. Vrijwel onmiddellijk gleed hij weg in een diepe slaap die hem uiteindelijk zijn laatste adem had moeten benemen.

Het liep anders, want het toeval wilde dat twee politieagenten patrouille liepen op het parkeerterrein omdat deze plek niet alleen een rustplaats is voor vrachtwagenchauffeurs maar ook bekend staat als locatie om duistere zaakjes te bedisselen. De dure BMW uit de 8-serie met het buitenlandse kenteken M-8-GLN viel de agenten op. Ze troffen Glenn bewusteloos aan en tikten op het raam. Toen hij niet reageerde besloten ze het portierraam in te slaan. Net op tijd. Vijf minuten later zou hij zijn bezweken. Een ambulance bracht hem naar het ziekenhuis waar zijn maag werd leeggepompt. Glenn was terug in het land der levenden. Het had zijn laatste uur moeten zijn, maar dit keer had hij wel geluk. Geen 'rien ne va plus, uw leven is niet langer van u', maar de glimlach van de verpleegkundige die hem vroeg of het al iets beter ging. Deze dramatische poging paste niet bij de vrolijke speler die voldoende vrienden en mensen in zijn nabijheid had die hem uit zijn misère wilden helpen. Maar hij was eigenwijs en wees iedere hulp van de hand. Er moet zich een donkere wolk in zijn brein hebben genesteld waardoor hij het licht niet meer kon zien; het licht dat hij voor altijd wilde doven. De maanden die volgden probeerde Glenn zijn leven weer op te pakken. Bij NAC Breda was hij uitgerangeerd. Toch lonkte er nog een sprankje hoop aan de horizon.

In 1999 kwam er bericht uit de Chinese stad Dalian. De prominente voetbalclub Dalian Wanda Shide was onder de indruk van zijn status, zijn vliegensvlugge schijnbewegingen en zijn flair op het veld. Dat was ze wel 1,8 miljoen gulden netto waard voor een periode van twintig maanden. Hij haalde de zware fitheidstesten, woonde in een hotel, weigerde in een restaurant hond of kat te eten en blonk uit in de oefenwedstrijden. De grote domper was de mededeling dat de administratie van de Dalian Wanda was vergeten hem in te schrijven voor de competitie. Hij kon dus op het veld geen stap verzetten. Een strop voor de Chinezen die probeerden om met veel gezanik de afkoopsom zo laag mogelijk te houden. Na drie maanden keerde Glenn terug naar Nederland. Pas na anderhalf jaar werd een gedecimeerd bedrag overgemaakt. Hoewel hij recht had op 1.8 miljoen gulden ontving hij slechts drie ton. Terug op het honk bleek zijn reputatie als snelle en gewiekste linksbuiten nog altijd intact. Dat leverde hem een telefoontje op van trainer Henk ten Cate die Glenn uitnodigde om bij voetbalclub MTK Budapest FC te komen spelen.

Glenn ging akkoord om vervolgens in een net van intriges en bedrog terecht te komen. Hij speelde een paar puike wedstrijden bij de Hongaren, maar de sluwe Chinezen eisten - volkomen ten onrechte - alsnog een transfersom van MTK en daar had de voorzitter geen trek in. Hij verklaarde het contract - ook ten onrechte - ongeldig en Glenn kon onverrichter zake en platzak terug naar Nederland. Hij had opnieuw verzuimd de expertise van zaakwaarnemers als Rob Jansen en Karel Jansen Jr. te benutten. Ook déze ellende hadden ze hem kunnen besparen.

De 21e eeuw brak aan en de vraag was wat die zou brengen voor de even bejubelde als verguisde speler. Het antwoord kwam snel. RBC Roosendaal was gepromoveerd naar de eredivisie en zag de meerwaarde van Glenn. Hij kreeg een contract als zijn achillespees, waaraan hij was geopereerd, tijdig zou genezen. Hij deed zijn uiterste best om zo fit mogelijk te worden. Dat mislukte. Bij een van de eerste trainingen scheurde hij zijn achillespees opnieuw en belandde op de tribune waar hij het hele seizoen kon zien aankomen hoe RBC weer uit de eredivisie zou tuimelen.

De glorie-dagen leken voorbij. Volle stadions die zijn naam scandeerden behoorden definitief tot het verleden. Maar Glenn zou Glenn niet zijn als hem opnieuw een vorm van geluk in de schoot werd geworpen. Die kwam uit de schoot van zijn vrouw die hem zijn zoon Jilani schonk. Met de komst van zijn kind veranderde Glenn op slag. Van onbesuisd avonturier transformeerde hij in een toegewijd huisvader. Fluitend verschoonde hij de baby, zoog het snot uit het neusje van de verkoude kleine dat schraal en pijnlijk was geworden van al het vegen van die neus. Na verloop van tijd bleek dat ook de voetbalgenen van pappa waren doorgegeven. Als kleuter tikte Jilani al een aardig balletje weg. Sindsdien ontwikkelde het jongetje zich tot waardig opvolger van zijn verwekker, alleen al door het plezier waarmee hij speelde. Niet zozeer om hem op te jagen op de weg naar voetbalglorie, want vaderlief wist als geen ander wat voor moeras dat kon zijn. Het ouderschap beviel Glenn uitstekend. Hij nam zich voor zijn oogappel te behoeden voor de misstappen die hij zelf had gemaakt en voedde zijn zoon volmaakt liefdevol maar streng op. Hij verweende de jongen waar mogelijk maar altijd met

geheven wijsvinger.

Wie je ook spreekt over Glenn, iedereen is vol lof over zijn flamboyante persoonlijkheid. Die sympathie dankt hij niet alleen aan zijn idiote neiging om met geld te strooien, maar ook aan zijn originele invallen, muzikale talent en loyale opstelling. Het is nu bijna niet meer voor te stellen dat de flierefluiter van weleer zich ooit van kant wilde maken. Wat ook bleef nazinderen is de indruk die hij binnen de witte lijnen had gemaakt met de onnavolgbare capriolen van zijn voeten.

Harry van den Ham, trainer van TOP Oss, had in zijn adressenboek de naam Helder nog altijd omcirkeld. Begin januari 2003 belde hij Glenn. Of hij de Brabantse club een zetje kon geven. Dat kon hij. En hij pingelde er weer lustig op los. Toch viel de schuldschaduw weer over hem heen. De bedreigingen van de schuldeisers werden zo heftig dat hij uit nood een pistool aanschafte. Je wist maar nooit op welke manier sommige louche crediteuren hem konden belagen. De dure BMW was al verpatst. TOP Oss kocht een gifgroene tweedehands VW Polo voor hem waarmee hij dagelijks van zijn woonplaats Alkmaar naar het zuiden tufte. Iedere keer als hij gas gaf werd hij eraan herinnerd dat hij een ruïne had gemaakt van zijn financiële bestaan.

Glenn besloot een punt te zetten achter zijn professionele voetballoopbaan. Hij was 35 jaar, het water stond hem aan de lippen en het ontbrak hem aan perspectief. Er restte de ongelijke strijd met de schulden die hem de rest van zijn leven zouden blijven achtervolgen, net als de schuldeisers. Geen lollig vooruitzicht.

Bij de Stichting CFK, het pensioenfonds voor onder andere profvoetballers, stond een bedrag met vijf nullen op zijn naam, maar dat bedrag verdampte al snel onder de druk van de crediteuren. Die legden gretig beslag op het kapitaal. Glenn restte een maandelijks uitkering van 512 euro, te weinig om van te leven, net genoeg om niet van dood te gaan. Soms sliep hij in zijn auto om zijn financiële achtervolgers te ontlopen en de problemen niet mee naar huis te nemen. Hij was geen schim meer van de voetbalheld met twee gouden Barclay creditcards op zak die hij ooit naar hartenlust liet wapperen en waarop de bank elke keer bijstortte als hij daar weer om vroeg. Hem restte niets meer dan zijn hoestbui op wielen en een koffer met kleren. Zijn flatje op zevenhoog in Alkmaar was hij kwijt want ook zijn domicilie was in beslag genomen. Glenn sudderde qua voetbal nog even na bij de zondag tweedeklasser Neptunus in Rotterdam maar dat bleek zijn zwanenzang. Hij presteerde daar wel, maar zat zozeer aan de grond dat hij daar niet verder kon spelen.

Wat restte was een baantje als dozen vouwer bij koeriersbedrijf DHL. Daar keken ze wel op van de voetbalgrootheid van weleer die zijn nederige arbeid verrichtte bij hun bedrijf. Het leverde hem per maand elfhonderd euro netto op. Na twee maanden hield hij het voor gezien en ging pakketten sorteren op Schiphol. Daar werd hij de laan uitgestuurd, ditmaal nadat hij zich ziek had gemeld maar wel ging voetballen. Dat was bij de amateurs van Voetbalvereniging SHO (Steeds Hoger Oud-Beijerland). Zijn verzuim kwam uit. Einde loopbaan als sorteerder.

Dan maar met leesmappen langs de deur. Bonus: een koffiezetapparaat bij een abonnement. Sommigen geloofden

hun ogen niet als ze Glenn Helder voor de deur zagen staan. Dat kon niet waar zijn! Ze keken rond of er misschien een camera van Banana Split in de buurt was. Toch ervaart Glenn nog een nabrandertje als voetballer bij BSV Bergen waar hij op zijn 38ste alle schoppen van die jonge gasten moest ontwijken (hoe krijg je Helder anders klein?) en hij ze ondanks de aanslag op zijn voeten voorbij stooft op weg naar alweer een doelpunt. Hij had het er naar zijn zin en kluste wat bij als koerier in het criminele circuit. Toen de ontvangers van zijn pakketjes op een dag met pistolen tegenover elkaar stonden leek het hem gezonder om daarmee te stoppen.

Dan lonkt Londen opnieuw. Een vriend nodigt hem uit voor het pokertoernooi 'Football and Poker Legends'. Diverse landenteams van drie man nemen het tegen elkaar op. Glenn wordt gekoppeld aan twee beroeps pokeraars, Marcel Lüske en Noah Boeken. Dat Glenn nooit verder was gekomen dan een potje pesten is geen belemmering zolang hij maar 'pas' zegt met slechte kaarten en *all-in* gaat met een aas en een heer in zijn handen. Reis- en hotelkosten worden betaald, evenals een vergoeding van drieduizend euro. Glenn twijfelt eerst omdat poken en gokken min of meer synoniem zijn. Maar drie mille laat je als arme sloeber niet lopen. Met een full house verslaat hij het Duitse team in de halve finale en kan 5000 pegels in zijn zak steken. De tweede reis naar de Britse hoofdstad betreft de afscheidswedstrijd van Dennis Bergkamp, vedette van Arsenal, de club waar ook Glenn triomfen vierde. Hij speelt er met de iconen van de club tegen een sterrenteam van Ajax. Ook Johan Cruyff en Marco van Basten schuiven aan; Arsenal wint met 2-1. Bij de nazit in een

hotel wordt hij omringd door de ‘Grote Namen’ uit de internationale voetbalwereld. Voor even is hij weer één van hen. De anders zo zuinige Dennis geeft alle spelers een kostbaar Franck Muller horloge dat Glenn later noodgedwongen voor € 40.000 moet verkopen om de geldwolven koest te houden.

Het laatste hoofdstuk van zijn miserabele bestaan overtreft alle voorgaande ellende. In de herfst van 2006 slaan alle stoppen door als zijn vrouw, met wie hij niet meer samenleeft om haar de geldzorgen te besparen, opbiecht dat ze is vreemdgegaan. Glenn heeft nog enig begrip voor het overspel. Hij was zich zelf toch ook te buiten gegaan aan galante avonturen? Maar de gedachte aan de nieuwe liefde van zijn vriendin als surrogaatvader voor Jilani, is voor Glenn onverteerbaar. Dat zijn zoontje bijvoorbeeld eerst zou moeten vragen of hij pappa mag zien, is letterlijk onverdraaglijk.

Dat nooit!

Glenn is zo verknocht aan zijn kind dat hij door roeien en ruiten gaat als hem ook maar één strobreed in de weg zou worden gelegd. Omdat onbekenden zich met die situatie bemoeien en hem ook nog bedreigen, verandert Glenn in een monster. Hij daalt mentaal af in het duistere doolhof van zijn ziel. De anders zo joviale bon vivant belandt in een psychotisch gedachten circuit dat is voorbehouden aan criminelen van formaat. Glenn smeedt moordplannen.

In de talkshow van Humberto Tan zal hij daar later over verklaren: ‘Als jij je hand op mijn schouder legt en ondertussen neuk je mijn vrouw, ja, dan zijn daar in mijn ogen consequenties aan verbonden.’ In deze privé-situatie vertelden vreemden hem hoe hij moest reageren

en wat hij zou moeten doen wat zij hem opdrongen, anders zouden ze geweld gebruiken.

Auteur en sportjournalist Bert Nederlof (1946-2018) besteedt in de biografie uit 2014 maar liefst 77 pagina's aan deze zwarte episode. Die leest als een filmscript waar een scenarioschrijver in Hollywood de vingers bij zou aflikken. De emotie spat van de pagina's. Glenn is door het dolle heen. Hij gaat op zoek naar de geliefde van zijn vrouw om hem een paar klappen te verkopen, maar die is uit angst ondergedoken. Hij krijgt een telefoontje van ene René, kennelijk een vriend van de betrokkene. Daarin wordt hem te verstaan gegeven dat een groep mannen uit de onderwereld juist naar hem op zoek is. Er wordt tegen Glenn gezegd: als jij hem aanraakt, dan pakken wij jou! Zij zouden Glenn wel eens op een weinig zachtzinnige manier van zijn snode plan kunnen afhouden.

En inderdaad, een buurman van Glenn waarschuwt hem dat er een paar zware jongens in het portaal van zijn flatgebouw op hem wachten. Dan kookt Glenn over. Dat hij de minnaar van zijn vrouw een paar tikken wil geven vindt hij vrij onschuldig voor het verraad dat hij voelde, maar dat een bende onbekenden hem wil aftuigen, dat is de spreekwoordelijke druppel. Het moet niet gekker worden: een stelletje buitenstaanders dat zich gewelddadig zou gaan bemoeien met een probleem dat alleen hem aangaat!

De stoppen slaan door.

Het resultaat is dat Glenn jacht gaat maken op deze criminelen. Uitzinnige woede neemt hem in een ijzeren greep. Een vuurwapen, een Magnum 357, doet wat zijn bedoelingen betreft, het ergste vermoeden.

Zijn vrouw doet intussen aangifte wegens bedreiging en stalking. Zo komt Glenn in het vizier van de politie. Hij heeft een straatverbod, kan zijn zoontje niet zien wanneer hij wil en vertaalt die machteloosheid, ook door de situatie met die criminelen, naar ultieme agressie.

Een goede vriend regelt een hotelkamer om hem tot bedaren te brengen. Het verandert niets aan zijn razernij. Als hij de scooterwinkel ontdekt waar de minnaar werkt gaat hij erop af en geeft hem inderdaad een paar flinke klappen. Hij laat het daarbij omdat hij de loop van zijn Magnum wil richten op de criminelen die hem bedreigen en zich bemoeien met zijn privéleven. Wel leveren die klappen hem een aanklacht op wegens mishandeling, waarna de politie hem nog steviger op de korrel neemt en ook zijn telefoon afluistert. Zo horen ze dat hij een wapen heeft. Om hem te schaduwen nestelt de recherche zich in de lounge van het hotel waar hij intussen verblijft. Niet veel later wordt hij in de vroege ochtend van zijn bed gelicht met vijf pistolen op hem gericht. Geboeid en geblinddoekt wordt Glenn voor verhoor afgevoerd naar het politiebureau. Na drie dagen in de cel komt hij vrij en stort zich als een dolle in het Amsterdamse nachtleven.

Noah Boeken, de professional van de pokerclub, had hem woonruimte beloofd en verschaft hem die. Dat was het imposante gebouw aan het water precies naast de Amsterdamse poptempel Paradiso. Glenn dompelt zich onder in een cocktail van seks, drugs en rock&roll. Hij drumt in cafés en nachtclubs en versiert daar alles wat los en vast zit. Een vlucht in vertier die hem overigens niet van zijn wraakplan kan weerhouden. Hij blijft

zijn vrouw bestoken met sms'jes vol venijn. Dat komt hem op een tweede arrestatie te staan.

Een politieagent spreekt hem aan als hij op een rustig plekje bij het Amstel Hotel een column in het AD van Hugo Borst wil lezen die over hem gaat. 'Gewoon routinecontrole' zegt de agent, die hem opeens herkent als de voortvluchtige Glenn Helder, en houdt hem aan. Een ding staat voor hem vast: hij gaat niet mee met de politie. Er komt versterking met een politiebusje terwijl Glenn een route zoekt om te ontsnappen. Hij loopt op slippers die een sprint zouden bemoeilijken, schopt ze daarom uit en vlucht en sprint weg op blote voeten. Een spectaculaire achtervolging door hijgende agenten eindigt met een tweede arrestatie die hem dit keer naar het Huis van Bewaring in Hoorn brengt. Daar moet hij zijn straf van zeven maanden uitzitten.

Begin april 2008 komt hij vrij. Omdat hij de criminelen, die zich bemoeiden met zijn situatie en hem ook nog bedreigden, niet kon vinden, richt hij zijn nimmer aflatende woede op degene die hij als aanstichter beschouwt van deze ellende, de vriend van zijn vrouw. Hij schaft opnieuw een schietijzer aan. Voordat hij uit de auto stapt om de vriend definitief te grazen te nemen (hij staat dan al om de hoek van de winkel waar de minnaar werkt), belt hij nog één keer met zijn ex-vrouw. Glenn heeft een straat- en contactverbod, dus hij weet al dat ze niet zal opnemen of hem zal negeren.

Dat telefoontje is bedoeld als legitimatie voor hemzelf om zijn plan uit te voeren.

Hij wil een kogel afvuren, dwars door de brief van de rechtbank waarin staat dat hij zijn zoontje mag zien van zaterdag negen uur tot zondag vijf uur, een keer in

de twee weken. Zou ze niet opnemen of de verbinding verbreken, dan is voor hem weg de vrij om zijn zwartste scenario uit te voeren. Hij verwacht dat zij hem zo van de mentale munitie zou voorzien voor zijn fatale en onomkeerbare voornemen. Het zou het allerlaatste stukje menselijkheid vernietigen dat hij nog bezat. Zijn leven is daarna voorbij, want hij gaat voor jaren gevangenis in. Dat weet hij. Hij heeft het ervoor over. Zijn leven voorbij? Dan ook het leven van diegene die in zijn ogen alles heeft veroorzaakt, samen met diens vrienden. Het maakt hem niet meer uit. Zonder zijn zoontje blijft er niets meer over om voor te leven.

Tot zijn stomme verbazing blijkt zijn ex-vrouw heel vriendelijk en aanspreekbaar. Ze vertelt ook dat ze Jilani helemaal niet bij hem wil weghouden en hem mag zien wanneer hij wil, en dat ze nu met hun zoon op een camping in Groenlo is.

‘Ik kom nu daar naar toe,’ zegt hij.

‘Is goed,’ antwoordt ze. Verwarring maakt zich van hem meester. Dit had hij niet verwacht. Minuten eerder had hij nog moordneigingen. Had ze niet opgenomen dan zat hij waarschijnlijk even later geboeid achter in de politie auto op weg naar de gevangenis. Zonder het pistool, met een gat in die gerechtelijke brief en een kogel minder in het magazijn.

Glenn gaat op weg naar Groenlo. Zijn wraakgevoelens temperen. Dat geldt nog niet voor de gekte die in zijn hoofd woedt en ook niet voor de criminelen die hij nog altijd zoekt. Die rit naar Groenlo betekende dat Glenn zijn plannen die dag voorlopig uitstelt. Het gesprek met zijn vrouw levert helaas nog niet de gewenste oplossing op. En Glenn is dus weer helemaal terug bij af.

Intussen maakt filmmaker Jessica Villerius een documentaire over Glenn waarin hij uitlegt hoe zijn intense woede is ontstaan en die hij niet onder controle heeft. Op het International Documentary Film Festival Amsterdam (IDFA) in november 2008 wordt *Glenn Helder: C'est la vie* prompt genomineerd voor 'Beste Documentaire 2008'. In maart 2010 zendt de VPRO de film uit op de Nederlandse televisie.

Het geladen pistool ligt nog altijd klaar. Hij had zich in het doldrieste nachtleven gestort om zijn woede te ontlopen en te overwinnen, maar zijn energie was op. Hij besluit dat hij op deze manier niet langer verder kan, omdat de woede extreme vormen aanneemt. Drinken, roken, vrouwen, drummen, niets hielp meer.

Dan doen zich gebeurtenissen voor die zijn krankzinnige plannen doorkruisen. Opeens staat zijn broer John voor de deur. Na een lang en intens gesprek, waarin John Helder zijn broer weer naar de oppervlakte van een menselijk bestaan praat, gaat Glenn akkoord met een gesprek met zijn ex-vrouw. Tijdens die ontmoeting bevestigt zij opnieuw dat ook zij wil dat hij Jilani mag zien wanneer hij wil. De mededeling dat niemand hem wil beletten om zijn zoontje te zien, zoveel en wanneer hij maar wil, haalt de angel uit zijn voornemen. Hij heeft wel een voorwaarde: een confrontatie met de minnaar in zijn auto, een op een. Ter geruststelling: zonder hem iets aan te doen.

In de auto zegt Glenn tegen hem: 'Jij en ik hebben allebei geluk gehad. Omdat ik de gasten die mij wilden aanpakken niet kon vinden vond ik dat jij de oorzaak was van deze klerezooi. Dat zie ik nu iets anders. Maar

als mijn kleine ooit tegen mij zegt dat hij iets eerst aan jou moet vragen, dan maak ik je af. Wie tussen mij en mijn zoon komt, gaat eraan. Ik accepteer de situatie zoals die is, maar alleen op die voorwaarde.’ De minnaar belooft dat hij nooit en te nimmer tussen Jilani en zijn vader zal komen.

Glenn beloont die bevestiging met een omhelzing. Ook om voor zichzelf te bewijzen dat hij een streep heeft gezet onder zijn agressieve plan. Samen rijden ze naar de flat van zijn vrouw. Daar is ook Jilani.

Er gebeurt een wonder.

Jilani schrikt als hij Guido en zijn vader samen ziet binnenkomen. De schrik in de ogen van zijn kind breekt Glenns hart. Hij stelt zijn zoontje gelijk gerust door de aanvankelijke vijand als vriend te omarmen en zegt: ‘Geen zorgen, Jilani, pappa en Guido zijn vrienden.’

Een onvoorstelbare metamorfose, als je het voorafgaande in aanmerking neemt.

Zijn ex-vrouw, de minnaar, Jilani en Glenn omhelzen elkaar met z’n vieren.

‘Tijdens die omhelzing zie ik bij mijn kleine een glimlach van oor tot oor. Op dat moment overvalt mij een enorm schuldgevoel. Ik besef opeens hoe slecht het van mij was dat ik mijn woede onbewust boven het geluk van mijn zoontje had gezet. Mijn razernij vloeit weg door de blijdschap op zijn gezicht. Eindelijk is de nachtmerrie voorbij. Achteraf ben ik zo ongelooflijk blij dat ik niet totaal ben doorgedraaid, want dan had ik nooit kunnen ervaren wat voor liefdevolle vader Guido voor Jilani is. Hoe onvoorstelbaar het ook lijkt met het oog op al het voorgaande: ik ben van hem gaan houden.

Het magische moment markeert de kentering van een sinistere situatie. Glenn is nu bevrijd van zijn duivelse

dadendrang, maar nog niet van zijn schuldenlast. Dat zal hem vooralsnog worst wezen. De band met zijn kind is hersteld en dat is alles waarvoor hij nog leefde.

Er is een nieuwe Glenn opgestaan die door de omhelzing is gezuiverd van zijn woede en agressie. Maar zijn temperament blijft overeind. Zijn kleurrijke persoonlijkheid wint weer aan glans.

Hij zal het nodig hebben om weer zicht te krijgen op een zonniger toekomst.

‘We gaan dit probleem effe tackelen...’

DE OMMEKEER

De rechter kijkt schuin over haar bril naar de slanke man achter het hekje.

“U bent Glenn Helder, geboren op 28 oktober 1968?” vraagt ze en bladert door het dossier. Het is niet voor het eerst dat hij een rechtszaal van binnen ziet. In 2008 werd hij veroordeeld tot een celstraf wegens - laten we zeggen - een ernstig gebrek aan zelfbeheersing. Nu is hij geen verdachte maar een straatarm man.

“En u bent hier om te horen of u in aanmerking komt voor de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen, de WSNP?” Dat is het geval. Daarom is hij nerveus. Zijn leven hangt er letterlijk van af. Hij is failliet verklaard en schuldsanering is de enige mogelijkheid om te ontsnappen aan de financiële wurggreep.

Glenn kijkt de vrouwelijke rechter hoopvol aan. Ze oogt streng. Zijn lot ligt in haar handen.

“En wat is uw verhaal?” Hij schraapt zijn keel en moet even op gang komen. Meestal praat hij als een spervuur. Nu wikt hij zijn woorden. De schulden zijn torenhoog en zes nullen poets je niet zomaar weg. Hij weet wat hem te wachten staat als de rechter in zijn nadeel beslist. Een droevig scenario. Sombere vooruitzichten die hem in de overlevingsmodus dwingen.

Die schuldsanering, daar kom je niet meer zomaar in. Te veel misbruik van gemaakt. Eerst kapitalen verbjebelen, zoals hij dat zelf ook naar hartenlust heeft gedaan en je dan lekker onderdompelen in die WSNP om na

een jaar of drie weer met een schone lei te beginnen. Met achterlating van een sliert schuldeisers die naar hun geld kunnen fluiten. Dat moest anders, besliste de overheid. Ook crediteuren hebben recht op bescherming. Glenn weet het. Nu moet hij scoren. Woorden gebruiken als doelgerichte schoten. Niet tegen de paal of er net overheen maar recht uit zijn hart en in de oren van de edelachtbare. Glenn steekt van wal en komt op stoom. Hij vertelt hoe hij na zijn detentie het licht heeft gezien. Hoe hij de duisternis overwon. Dat hij zich nu inzet voor jongeren. Dat overheidsinstanties hem uitnodigen voor lezingen en inspiratiesessies.

Hij doet zijn best om zijn verleden van zich af te schudden en zich positief op te stellen. Ja, hij sliep in de auto, was levensmoe, berustte in het noodlot waarvoor hij zelf had getekend. En toch was hij zich niet blijven wentelen in de misère. Ziet mevrouw de rechter dan niet hoe hij zich staande houdt, lezingen geeft om anderen te inspireren en jongeren op het rechte pad te houden? Hij doet toch zijn uiterste best om anderen te helpen? Zou de rechter hem nu die felbegeerde duw in de rug kunnen geven? Nee, ze ziet het niet. Na een minuut of wat zegt ze tegen een van de twee in zwarte toga's gehulde figuren die haar flankeren: 'Het zal wel...'

Het voelt als een mes in de rug.

Glenn weet niet wat hij hoort: *het zal wel*. Ze gelooft hem niet. Het vonnis al is voltrokken. Voortaan zal hij als financieel wrak door het leven gaan met het vooruitzicht dat de schulden hem blijven achtervolgen. De toekomst oogt grauw.

'Het zal wel'. De woorden ontploffen in zijn oren. Dan ontluikt de vechtersbaas in hem. Niet met vuisten of wapens zoals weleer, maar met woorden als pijlen die

hij vanuit zijn binnenste afvuurt.

“U kent mij helemaal niet,” sputtert hij woedend tegen.

“U weet niet wie ik ben of wat ik doe. Ik heb fouten gemaakt. Grote, onvergeeflijke fouten, maar daar heb ik van geleerd, of u dat nou gelooft of niet. Mijn fouten kwamen niet uit de slechtheid van mijn hart maar uit de domheid van mijn verstand. Altijd heb ik anderen geholpen, op allerlei manieren. Altijd! Ook geld gegeven aan wie er maar om vroeg. Als ik al dat geld terug zou krijgen dan kon ik iedereen met wel tienduizend euro aan rente terugbetalen.” Tranen van machteloosheid wellen in zijn ogen.

Eerdere pogingen om Glenn te helpen zijn voor Bertus Holkema het signaal om in actie te komen. Iedereen in de Nederlandse voetbalwereld kent Bertus. Na zijn keeperscarrière begint hij een loopbaan in dienst van tv-sterren, rockidolen, koningshuizen en voetbalvedetten. In het mobieltje van de man uit Sneek staan 9032 nummers, waaronder dat van koningin Máxima. Een man met een machtig netwerk die besluit Glenn uit zijn ellende te sleuren. Hij belt presentator John Williams die meteen contact opnam met Solon Advocaten onder leiding van Jean-Jacques Budé. En roept nog enkele medestanders bijeen, onder wie Patrick en Tjarda Zegelink, om een plan te smeden hoe ze Glenn uit die shit kunnen halen. Glenn had zijn wilde haren dan wel verloren maar niet zijn vrienden. Ze laten hem niet in de steek. Niet alleen is hij een getalenteerd voetballer geweest, ook is hij een loyale vriend met wie je kan lachen... en huilen als dat zo uitkwam. En dat gebeurde vaak genoeg. De groep gaat aan de slag om Glenn financiële rugwind te geven.

Het gezelschap met advocaat Martijn Annink, de rechterhand van Budé, komt bijeen in Den Haag om een plan van aanpak te bedenken. ‘Die last moet van je schouders,’ aldus de vriendenclub.

In oktober 2015 werd Glenn persoonlijk failliet verklaard. Na zijn furore bij Arsenal zat hij al veel langer aan de grond, maar nu werd het officieel. Zijn faillissement is aangevraagd door een leasebedrijf wegens een rekening van 26.000 gulden die met boetes en rente is opgelopen tot 180.000 euro. Alle schulden bij elkaar opgeteld leverde een onoverkomelijke berg op. “Dat gaan we dus niet doen,” besloot de vriendengroep. “Glenn, het lijkt ons het beste dat je de schuldsanering ingaat. Als het meezit ben je over drie tot vijf jaar van die ellende af.”

Zo kan het gebeuren dat hij die ochtend tegenover een hem op het oog onwelgevallige rechter staat om schuldsanering te bepleiten. Glenn is die ochtend niet alleen in de rechtszaal. Naast hem zit zijn advocaat Martijn. Achter hem Gerard en de penningmeester van de Lions Club uit een kleine plaats in Zuid-Holland, twee mannen die hij heeft leren kennen bij een lezing die Glenn voor deze charitatieve club heeft gehouden. Een lezing die een flinke staart zou krijgen. Zijn verhalen, met een lach en een traan, doen het goed bij een gretig gehoor. Een gevallen voetbalheld die na schade en schande is opgekrabbeld levert altijd sappige verhalen op. Die willen de heren van de zakelijke society ook wel horen. En Glenn kan na afloop zijn toenmalig honorarium van vijfhonderd euro in zijn zak steken. Iedereen blij.

Niet iedereen in het gezelschap van de Lions kent Glenn Helder. Van de twaalf leden weet de helft wie hij is, drie hebben wel eens van hem gehoord en voor de rest is hij een onbekende. De mannen luisteren geboeid en na afloop kan hij uit het applaus opmaken dat hij er weer in is geslaagd zijn gehoor te fascineren. Bij de nazit zijn er altijd mensen die nog even nader willen kennismaken of op de foto willen. Ze geven een hand, vragen of het echt zo erg was, en tonen zich oprecht geïnteresseerd. Zo ook bij deze Lions Club. Er stapt een man op hem af die zich voorstelt als Gerard, de gastheer van die avond. Onwetend van de betekenis die Gerard later voor hem zou hebben staat hij hem vriendelijk te woord.

‘Hoe gaat het nú eigenlijk met je?’ Iedereen die dat vraagt krijgt hetzelfde antwoord: ‘Gaat goed. Dank je.’ Glenn refereert daarbij niet aan zijn bizarre verleden met gokverslaving, de gevangenis en zelfs zijn poging een einde aan zijn leven te maken. Het gaat goed omdat hij dan denkt aan het geluk en de gezondheid van zijn kinderen. Dat is het enige wat nog telt.

Gerard weer: “Gaat het écht goed met je?”

“Jazeker. Als je gezond bent, heb je duizend wensen. Als je ongezond bent heb je maar één wens: gezond zijn!”

Gerard: “Ik geloof je niet. Heb je dan geen schulden meer?”

“Dat zeg ik toch niet? Het gaat goed. Schuld of niet.”

“Maar dan gaat het toch niét goed met je?”

Hij blijft maar doorvragen en Glenn begint zijn geduld te verliezen. Lichtelijk geïrriteerd pakt hij zijn telefoon en laat hem de e-mail van de curator zien. Het is vier december 2014 en 27 dagen later zou het vonnis over zijn toekomst definitief zijn. Nooit meer schuldenvrij.

“Wat jij bedoelt met - gaat het goed met mij - is dit, als je het echt wilt weten: het bericht van de curator. Als ik in

de schuldsanering kom, ja, dan gaat het goed met mij.” Gerard leest de mail. “Dus jij hebt nog 10 K nodig om de belastingdienst van je nek te krijgen anders kun je de schuldsanering wel schudden?”

“Klopt.”

“Luister,” zegt Gerard. “Die tien mille is nu negen, want je krijgt duizend euro van mij.” Glenn kijk hem verbaasd aan. Een groots gebaar en Glenn bedankt hem beleefd. Hij denkt bij zichzelf: ‘Super hoor wat deze man aanbiedt, en het is hartstikke lief bedoeld, maar ik schiet er niet zoveel mee op, want het resterende bedrag wat ik nodig heb is zoveel groter.’ Dat doet niets af aan het grootse gebaar recht uit het hart van de Lions man. Dat is goud waard. Hij praat nog wat met andere mensen en opeens staat Gerard weer voor zijn neus.

“Glenn, je hebt er nog maar acht nodig want ik heb nog iemand gevonden die ook duizend euro stort.” Dat was Marcel.

“Hoe laat moet je weg? Wacht nog even. We gaan dit probleem effe tackelen...”

”Effe tackelen? Glenn schiet in de lach. Dat klinkt wel heel gemakkelijk. Na een paar minuten roept Gerard achter uit de zaal: “Glenn, ik heb er weer een paar. Je hebt er nu nog maar vijf nodig.” Glenn staat versteld dat mensen die net hebben gehoord hoe slecht hij zich ooit gedroeg, nu bereid zijn om hem geld te geven. Het emotioneert en vervult hem met grote dankbaarheid. Naderhand vult Gerard de rest aan met hulp van zijn vrouw en andere weldoeners.

“Het probleem is getackeld. Ik heb die tien mille bij elkaar. We zetten het geld op een derdenrekening en wanneer jij naar de rechtbank gaat kun je melden dat je

de belasting kunt betalen en in de schuldsanering wilt. Wij staan garant.”

Totaal verbluft stapt Glenn in de auto. Hij was naar die lezing gekomen om vijfhonderd euro te verdienen en ineens staat de teller op een veelvoud van dat bedrag! De eerste stap naar een schuldenvrije toekomst is gezet. Zijn fatalisme verandert op slag in hoop. De ommekeer is een feit. De belastingschuld blijkt nog twee mille hoger te zijn, maar ook dat is voor Gerard en consorten geen probleem. Gerard gaat mee naar de rechtszitting waar over zijn entree tot de WSNP zal worden beslist. Vanwaar die sympathie voor de man die zijn leven vergooidde en er een puin hoop van maakte? Gerard had het hem al eerder duidelijk gemaakt.

“Je hebt het zelf afgedwongen met je spreekbeurt bij ons,” memoreert de weldoener. “Ik was de spreekstalmeester die jou na je lezing aan je mouw trok. Dat niet alleen; ik moest ook het verhaal uit je trekken. Ik heb je geholpen omdat het klopte wat je zei. Je had fouten gemaakt, het boetekleed aangetrokken, en deed je best om weer legaal burger te worden, zoals jij dat noemde. Je was het in mijn ogen waard om geholpen te worden. Je hebt een goed hart en bedelde niet. Je liep alleen vast op het systeem en miste gewoon een paar knaken. Je hebt het goed verwoord en toen heb ik op je ingezet. Net als Marcel, een oude fan van je, die zelfs een van zijn zoons naar je heeft vernoemd. Je was op de goede weg. Daarin willen we je steunen.”

Daarom zit Gerard bij Glenn tijdens de stroef verlopende rechtszitting. Glenn voelt dat de rechter hem minacht. Misschien heeft ze zelfs de achterflap van zijn biografie gelezen ter voorbereiding op deze zitting.

Om je geheugen even op te frissen... dit stond er:

Glenn Helder had met zijn talenten een gouden toekomst. Dat talent bracht hem tot aan het Nederlands elftal. Als voetballer bij Arsenal en Benfica verdiende hij een fortuin maar dat verdween in een bodemloze put. Nooit zal hij zijn schulden kunnen aflossen. Het ging mis met Helder en niet zo'n klein beetje ook. In zijn donkere periode deed hij een zelfmoordpoging, sliep in zijn auto, zette in het casino € 40.000 op zwart en kwam in de gevangenis wegens diefstal, mishandeling en verboden wapenbezit. Glenn Helder vertelt openhartig, zonder zichzelf te sparen.

Niet bepaald een aanbeveling om iemand tot de schuldsanering toe te laten. Dat kan Glenn niet langer over zijn kant laten gaan. Hij bijt op zijn tong om geen lelijke woorden te gebruiken om de pijn in zijn hart te vertolken. Toch laat hij onomwonden weten wat hij ervan vindt. Dat hij aanvoelt al te zijn veroordeeld, nog voor hij zich van zijn goede kant kan laten zien of daarover kan vertellen. Vriend Gerard richt ook het woord tot de magistratuur. Hij legt uit waarom hij en zijn vrienden Glenn niet laten vallen.

Deze woorden dringen door tot Vrouwe Justitia. Ze bladert nog even verder door het dossier, kijkt vervolgens Glenn met zachtere blik aan en spreekt de verlossende woorden. "Ik heb besloten dat u tot de WSNP wordt toegelaten."

Wat? Hoort hij dat goed?

"Dan moet u er wel voor zorgen dat de belasting, justitie en zorgverzekering zijn betaald." Ook dat neemt Gerard voor zijn rekening.

Glenn draait zich om en omhelst Gerard en de penningmeester: "Goed dat je van je hebt afgebeten" zegt Gerard. "Dat was voor de rechter het signaal dat je het meende. Dat is wat ze wilde horen. Een rechter wil dat

iemand klaar is om het traject in te gaan. Iemand die niet opgeeft, want voor jou tien anderen die oprecht van hun schuld af willen. Het traject is niet gemakkelijk en je moet vastbesloten zijn. Dat zijn de mensen die het volhouden. Ze zag aan jou dat jij het zou kunnen”.

Wie in de WSNP terecht komt krijgt geen curator, maar een bewindvoerder. Die bepaalt wat je inkomsten zijn, welk gedeelte daarvan wordt betaald aan de schuldeisers en wat je overhoudt om sober van te leven. Het is ook een voorwaarde om een uitkering te kunnen aanvragen. Dan is er zekerheid dat er kan worden afgelost. Glenn heeft dat nooit gewild en gedaan. Het was zijn eer te na om geld uit de samenleving te moeten vragen om de financiële ellende te dempen die hij zelf had veroorzaakt. Nu moest hij wel. Wie een uitkering krijgt moet verplicht een aantal keren per maand solliciteren. Dat had hij vele jaren eerder al gedaan. Dat ging dan bij sommigen zo:

Glenn komt binnen. Daar zit dan een complete delegatie. “Meneer Helder, wij vinden het een eer dat u bij ons wilt komen werken”.

Die mensen denken dat de bekende ex-profvoetballer net is gestopt bij Arsenal, hun team komt versterken en met zijn BMW uit de 8-serie is komen aanrijden. Niets daarvan. Hij moest zelfs eerst zwartrijden met het openbaar vervoer om er te komen! Weten zij veel. Normaal gesproken zou hij daar niet uit vrije wil solliciteren. Zo gaat dat vaker. Sommige bedrijven nodigen hem niet zozeer uit voor een sollicitatiegesprek op grond van zijn kennis en kunde. Ze vinden het gewoon wel grappig, die Helder even in de zaak. Vindt hij niet erg, maar hij schiet er ook niet veel mee op.

In zijn lezingen vertelt hij dit verhaal: ‘Ik ben gaan solliciteren bij de NASA. Krijg ik een brief terug met de mededeling: Geachte heer Helder, U bent helaas niet gekwalificeerd voor de functie van astronaut. Schrijf ik weer terug: Niet gekwalificeerd? Als er iemand is die ervaring heeft met een enorm zwart gat dan ben ik het wel...!’

De toegang tot de schuldsanering is een eerste opsteker wat betreft de ommekeer in zijn bestaan, maar daarmee is Glenn er nog niet. De gulle steun van Gerard en de zijnen is van onmetelijk belang. Maar als hij kennis maakt met de mensen van Enfusion kantelt zijn situatie helemaal en komt zijn herstel in een stroomversnelling. Daarvoor moet hij eerst op reis naar Thailand...

*‘De KNVB zou wat beter naar
Glenn Helder moeten kijken’*

ENFUSION ZEGT: KOM MAAR!

Glenn werd gevraagd deel te nemen aan een promotieprogramma van Enfusion, een kickboks- en martial arts-promotiebedrijf in Alkmaar dat wereldwijd evenementen organiseert. Of hij wilde kickboksen tegen een andere ex-voetballer, een Braziliaanse international van Inter Milan, voor een zogeheten *celebrity fight*. De rest van de deelnemers bestond uit professionele vechters. Dat leverde een aardig bedrag op en het spektakel zou in Thailand plaatsvinden.

Een leuke aanbieding en zo op het oog een snoepreisje, maar hij moest er wel serieus vechten. Wie een pondje te zwaar was diende flink te trainen om dat er weer af te krijgen. Dat was beulen en afzien. Naar de sauna, eindeloos trappen op een hometrainer, zweetpak aan, hardlopen, van die dingen. 's Avonds kapot van de spierpijn op bed vallen en 's morgens om zes uur hoorde hij in zijn kamer van het complex alweer de klappen tegen de bokszakken in de dojo, de gevechts- en trainingsruimte. Na de martelgang overdag kon het gezelschap smullen van de Thaise keuken in het restaurant. Daar speelde meestal een bandje. En als daar dan ook een drumstel staat is Glenn graag bereid om zijn handen te laten wapperen met een greep naar de drumstokken. Enthousiast geroep uit de zaal. De percussionist hoorde het aan en gaf ze een daverende roffel als beloning voor hun bijval.

De eigenaren van Enfusion, Edwin van Os en Betty Gerber, maakten eerder kennis met Glenn bij een kickboks gala. Zij zagen die nadrukkelijk aanwezige gozer met zijn snelle babbel wel zitten. Er werden opnames van gemaakt die, mede dankzij de opgewekte inzet van de voormalige topvoetballer, bijzonder waren geslaagd. Ze vroegen hem wat hij verder zoal deed. Glenn deed openhartig zijn verleden uit de doeken en sprak over de schuldsanering en zijn sollicitatieplicht.

‘Weet je wat? We nemen je in dienst. We bieden je drie jaar lang een salaris van 1600 euro netto in de maand.’ Weer zo’n meevaller die uit het niets opborrelde.

De deal was dat Glenn zijn inkomsten bij Enfusion aanmeldde. Dan zouden ze na afloop van die periode berekenen of hij meer of minder had verdiend dan zijn salaris bij hen. Daarmee namen ze een groot risico maar dat namen ze voor lief.

‘Je snapt dat ik ook van die mensen ben gaan houden. Wat een opluchting; ik hoefde niet meer te solliciteren. Voor niks ergens naar toe alleen om mensen te ontmoeten die het wel lollig vinden om die voetballer even de hand te schudden.’

De bewindvoerder spitste zijn oren. ‘Drie jaar een vast salaris van de firma Enfusion? Dan kan ik precies berekenen wat ik van die inkomsten aan de schuldeisers kan afdragen.’ En vervolgde: ‘Als dat bedrag in één keer op tafel kan worden gelegd, dan kan ik aan de schuldeisers voorleggen of ze met een complete aflossing tegen finale kwijting akkoord gaan in plaats dat ze drie tot vijf jaar lang moeten wachten op elke maand een beetje. Dan kun je ook meteen uit de schuldsanering.’ Hij vertelde erbij dat dit een nieuwe regeling was waarmee hij de crediteuren

een dienst kon bewijzen. Als tweederde van de schuldeisers akkoord zou gaan dan konden de schuldenaren aan de financiële wurggreep van de WSNP ontsnappen.

Een interessante regeling maar Glenn had dat bedrag natuurlijk niet. Hij was allang blij met het contract met Enfusion. Dat was hem al goud waard en bracht hem in rustiger vaarwater. Maar in één keer dat bedrag ophoesten leek een brug te ver.

Later die week werd hij gebeld door Gerard van de Lions Club, zijn redder, en vertelde Glenn hem over deze wending. Gerard besprak het met een aantal investeerders die hem al eerder hadden gesteund. En belde terug.

‘Luister Glenn, we hebben eerst gezorgd dat je in de schuldsanering ging en nu zorgen we ervoor dat je er weer uitgaat. We hebben het hele bedrag bij elkaar.’

Glenn: ‘WAT? Dat meen je niet!’

Gerard meende het wel degelijk.

‘Ik kreeg kippenvel over mijn hele lijf. Alweer zo’n royaal gebaar van de mannen van de Lions, terwijl ze er zelf geen belang bij hebben. Dat gaf me een ongelooflijk goed gevoel. Wat een opluchting, en dan ook nog eens zo snel. Oktober 2015 failliet verklaard, in maart 2016 in de schuldsanering en op 4 januari 2017 was ik uit de WSNP. Onvoorstelbaar!’

De metamorfose van Glenn Helder is soms even wennen voor vrienden en bekenden. Het is lastig om beeldvorming te veranderen. Vast staat dat iedereen hem kent als de gulle sportman van weleer. Hij reed weliswaar een scheve schaats maar is intussen begonnen aan een tweede leven; opgestaan en doorgegaan.

Wie nog weet hoe hij vroeger was zal de nieuwe Glenn met moeite herkennen. Hij is niet meer de met geld strooiende

goedzak van wie meniggen destijds schaamteloos profiteerde. Hij heeft zijn zaakjes op orde. Wie iets van hem wil kan niet meer zomaar rekenen op een gratis gebaar. Jongeren met problemen helpt hij kosteloos. Als professionele hulp wordt ingeroepen dan volgt er wel een factuur-tje voor dat uurtje. Het werd hoog tijd dat hij zakelijker werd. Was dat talent decennia eerder in hem ontloken, dan had hij zich kunnen scharen in het rijtje voetbalmiljonairs. Een status die menig collega uit zijn glorie-tijd wel heeft bereikt, maar Glenn zich door de vingers liet glijpen. Dat zal hem niet meer gebeuren, mede dankzij de steun van de Gerard en consorten, en... Enfusion.

Enfusion is als vechtsportpromotor een toonaangevende onderneming. Ze verzorgen de kaartverkoop en televisieregistratie van die internationale evenementen. Ook brengen ze een eigen kledinglijn in sport-, street- en fightwear op de markt. Er is inmiddels ruim 800 uur beeldmateriaal beschikbaar dat via de website <https://enfusionlive.com> toegankelijk is. Hun management heeft diverse topsporters onder contract. In de dependance in Koh Samui in Thailand, waar Enfusion documentaires opneemt, bloeide een vriendschap op tussen de organisatie en Glenn. Hij was er uitgenodigd voor een manifestatie waar hij het in de ring moest opnemen tegen een andere ex-voetbalprof. Glenn had er een toptijd. Daar zag Edwin van Os, CEO bij Enfusion, dat de aan lagerwal geraakte voormalig international een beter lot verdiende. Hij zorgde voor stabiliteit in het woelige bestaan van Glenn door hem in dienst te nemen. Daardoor kwam hij, ook financieel, in rustiger vaarwater terecht.

Nu ontmoeten ze elkaar na lange tijd weer om te reflecteren op die samenwerking.

We gaan naar het kantoor van de vechtsportorganisatie. Edwin raakt tijdens dat gesprek bij Glenn een gevoelige snaar als hij zinspeelt op diens zakelijke naïviteit. Glenn wil dat meteen rechtzetten. Tijden zijn veranderd, hij ook. Het blijkt dat die twee elkaar al een tijdje niet hebben gesproken als gevolg van de coronapandemie. Glenn is intussen gegroeid in zijn zakelijke bewustzijn en handelt daar ook naar. Dat was Edwin even ontgaan.

Glenn: ‘Ik moet nu even voor mezelf opkomen. Tegenwoordig geef ik onder meer lezingen en treedt op als percussionist. Dat doe ik echt niet meer voor een appel en een ei zoals vroeger. Ik heb een grote omschakeling gemaakt. Vroeger moest ik roeien met de riemen die ik had. Ik roeide met olie aan mijn handen. Alles ontglipte me. Nu zitten mijn handen als het ware vastgeplakt aan de riemen. Dat is het verschil.’

Maar wie is Edwin van Os, en wat is zijn relatie met Glenn? De band tussen Enfusion en Glenn verdient een nadere toelichting.

Edwin vertelt zijn kant van het verhaal.

‘Ik had een vriend die profvoetballer was bij Inter Milan. Hij kwam met de suggestie om ook voormalige voetbalsterren tegen elkaar te laten kickboksen. Een prima idee, maar wie moesten we daarvoor vragen? Het moest iemand zijn die gek genoeg was om daaraan mee te doen en zo kwamen we bij Glenn terecht. Eigenlijk zijn we stadgenoten want ons bedrijf is gevestigd in Alkmaar waar Glenn een tijdlang heeft gewoond. Hoewel ik hem slechts zijdelings kende leek hij mij een geschikte

kandidaat. Dat bleek hij ook te zijn. Het was de bedoeling om met het zogeheten Celebrity Kickboxing een bredere interesse voor kickboksen te kweken. Onze programma's zenden wij uit in ongeveer honderd landen. Daarom wilden we een internationaal samengesteld team voor dat programma. De populariteit van vechtsporten groeit maar er is wel een groot gat tussen de top met kampioenen als Rico Verhoeven en Badr Hari en de rest. Drie miljoen kijkers zagen in 2020 het gevecht tussen die twee en die kijkcijfers zijn vergelijkbaar met een wedstrijd van het Nederlands elftal. Wij willen dat gat tussen topboksers en liefhebbers opvullen door het niveau van een opkomende generatie kickboksers op te krikken. Daarom maken we die documentaires.

In Thailand heb ik veel met Glenn gesproken. Openhartig vertelde hij over zijn problemen. Zijn opstelling en manier van doen was voor mij een reden om hem te steunen. Ik zag zijn capaciteiten en talenten en wist dat hij veel meer in zijn mars had. Hij moest alleen eerst uit die problemen worden getrokken. Dat hebben we als Enfusion gedaan omdat we dan een win-win situatie konden creëren. Hij uit de schulden en wij een medewerker die wij door zijn bekendheid en capaciteiten goed konden gebruiken. Als wij iemand kunnen helpen en er zit een bepaalde logica achter, dan doen we dat. Iedereen kan door omstandigheden op de rand van de afgrond balanceren. Dan is het goed om in te grijpen en steun te bieden. Zo zitten wij in elkaar.' Glenn: 'Ik hou van die mensen. Dat ze me zo zouden helpen had ik nooit verwacht. Dankzij hun steun is mijn leven drastisch veranderd, zodat ik verder kon waar ik was vastgelopen. Ze hadden het niet hoeven doen, maar deden het wel, hoewel ik er niet om had gevraagd. Ik zal het nooit vergeten.'

Als je dat hoort, gloort er zoiets als gerechtigheid. Glenn was in zijn gloriejaren ook graag bereid om – wie er ook om vroeg – financieel te steunen. Dat waren geen misselijke bedragen, maar *wie het breed heeft laat het breed hangen* en dat deed hij. Leende hij geld, dan kon je het dubbele terugverwachten. Dat soort verspilling kwam hem later duur te staan. Dankzij de reddingsboei die Enfusion hem toewierp kon dat later worden rechtgetrokken. Daarom nog een tegeltjeswijsheid. *Wie goed doet, goed ontmoet*, is hier zeker van toepassing.

Edwin: ‘Wat Glenn destijds deed was natuurlijk ronduit stom. Wij zijn wel wat selectiever wanneer het om financiële hulp gaat. Dat benaderen we een stuk zakelijker. Als ik met Glenn over voetbal praat, ben ik diep onder de indruk. Zijn visie en analyse zijn scherp en van hoog niveau. Het verbaast me daarom dat hij geen topbaan in de voetballerij heeft. Ik ben wel eens met hem naar een wedstrijd van amateurs geweest. Dan zag hij pijlsnel hoe het elftal in elkaar zat en wie wel of niet presteerde. De KNVB klaagt dat er te weinig mensen van kleur een goede baan binnen de voetballerij hebben. Ze zouden eens wat beter naar Glenn Helder moeten kijken. Hij is daar geknipt voor. Ik zou willen dat hij dat inzicht ook kon vertalen naar zijn zakelijke bestaan, want er zijn voor mij twee Glenns. Eén die over voetbal praat en naar wie ik ademloos kan luisteren en de Glenn die niet met geld kon omgaan.

Glenn heeft het hart op de tong. Hij is eerlijk en direct. Mocht ik ooit in de situatie terecht komen waarin hij heeft gezeten dan weet ik zeker dat hij me ook zou helpen. We bellen elkaar niet elke dag maar als we elkaar zien dan is het alsof we elkaar gisteren nog hebben gesproken. Ik denk ook dat het kickboksen zijn leven heeft verrijkt.

Hij kwam terecht in een voor hem nieuwe wereld waarin hij zich heel gemakkelijk aanpaste en veel nieuwe contacten opdeed. Allemaal leuke gasten met wie hij goed kan opschieten. In het verleden was hij weliswaar een losbol, maar tegelijkertijd te goed voor deze wereld. Bakken geld verdienen met voetbal is voor een achttienjarige geen goed idee. Voetballers krijgen nu weliswaar een betere begeleiding, maar ik zie het nog steeds misgaan. Zo'n jongen heeft geen cent te makken en opeens puilen zijn zakken uit van de bankbiljetten. De kans dat het dan misgaat is *sky high*. Wim Kieft en Glenn zijn de enigen die met zelfspot over hun noodlot durfden te praten. Maar ik weet dat er veel anderen zijn die de schijn ophouden. Die zijn te snel gegroeid en zitten nu met de gebakken peren. Glenn heeft over zijn verleden nooit moeilijk gedaan en zijn fouten toegegeven. Dat maakt hem sympathiek en dat verklaart zijn succes voor de camera. Hij heeft het gevecht met zichzelf gewonnen. Dat is een bijzondere prestatie waarmee hij bij iedereen veel goodwill genereert'.

Er zit nog meer in het vat. 'We gaan een nieuwe serie opnemen en dan gaat Glenn weer mee. Niet als kickbokser, maar als coach, begeleider en gastheer van een van de teams. Die bestaan voor een deel uit ex-wereldkampioenen die het opnemen tegen aanstormend talent dat daarmee een contract kan verdienen. Glenn is super geschikt voor die functie want hij weet mensen te verbinden en zorgt voor een ongedwongen onderlinge sfeer.' Maar eerst de reis naar Thailand waar hij strak en afgetraind zal verschijnen voor de Celebrity Fight met een andere ex-international. Maar deze ontmoeting in de ring met een Braziliaanse voetballer krijgt een onverwachte en dramatische wending.

*Bruut tot de
laatste minuut*

MIKE'S GYM

Mike's Gym in Oostzaan is hemel en hel voor de boksliefhebber. De hel voor wie de hemel van de vechtsport wil bereiken. In dit testosteron bastion is geen plaats voor slappelingen. Het is het domein van Big Mike, een levende legende. Michael 'Mike' Passenier begeleidt vechtsporters met zijn meedogenloze methode. Tot het gaatje en dan nog verder. Tot op de bodem gaan en dan nog dieper. Dat is de manier om de wereldtop te bereiken. 'Ik maak kampioenen,' zegt Mike en voegt de daad bij het woord. Grote namen zijn hier kind aan huis. Wie daar binnenkomt loopt als gestaald vechter weer naar buiten. Bij binnenkomst zie je op de muur staan: 'Bruut tot de laatste minuut'. Wie in de ring onderuitgaat leest op het plafond: 'als je dit ziet ben je niet goed bezig'. Hier telt alleen de mentaliteit van de winnaar.

Glenn: 'Ik heb Big Mike leren kennen als een man met een goed hart. En met humor. Als ik hem had ontmoet in mijn voetbalperiode dan was ik fysiek een soort vechtmachine geworden. Wie bij hem de dojo binnenloopt herkent direct de spirit, de kwaliteit en de klasse waarmee hij de top van de bokssport kweekt. Ik heb daar een andere dimensie van sportbeleving leren kennen. In mijn groep zaten wedstrijdvechters als Murthel Groenhart, Massaro Glunder, trainer Big Mike en zakenman, voormalig transporteur en autoliefhebber Simon. Tijdens het trainen is er geen enkele ruimte voor geintjes,

maar daarna zitten we aan tafel en liggen we in een deuk. Dat is zo ongeveer de sfeer daar.’

‘Hé Glenn, wat doe jij hier?’ Bokstrainer Melayno Gaddum van Mike’s Gym loopt Glenn Helder tegen het lijf. Hij is gast op een boksgala van Enfusion in de Martinihal in Groningen. Glenn vertelt Melayno dat hij over een paar weken naar Thailand gaat voor een boksmantifestatie van Enfusion.

‘Ga je naar een sportschool om je voor te bereiden?’ vraagt Melayno.

Glenn knikt.

‘Dan ben je welkom bij Mike’s Gym. Daar doen we niets anders dan vechters beter maken.’

Glenn heeft enige ervaring in de vechtsport die hij al vóór zijn voetbalcarrière beoefende. Maar de vaardigheid is weggezaakt. Hij zal opnieuw moeten trainen.

‘Ik kom wel een keertje langs,’ belooft Glenn.

‘Niks daarvan,’ zegt Melayno en zet daarmee de toon voor wat hem te wachten staat.

‘Je komt maandag.’

Glenn en agressie vormden in het verleden een nogal explosief mengsel. Dat is nu anders. Hij geeft een voorbeeld. ‘Stel ik ben in een discotheek en iemand gaat op mijn tenen staan. Dan zeg ik: sorry tegen die persoon, terwijl hij op mijn tenen staat. Stel dat die persoon me daarna ook nog weg duwt. Ik struikel en val bijna om, terwijl iedereen staat te kijken en denkt: dat pik je toch niet? Iemand anders misschien niet, maar ik sta op, draai me om en ga weg. Scheld je me verrot, alsnog ga ik weg, want ik heb daar geen zin in. Doe! Je kan me niet raken, want ik ga weg.’

Het enige wat je niet moet doen is, als ik wegloop en ik sta al bij de uitgang, om mij heen lopen, weer voor mijn neus gaan staan en dan zeggen: ‘En wat nu?’ Dan kom je in mijn wereld en verander ik totaal, ook al zit agressie helemaal niet in mijn systeem. Totdat jij het eruit gaat halen. Dan word ik gevaarlijk, want je laat me geen keus en dan ben ik zelfs bang voor mezelf. Want ik weet wat er daarna kan gebeuren. Dat soort mensen schopt nog een kwartier tegen je kop als je al bewusteloos op de grond ligt. Dus moet ik mezelf wel beschermen. Die complete verandering is er meteen als je bijvoorbeeld aan één van mijn dierbaren komt. Dan maak ik je kapot. Ik wind me zelfs al op bij die gedachte.’ ‘Kijk, kippenvel,’ zegt hij en buigt zijn gladde schedel weer eens naar voren.

Niet maandag, maar op dinsdag meldde Glenn zich bij Mike’s Gym. Het was pure mazzel dat hij in dat weekend trainer Melayno tegen het lijf liep. Vijf weken later moest hij al in Thailand kickboksen tegen een ex-profvoetballer uit Brazilië. Veel te weinig tijd om in vorm te komen, maar daar wist de sportschool aan de Zaan wel raad mee.

‘Ik kan niet in vijf weken iemand leren kickboksen,’ zegt Melayno. ‘Glenn is een atleet maar dat is niet voldoende. Hij heeft door zijn over-mijn-lijk mentaliteit de top bereikt in het voetbal, maar dat wil nog niet zeggen dat dit ook lukt in de vechtsport. Daar moet je diep gaan. Ik wist van Glenn dat hij dat zou kunnen. Daarom ben ik begonnen hem te trainen. Ik had geen tijd om hem de fijne kneepjes van de techniek bij te brengen, dus moest ik hem wel in het diepe gooien. Als topsporter ken je je grenzen. Daar ga je overheen in de wetenschap dat

je er wel van zult herstellen. Dat hoefde ik hem niet te leren. Wel dat hij dieper moest gaan dan waar hij ooit is geweest.’

Dát heeft Glenn geweten.

Hij moest meteen sparren waardoor hij mentaal enigszins in de knoop kwam omdat opeens het besef doordrong dat sportief vechten geen geintje is. Geen straatvechtersmentaliteit, maar knokken volgens de regels en met technische routine.

‘Ik wilde geen klappen op mijn hoofd want ik ben af en toe op de televisie daar kun je niet met een gebroken neus of twee dichte ogen zitten. Ik wil überhaupt geen klappen op mijn hoofd! Zelfs met koppen bij voetbal was ik al voorzichtig. Maar in de kickboks sport is dat de verkeerde instelling. Je krijgt namelijk hoe dan ook klappen op je kop en het is juist de kunst om die te ontwijken. Omdat ik daar geen trek in had, zat ik er bij voorbaat al verkeerd in.’

Melayno: ‘Glenn moest van mij gelijk trainen met de gevorderden om hem te laten zien wat hij kon. Dat lukte niet en dat frustreerde hem. Als trainer moet je zoeken naar het punt van waaruit je iemand beter kunt maken. Hij heeft wel eens moeten lezen wat er op het plafond boven de ring staat geschreven: ‘als je dit leest dan ben je niet goed bezig!’ Daarom koos ik een andere benadering. Hij moest zo sterk mogelijk worden. Krachttraining dus, en uithoudingsvermogen ontwikkelen. Dat was het recept. Eerst de trap van dertig treden op en neer lopen om op te warmen, want hij moest zijn conditie op peil brengen en zijn opvatting veranderen. En leren om zelf klappen uit te delen, want op dat punt blokkeerde hij. Als hij klappen kreeg werd hij emotioneel en kwaad, ook omdat wij hem uitlachten.’

Een van de eerste keren dat Glenn ging sparren betekende meteen zijn ontgroening. Op woensdag- en donderdagavond sparren de wedstrijdboksers. ‘Kom maar op een van die avonden’, zeiden ze, maar ze vertelden er niet bij dat het dan de professionele kickboksers die trainen.

Hij stond op die avond tegenover een tengere Melanie, een meisje van vijftig kilo.

Glenn: ‘Nog voor ik met mijn ogen kon knipperen: **bammm!** Ik kreeg me toch een lowkick, zo hard! En dat van een vrouw van in de twintig, die slaat en schopt als een kerel. Even later - boem, boem, boem - dit keer klappen op het lichaam. Zij ging er vol in want dat was haar opdracht. Ze vocht alsof ze met een wedstrijd bezig was. Dat kon ik niet weten. Dat maakte me nog kwader. Probleem was: ik kan en wil geen vrouw slaan. Dat druist in tegen al mijn principes. Dat telde hier niet. Juist daarom stonden ze me uit te lachen, terwijl ik dacht: wat gebeurt hier nou? Ze schopte en sloeg alsof haar leven ervan afhing. Ik kom uit de voetbalwereld waar je probeert jezelf en een ander niet te blesseren. Hier komt het er juist op neer dat je met technisch vechten de ander wel pijn doet. Zou dit met een vrouw buiten de ring gebeuren, dan loop ik weg. Is er geen andere mogelijkheid, dan zou ik ervoor zorgen dat die pijn stopt. Op welke manier dan ook. Als ik niet kan weglopen dat zit er niets anders op dan het uitschakelen van die persoon. Dat kon nu niet, want dit was geen straatgevecht. Maar ik kon die pijn niet stoppen toen zij maar bleef doorgaan.

Buiten de ring zou dit een heel ander verhaal zijn, ook al kan ze goed vechten. In de ring was ik niet tegen haar opgewassen. Zij was zo goed dat ik niet eens haar

schoenveters zou mogen vastmaken. Maar ik kon er op deze manier niets tegen inbrengen. Daardoor kwam ik in gevecht met mijzelf. In mijn boosheid waarschuwde ik dat ik haar ook pijn ging doen. Uiteraard maakte dat totaal geen indruk op haar. Sterker nog: ik kreeg er meteen weer een paar schoppen en stoten overheen **bammm, bammm, bammm**. Toen werd ik nog gekker in mijn kop, vooral door mijn onmacht. Op straat zou ik die situatie meteen veranderen, maar in de ring kon dat niet.

Melayno: 'Het was onze tactiek. Als je gewend bent geraakt aan de klappen van profboksers en je moet later vechten tegen een ex-profvoetballer dan voel je die klappen niet meer. Dat is de gedachte erachter. Glenn moest leren daarmee om te gaan. Die profs zouden hem echt niet knock-out slaan, want het was een makkie om met hem te sparren.

Alleen... dat wist Glenn niet.

Hij onderschatte totaal wat kickboksen inhoudt en dat lesje werd hem door Melanie pijlsnel geleerd. De mentaliteit bij Mike is: we willen winnen en altijd met een knock-out. Dat lukt alleen door flinke klappen uit te delen. Toen Glenn de eerste beuk van Melanie kreeg schrok hij van de pijn. Maar dat mag niet als je in de ring staat. Het is ook niet de bedoeling dat je boos wordt. Bij Glenn bespeurde ik nog een gebrek aan discipline. Hij kwam één minuut te laat, maar zelfs dat wordt bij ons niet getolereerd. Je komt op tijd. Heb je spierpijn en daarom wil je morgen komen? Geen sprake van: je komt vandaag! Dat maakt je niet alleen een betere sporter maar ook een beter mens. Hij leerde snel. Na die eerste keer kwam hij alle volgende keren een kwartier te vroeg.'

Hoe liep het af met de confrontatie met meisje Melanie?
Glenn: ‘Je begrijpt dat ik natuurlijk veel respect voor haar had. Door haar leerde ik dat je in de ring zonder emotie moet vechten. Trouwens, hoe kwaad ik ook was, het zou haar niets kunnen schelen want ze is gewend om te incasseren. Ik blokkeerde en wilde stoppen maar heb het uiteindelijk toch afgemaakt.’

Melayno: ‘Het is hem gelukt om zijn agressie te overwinnen en dit, hoe pijnlijk ook, als sport te beschouwen. Je kunt alleen maar beter worden als je niet boos wordt. Melanie is een van de weinige vrouwen in de sportschool en daarom moet ze vaak tegen sterke kerels vechten. Dan word je vanzelf onverbiddeijk.’

Glenn kreeg het zwaar te verduren. Krachttraining, cardio training en fietsen. ‘Ik heb al een hekel aan fietsen maar hier moest ik zo hard beuken dat ik staand moest trappen. Bij de achtste versnelling is het al lastig, maar dan moet je gelijk door naar tien, en dan naar twaalf, en nog door naar achttien terwijl je al kapot bent. Dat is de manier waarop Mike zijn kampioenen kweekt. Als je denkt dat je klaar bent voor drie rondes kickboksen dan willen ze in Oostzaan dat je er vijftien van maakt. Je conditie wordt alleen maar beter door iedere keer je eigen grens te overschrijden. Iedere dag moet je beter zijn dan gisteren. Als je bij tien denkt dat je doodgaat moet je door naar vijftien. Heb je dat gehaald dan voelt vijftien aan als tien.

‘Snap je?’ vraagt Melayno. ‘Zijn training hield bijvoorbeeld in dat hij moest ‘deadliften’ met gewichten. Dat is een oefening voor de hamstrings en de onderrug.

Daarna honderd meter sprinten of dertig keer de trap op en af. Geloof me, na tien keer ben je helemaal leeg. Touwtrekken totdat je armen verzuren. Een full body training die voorafgaat aan de echte bokstraining, maar die wel anderhalf tot twee uur kan duren. Daarna begint het pas en ga je naar de dojo, de vechtsportzaal' Glenn: 'Ik ben zo vaak kapotgegaan dat ik daardoor steeds sterker werd. Dat is de filosofie bij Mike. In de dojo zag ik zoveel sterretjes voor mijn ogen... dat wil je niet weten. Een zoemer geeft de tijd aan bij alles wat je doet. Eén ronde duurt drie minuten en voor wie dat volhoudt is een ronde van twee minuten geen probleem meer. Je moet wél drie rondes vechten. Na de eerste ben je al stuk. Na de tweede helemaal kapot en dan komt nummer drie nog. In de derde ronde teken je voor het gevoel dat je in de eerste ronde had. En dat vijftien rondes volhouden? Ik geef het je te doen. Maar zo trainen ze daar nu eenmaal. Mijn stoten werden steeds harder door de techniek die ik leerde in Mike's Gym. Daarna moest ik op een judomat vanuit hurkstand opspringen, tot je het snot voor je ogen ziet. Ze leren je daar hoe je tot het uiterste kunt gaan, maar je moet nog verder.'

Sander Thonhauser, voormalig medewerker van Mike's Gym en nu zelfstandig coach van kampioenen, verloor vrijwel altijd. Hij moest voortdurend klappen incasseren. Dat veranderde bij Mike's Gym waar hij leerde dat juist dat incasseren onderdeel is van het succes van de winnaar. Dat klinkt paradoxaal maar het is de realiteit. Je deelt dan ook krachtiger uit.

Sander is zwaargewicht boksveteraan en een van de beste vrienden van Glenn. Hij heeft nu een eigen sportcentrum PerformFit, met vestigingen in Amsterdam en

Duivendrecht. Het is een gym die sport, gezondheid en unieke technologie combineert. Daar begeleidt hij topsporters en recreanten.

Met een sappige Amsterdamse tongval vertelt hij over het verleden dat hij met Glenn deelde.

Sander: 'Als ik alle verhalen over hem vertel heb je aan een boek zo dik als een telefoongids nog niet genoeg. Zeker niet in een boekje zoals dit. Ik kende hem al voordat hij in de problemen kwam. Ik kwam hem tegen in coffeeshop de Bulldog in Amsterdam waar we een avond lang hebben gepraat. Hij was toen helemaal opgefokt omdat hij zijn kind niet mocht zien en vertelde me wat hij van plan was. Ik zei: 'Gabber, doe dat niet! *Seen that, done that!* Je komt er alleen maar door in de moeilijkheden. Als je voortaan gewoon de rechte weg blijft bewandelen en geen stennis schopt, dan ga je elke dag op het schoolplein naar je kind toe. Ook al mag dat niet, je gaat gewoon elke dag achter dat hekje staan en zegt: 'Jongen, ik sta hier voor jou. Ik mag je niet zien, maar dat ligt niet aan mij. Ik zie je morgen weer.' Als je dat doet dan kunnen ze je helemaal niks maken. Maar hij luisterde niet en daarom werd het - op zijn Amsterdams gezegd - een kutverhaal.'

Glenn nuanceert die goed bedoelde suggestie van Sander. 'Ik kon toen helemaal niet naar dat schoolplein toe, want ik werd achternagezeten door de vrienden van de man die ik te grazen wilde nemen. Ik kon het risico niet nemen dat ik voor de ogen van mijn kleine in elkaar zou worden geslagen. Maar ik begrijp wat Sander ermee wilde zeggen.'

Sander gaat verder: 'We zagen elkaar daarna niet zo vaak, maar je hebt van die mensen met wie je een goeie

klik hebt en dat had ik met hem. Dat is met Glenn niet zo moeilijk. We hebben nog eens met elkaar gevoetbald toen hij bij Lucky Ajax speelde en daarmee won ik wel zijn respect. Als ik hem tegenkwam hadden we altijd weer lange gesprekken. Hij trainde ook mijn zoon en begeleidde hem toen die bij AZ speelde. Hij was ook linksbuiten, net als Glenn die vaak bij de wedstrijden kwam kijken. We hielpen elkaar waar het maar kon, zoals vrienden dat doen. Hij is door die rottige ervaringen veel wijzer geworden. Nu is hij volop bezig met zijn gezin in plaats van altijd maar te helpen zonder daar iets voor terug te krijgen. Hij is een fantastische vader voor zijn kinderen en hard bezig om te overleven. Dat doet-ie goed. Glenn is een doorzetter die dicht bij zichzelf blijft. Hij is zo trots dat hij nog liever in de laadklep van zijn busje gaat slapen dan dat hij iets voor geld doet waar hij niets voor voelt. Ik zie hem als een bijzonder veerkrachtig persoon, maar ik vind wel dat hij eens van dat verhaal over zijn foute verleden af moet stappen. Dat is geweest. Mensen moeten hem nu gaan beoordelen op wie hij nu is en niet op het feit dat hij ooit in de gevangenis zat. Nu is hij een hardwerkende, zichzelf respecterende huisvader en doet dat op een goeie manier. Al die verhalen van vroeger moeten de mensen nu maar eens gaan vergeten.'

Terug naar Melayno. Hij vertelt over een training waaraan hij ooit zelf deelnam. Eerst anderhalf uur trainen, daarna de circuittraining om aan het eind nog maar tien procent van je energie over te hebben. 'Ik dacht dat ik klaar was, maar niet heus. Nog honderd keer die trap op en af. Dan ben je gevloerd.' Melayno heeft Glenn voorafgaand aan het kickboksgala in Thailand

nog gewaarschuwd voor een van de twee professionele vechters van Mike's Gym die aan het toernooi zouden deelnemen: 'Een van ons team is Braziliaan en ex-voetballer tegen wie jij gaat vechten is dat ook.'

Glenn kickbokste niet op professionele basis dus zijn deelname was meer voor het entertainment. Hij moest het opnemen tegen een andere ex-voetbalprof. Dat was de Braziliaan José Marcelo Ferreira, beter bekend als Zé Maria.

Melayno: 'Rodrigo, een van de twee kickboksers van Mike's Gym kwam ook uit Brazilië. Uit ervaring weet ik dat mensen met dezelfde nationaliteit vaak naar elkaar toe trekken. Zet twee van die mensen in een groep en voor je het weet zijn ze samen. Ik ben eens met een Poolse bokser naar de Verenigde Staten gereisd. Onderweg sprak hij geen woord. In de kleedkamer kwam hij een andere Pool tegen en ze waren meteen de beste maten. Daarom waarschuwde ik Glenn. 'Kijk uit voor die Braziliaan Rodrigo, ook al vertegenwoordigen jullie Mike's Gym. Jij vecht ook tegen een landgenoot van hem en die gaan elkaar steunen. Let op! Jij denkt dat hij je vriend is, maar pas op, jij komt echt niet tussen die twee.'

Glenn: 'Ik had het kunnen weten dat we samen in Thailand die naam van Mike's Gym gingen hooghouden. Ik was zelfverzekerd en helemaal klaar voor de wedstrijd. Ik was fit en compleet anders dan toen ik voor het eerst bij Mike's Gym binnenkwam. In mijn kop was ik al bezig met het gevecht. Het stukje ontbrekende mentaliteit was door mijn training aangevuld en zat nu in mijn systeem. Zoals ze bij Mike's Gym graag wilden dat ik

ging vechten was nog niet mogelijk. Daarvoor had ik te weinig technische training. Mijn tegenstander was geen professionele vechter, maar ook een ex-voetballer.

Met Rodrigo, naar wie ik luisterde omdat ik hem zag trainen en vechten waar ik dat ook deed, had ik eerder mijn strategie besproken. Ik had me voorgenomen meteen na de ding-dong er vol in te gaan, dus gelijk op Zé Maria af te stormen om op hem in te beuken en te trappen. Daarmee wilde ik hem overdonderen en hem geen tiende seconde tijd geven om na te denken. Dat had ik ook aan Rodrigo verteld.

Het uur van de waarheid brak aan. De wedstrijd tegen de voormalige voetbalprof uit Brazilië, waarvoor ik me wekenlang in het zweet had gewerkt, begon.

We stonden in de ring. De scheidrechter, de legendarische Joop Ubeda, hief zijn arm op. Wat ik op dat moment zag en hoorde kon ik niet geloven...

Onder die arm door zag ik Rodrigo in het publiek opstaan. Hij schreeuwde naar zijn landgenoot, mijn tegenstander: *Acertá-lo na cabeça... Acertá-lo na cabeça... Acertá-lo na cabeça...* Raak hem op z'n hoofd! Ik had bij Benfica gespeeld, dus ik verstond Portugees.

Rodrigo schrok toen hij merkte dat ik hem zag en doorhad. Hij beseftte dat ik wist dat hij me had verraden. Ik had samen met hem mijn strategie besproken en hij gaf me ook tips. Daar luisterde ik uiteraard naar want hij was professioneel en een heel goeie vechter. Mijn overtuiging was op slag weg toen ik begreep dat mijn tegenstander precies wist wat ik zou gaan doen. Toen ik snapte dat Rodrigo onder een hoedje speelde met mijn tegenstander, ging dat niet meer uit mijn hoofd. Daarom bleef ik hem in de ring achtervolgen en viel niet echt aan. Ik kon mijn plan niet uitvoeren. Ik moest ervoor

zorgen dat hij niet de kans kreeg om mij te vloeren, zoals Rodrigo hem dat toeschreeuwde.

Ik had het kunnen weten. Een dag voor de wedstrijd betrapte ik de beide Brazilianen. Ze waren samen aan het trainen. Rodrigo bezwoer me toen dat er niets aan de hand was. Gewoon een beetje dollen. Hij zei dat hij even een filmpje wilde maken voor zijn familie in Brazilië. Dat vond ik alsnog vreemd, maar ik kon me niet voorstellen dat hij daar met mijn tegenstander aan het trainen was om hem te helpen mij te verslaan.

Op het moment dat hij naar mijn tegenstander schreeuwde ging het mis. Hij had me zwaar verneukt! Uiteindelijk verloor ik na drie rondes op punten. Dat was zeker niet gebeurd als ik mijn plan had kunnen uitvoeren. Als Melayno erbij was geweest, had hij meteen geschreeuwd: aanvallen! Sloop hem! Meppen. Nu! Godver... Beuken!’

Maar hij was er niet.’

Melayno vult aan: ‘Zo zie je maar dat je bij een wedstrijd de emotie moet uitschakelen, want daardoor klapte Glenn dicht. Dat lag ’m ook aan de voorbereiding. Normaal ga je eerst een tijd trainen, dan sparren en pas daarna een wedstrijd vechten. Daar was bij Glenn geen tijd voor. Ik was er helaas niet bij. Anders had ik hem vanaf het eerste moment kunnen coachen door hem uit dat schrikmoment te halen. Glenn had zich geweldig voorbereid, maar kon niet weten dat ze hem op die manier zouden naaien. Ik ben veel met vechters mee geweest die toch nog gemakkelijk konden winnen. Het zelfde geldt voor Glenn. Op dat specifieke moment kwam het er bij hem niet uit’

Glenn: ‘Met Melayno was ik door dat twijfelmoment gesleurd en had ik gewonnen want fysiek was ik in topvorm. Het verschil tussen kickboksen en voetbal is dat je op het veld wel fouten kunt maken. Geen punt, want daarna kun je nog steeds een doelpunt maken. Bij kickboksen ligt dat anders. Als je daar een fout maakt kan het meteen fataal zijn. Dan lig je gelijk naar het plafond te kijken. Verliezen vind ik erg, maar ik heb er alleen vrede mee als de tegenpartij beter is. Bij elke andere sport is dat voor mij een vereiste. Verliezen op deze manier vond ik verschrikkelijk. Na de wedstrijd heb ik een uur in de kleedkamer met mijn hoofd tussen mijn handen gezeten. Een úúr! Ik was zo diep teleurgesteld in mijzelf. Toch heb ik ervan geleerd. Als ik nu in de ring zou staan, dan wordt het een totaal ander verhaal, maar voorlopig heb ik geen plannen in die richting. Ik blijf lekker bij Mike trainen, maar nu alleen om mijn conditie op peil te houden.’

*‘Als een vraag je niet bevalt,
ga je dan niet in mijn nek bijten.’*

BANG VOOR SUÁREZ?

Na alle publiciteit over zijn breed uitgemeten onfortuinlijke verleden kwam Glenn, dankzij zijn optreden in diverse televisieprogramma's en een gelauwerde documentaire, in een ander daglicht te staan. Niet langer werd hij achtervolgd door een besmet imago. Er werd over hem geschreven met koppen als: 'Glenn Helder heeft weer zicht op de toekomst'. Blijkbaar had hij voldoende sympathie en een ruime gunfactor overgehouden aan zijn carrière.

Toen hij op 4 januari 2017 uit de schuldsanering kwam werd er zelfs een item aan gewijd in de tv-programma's Shownieuws en RTL Boulevard. Bridget Maasland kwam met een camerateam naar hem toe om op locatie het interview af te nemen. Ze gaf een lief en hartverwarmend commentaar op deze gebeurtenis. Tot die tijd was het altijd over Glenn als gokker, zijn faillissement of de gevangenis gegaan.

Hoe werkt het in de media? Veel mensen denken dat hoe vaker je met je gezicht op de televisie komt, des te meer je waard bent. Glenn was daar niet mee bezig. Hij vond het al bijzonder dat hij werd gevraagd. Programma's als Celebrity Comedy en De Gevaarlijkste Wegen van de Wereld, waarin hij met Rick Brandsteder met een auto door de Surinaamse jungle reed, droegen daar ook aan bij. 'Dat betekende veel voor mij. Voor mezelf wist ik dat ik op de goede weg was, maar dat was nog niet doorge-

drongen tot de buitenwereld. Ik was blij dat ik toch welkom was. Misschien komt het omdat ik altijd mezelf ben gebleven en daar respect mee terugverdiende.’

In januari 2017 vroeg RTL Boulevard hem om Luis Suárez van FC Barcelona (sinds september 2020 Atlético Madrid) te interviewen. Dat was op verzoek van een sponsor, het exclusieve kledingmerk My Brand. Eerst hadden ze Johnny de Mol gevraagd, maar die had het te druk. ‘Dan willen we Glenn,’ besliste My Brand. Waarschijnlijk had zijn hernieuwde aanwezigheid in de media een handje geholpen.

“En ik kreeg er van RTL ook nog eens 750 euro voor, maar toen had ik het ook voor niks gedaan. Met het vliegtuig naar Barcelona is toch een leuk reisje. Daar ontmoette ik de mensen van My Brand voor het eerst. Ik bekeek die kledinglijn en dacht: dat is gaaf...” Zijn interesse ontging de medewerkers van het modemerkt niet. Dat zou later blijken.

Toen Luis Suárez binnenkwam voor de opname van het interview stond iedereen op tilt. Het charisma van de stervoetballer bedwelmde de omgeving, maar dan ken je Glenn nog niet. Hij moest niets hebben van dat soort adoratie en stapte met de hem kenmerkende brandie op de Uruguayaan af.

‘Luister Luis, ik ken jou natuurlijk wel, maar jij mij niet, dus laat ik je eerst even wat zien.’ Ik pakte mijn telefoon en liet een paar filmpjes zien van mijn acties op het veld. Hij glimlachte. Hij zag dat ook ik op hoog niveau had gevoetbald en wist daarom dat ik relaxter op hem reageerde dan de entourage. Voetballers onder elkaar, nietwaar? Het ijs was gebroken.

Vooraf kreeg ik een vragenlijst overhandigd met de uit-

drukkelijke mededeling dat ik het ABSOLUUT niet mocht hebben over ‘De Bijtincidenten’.

(Luis Suárez moest het WK in 2014 in Brazilië verlaten en werd voor negen wedstrijden geschorst wegens het bijten van tegenstander Giorgio Chiellini).

De redactie van RTL en het management van Luis wreven me nogmaals onder de neus: ‘Niet over die bijtincidenten praten!’

Ik werd erop geattendeerd dat we gingen beginnen. De microfoons waren getest, camera liep. Het interview begon. Het eerste wat ik tegen hem zei, terwijl ik demonstratief de kraag van mijn shirt tegen mijn keel drukte: ‘Zeg Luis, ik ga je een paar vragen stellen, maar als een vraag je niet bevalt dan ga je me toch hoop ik niet in mijn nek bijten, hè...’

Er viel een doodse stilte. Iedereen hield de adem in. Een siddering ging door de omstanders. Dit kon toch niet? Gespannen en met dichtgeknepen billen keken de aanwezigen, behalve Glenn, naar Luis. Hoe zou hij reageren? ‘Ik wist dat hij zou gaan lachen en het van mij zou accepteren. En dat deed hij. Ik was geen brutale journalist die hem met deze vraag lastigviel, maar ook een voetballer. Hij vertelde op een volwassen manier dat hij dit soort dingen nu niet meer deed. Het waren jeugdzondes geweest en dat paste niet meer bij hem als vader met kinderen. Iedereen haalde opgelucht adem.

Ooit had hij beweerd dat hij aan het eind van zijn carrière zou teruggaan naar Ajax. Die vraag stond ook op mijn lijst. ‘Zeg Luis, je zei dat je weer terugkomt bij Ajax. Wanneer kan ik je op Schiphol komen afhalen?’ Hij keek me aan en zei: ‘Nou ja, die mogelijkheid sluit ik niet uit als het zover is.’

‘Ja, maar wanneer kom je dan? Pas als je een pens hebt gekregen, of zo?’

‘Een buik zoals jij?’ vroeg Luis met een knipoog.

Wát?

Ik nam hem in een houdgreep en klemde zijn hoofd onder mijn arm. Hij bleef maar lachen. Interview geslaagd. Ik nam ook nog een filmpje op waarin hij mijn zoon Jilani uitnodigde om naar een wedstrijd van FC Barcelona te komen.

Luis: *‘Hi Jilani, my friend. I will be waiting for you at the upcoming match when you come to Barcelona with your dad. See you then.’*

‘Nog even dit,’ zei ik. ‘De mooie kleding die je aan hebt gaat natuurlijk met mij mee.’

Weer gegniffel van de omstanders.

Natuurlijk kreeg ik zijn kleding niet mee, maar dat werd later ruimschoots goedge maakt toen My Brand opmerkte dat ik die modelijn schitterend vond. Het was een teken dat er voor mij het een en ander zou gaan veranderen. Ik was terug op een ander podium. Het mooie was dat ik er niets anders voor hoefde te doen dan alleen maar mezelf meenemen. Iedereen kende dat oude verhaal zo langzamerhand wel en leek mij die nieuwe toekomst te gunnen. Een tijdperk dat in alle opzichten verschilt van wat ooit is geweest. Dat merk ik overal en bij iedereen. Niet alleen door de uitnodigingen van onder andere de media, maar ook gewoon op straat. In die tijd is de ommekeer begonnen.’

Als je Glenn over zijn outfit hoort praten zou je bijna gaan denken dat hij een pittig betaalde levende reclamezuil is voor het merk dat hij dag in dag uit draagt. Niets is minder waar. Zijn uitpuilende kledingkast is een blijk van waar-

dering voor de manier waarop hij het merk aanprijst. Het liefst loopt hij op blote voeten in slippers. Daarvan heeft hij zo'n twaalf paar. Dat lijkt overdreven, maar als je ziet van welk merk de slippers zijn dan begrijp je waarom. Echt alles wat hij aanheeft, komt uit de kledinglijn van My Brand, een kwaliteitsmerk met diverse modestijlen. De directie was zo ingenomen met de even ongegeneerde als effectieve aanpak van Glenn bij het interview met Luis Suárez, dat ze hem voorstelden om hun collectie te gaan dragen. Hij was onder de indruk van dit gebaar. Ook omdat het voor hem getuigde van geloof in zijn hernieuwde status. Als je Suárez hebt als uithangbord, dan is het toch heel bijzonder dat je daarnaast komt te hangen? De leukste bijkomstigheid was nog dat Glenn, die al in zijn tijd bij Arsenal gewend was aan een dure garderobe, opnieuw het gevoel kon ervaren van comfortabele en oogstrelende kleding. Dankzij die samenwerking groeide een toffe en vriendschappelijke band met het merk.

'In mijn Arsenal-tijd kocht ik mijn kleding altijd bij een modezaak in de P.C. Hoofdstraat, de duurste winkelstraat van Amsterdam. Dan kwam ik tegen sluitingstijd en werd als VIP in de watten gelegd. Ik paste een shirt, een broek, een paar schoenen en dan nam ik van alles in alle kleuren een setje. Dat kostte dan vier tot zevenduizend gulden, want ik kocht het niet alleen voor mezelf, maar ook voor de mensen die met me mee waren. Ik stak ze allemaal in nieuwe kleren. Om zeven uur wandelde ik dan met een hoop tassen aan mijn arm naar mijn BMW 8 serie die pal voor de deur stond geparkeerd. Zonder met mijn ogen te knippen rekende ik nog even zesduizend gulden af voor een lange leren jas. Zo getikt was ik. En dan had ik nog drieduizend korting

gekregen. Dan dacht ik: wat een koopje! Het was toch nog veel geld, maar het zat goed en de kwaliteit was prima. Nu zou ik dat nooit meer doen, hoeveel geld ik ook zou hebben.’

‘My Brand heeft van alles in een vaak gedurfd maar mooi en origineel design. Soms uitdagend en altijd origineel. Sinds ik die kleding draag zie ik er verzorgd en stijlvol uit. Dat vind ik niet alleen zelf, maar ik hoor het steeds van anderen. Waar ik ook kom, op lezingen, bij de televisie of gewoon op bezoek, altijd ben ik goed gekleed. Je kunt je voorstellen dat ik daar natuurlijk trots op ben. Dat bedoel ik niet als status, want dat interesseert me geen moer, maar iedere keer als ik de deur van mijn kledingkast opendoe verschijnt er een glimlach op mijn gezicht.’

Een week na de opname met de sterspeler van FC Barcelona werd het interview uitgezonden bij RTL Boulevard, in die tijd gepresenteerd door Beau van Erven Dorens. Glenn moest naar de studio om commentaar op dat interview te leveren. In de kleding die Luis Suárez tijdens het interview in Barcelona ook droeg. In die uitzending noemde hij zo veelvuldig de naam My Brand dat Beau opeens zei: ‘Die sponsor is waarschijnlijk wel heel blij met jou.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, je noemt de naam van My Brand wel vaak.’

‘Wat zeg je? Ik versta je niet.’

Lachers in de studio.

‘Omdat ze het eigenlijk wel grappig vonden, werd ik nog net niet bij kop en kont de studio uitgegooid.’

*Toe nou... je weet dat het slecht is,
maar wat zou dat?*

DE GOKDUIVEL

Het begint onschuldig met een paar munten in die kast met de hypnotiserende lichtjes. Al snel klinken de bijbehorende geluiden vertrouwd. Vooral het gerinkel van de munten in de geldbak is een genot. Altijd weer die spanning hoe die raderen van plezier draaien. Wat maakt het dan nog uit om een bedrag(je) te verliezen. Je hebt toch een leuke tijd gehad? Zo dacht Glenn erover toen hij een geziene gast was in de gokhal.

In zijn gokperiode kwam hij om tien uur 's ochtends binnen met tweeduizend gulden op zak en om twaalf uur 's nachts had hij zo'n tweehonderd gewonnen of verloren. In een gokhal loop je niet snel het risico om kapitalen te verspelen. In het casino ligt dat anders en dan is de afloop meestal fataal, maar dat heeft te maken met gebrek aan zelfbeheersing. Het overkwam ook Glenn.

Toen hij voor het eerst in het casino kwam, speelde hij op de gokkasten. Daar zat hij vanaf de opening tot sluitingstijd. Met tienduizend gulden op zak ging hij naar binnen en aan het eind van de gokmarathon had hij nog zo'n zevenduizend over. De uitbaters van het casino waren zo ingenomen met zijn komst dat ze speciaal voor hem een eigen kruk neerzetten om het spelen zo gerieflijk mogelijk te maken.

In het casino wisselde hij altijd tweeduizend gulden in muntjes van vijf. Dan gaf hij een bakje met duizend gulden aan munten aan oudere mensen, omdat hij het zo zelig vond dat zij zo oud waren en nog steeds gokverslaafd.

Glenn was dat volgens hemzelf niet. Hij keek in de spiegel en zei: ‘Ik doe het alleen maar voor mijn plezier. Ik ben helemaal niet gokverslaafd. Ik heb helemaal geen probleem.’ En dat geloofde hij maar al te graag.

Op een dag had hij, na zijn entree, binnen een mum van tijd drieduizend gulden binnengehaald. Dat was niet de bedoeling. De kick van de afwisseling winnen/verliezen was meteen verdwenen. De oprechte gokker wil genieten van de adrenaline die winst en verlies opwekken. Een snelle opbrengst zou zijn speelplezier maar verpesten. Normaal ga je met zo’n snelle winst meteen naar huis en ben je blij met die drie mille. Zo niet Glenn, bij wie het niet zozeer om het geld ging, maar om de opwindning die nu door die snelle winst was geslonken tot het nulpunt. In korte tijd was die pret verpest. Was er niet een mogelijkheid om dat gevoel terug te krijgen? ‘Ja, die was er, maar dan moest ik naar de roulettetafel, een verdieping hoger. Maar alleen een balletje op een cijfer laten rollen, daar vind ik nou net helemaal niks aan. En toch ging ik. Waarom? Ik zei tegen mezelf: je bent nog niet klaar, man. Het is nog veel te vroeg. Je vindt roulette niet leuk? Nou, dan zet je gewoon die drieduizend op zwart. Dan heb ik fifty-fifty kans op winst. Dat vind je toch wel leuk?, zei ik tegen mezelf.’

Glenn ging de trap op.

Op dat moment was er nog niet zoveel aan de hand. Van roulette had hij dus geen verstand. Een balletje dat in het rond draait en ergens tussen 0 en 36 blijft liggen gaf hem niet dezelfde kick als bij de gokkasten. Hij zette die drie mille op zwart. Als hij zou verliezen, was het klaar. Dan zou hij waarschijnlijk zichzelf gelijk geven: ‘Zie je wel? Roulette is toch niks voor mij.’

Maar hij won.

De croupier schoof een stapeltje fiches naar hem toe. Nu had hij zesduizend binnen tien seconden! Twee keer zoveel als het verlies na een hele avond spelen op de trekkasten beneden. Wauw, dacht Glenn, dit gaat wel heel snel. In zijn overmoed werd hij steeds driester en bleef maar winnen. Het werd 15.000 gulden om precies te zijn. En dat binnen een kwartier. Hij liep weg met ongeveer 25.000 piek. Dat ging een stuk sneller dan bij de gokkasten. Hij dacht: ‘Wat zou er gebeuren als ik morgen terugkom met veertigduizend?’

Nou, dit gebeurde: Hij won 110.000 gulden. Zijn zakken puilden uit met fiches van duizend, vijfduizend en tienduizend toen hij naar de kassa liep. Het probleem was dat hij geen respect had voor geld. Dat bedrag zei hem niet zoveel. Wel was het drie keer zijn netto maandsalaris bij Arsenal en dat op één avond.’ Zoals het een gokker betaamt, besloot hij dit succes de volgende dag te herhalen.

‘Hoeveel mag ik maximaal op een cijfer zetten?’ vroeg hij aan de croupier. ‘Op ieder cijfer zeshonderd,’ was het antwoord. Op alle rode cijfers in een vak stapelde hij het maximale bedrag aan fiches op. Ook aan de zij-kanten werden fiches op het groene laken geparkeerd om de kans op winst of verlies te vergroten.

Zo verloor hij bijna alles.

Dat laat een gokker niet op zich zitten. Dat moest natuurlijk worden terugverdiend, koste wat het kost. Het was het begin van het einde. Hij was nu zo verslaafd dat hij eindigde in de schuldsanering. Dat bleek een geluk bij een ongeluk.

De hamvraag bij ieder gesprek is: hoe ben jij dan van je verslaving afgekomen? ‘Ik had een aanleiding die achteraf mijn geluk bleek, maar die voor de meeste gokkers

niet opgaat. Wat was dat dan? Mijn verslaving kwam in het nieuws! En niet zo'n klein beetje ook. Het stond met vette koppen gedrukt:

GLENN HELDER GOKVERSLAAFD!

Niet in de huis-aan-huis krant, maar in de landelijke media. Van Groningen tot Maastricht was het in het nieuws. Ik vergeet nooit meer die foto van Edwin Smulders in de media. Hij had een foto genomen van mijn huis in Weesp dat ik net had gekocht maar waarin ik nog geen stap had gezet. Bij dat artikel stond: 'Glenn Helder huis kwijt door gokproblemen'. Toen schaamde ik mij echt kapot. Die foto veranderde alles voor mij. Dat was een harde klap voor mij. Nu kon ik mij niet langer verschuilen achter mijn eigen leugens. Iedereen wist het nu. Ik kon niet meer in de spiegel kijken en tegen mezelf zeggen: ik ben *niet* gokverslaafd, ik heb *geen* probleem. Het was alsof ik keihard wakker werd geschud. Mijn schaamtegevoel was ongekend. Ik kon het nu echt niet meer ontkennen. Zou ik dat wel doen dan was ik òf superdom of een enorme loser en ik was geen van beide. Vluchten kon niet meer, liegen ook niet. Zelfs niet meer tegen mezelf. Ik ondervond de negatieve effecten van hoe iedereen mij nu als gokverslaafde zag. Niet alleen was overal bekend dat ik gokverslaafd was. Ook alle elende die ik daarmee had veroorzaakt lag op straat. Toen ik na die berichten weer in dezelfde spiegel keek, zag ik mijzelf voor het eerst als verslaafde. Daar wilde ik ab-so-luut niet mee geassocieerd worden. Te lang had ik mezelf in de maling genomen, maar mijn ogen werden geopend voor en door de realiteit. Ik had voor mezelf maar één optie en dat was stoppen! En wel meteen. Ook omdat ik walgde van mezelf nu ik zag wie ik daadwerkelijk was. Gokken was voor mij nu klaar. Mijn

knop ging om. Zou ik dan toch doorgaan dan kwam er nog bij dat ik, én gokverslaafd was, én geen ruggengraat had. Dat wilde ik pertinent niet! Ik was er echt he-le-maal klaar mee!

Ik wist dat ik een probleem had, dat was nu wel duidelijk, maar ik wist ook dat ik het zou overwinnen. Maar toch had ik nog steeds die drang om te gaan gokken. Dat snapte ik niet. Ik wilde dat gevoel helemaal niet, maar alsnog bleef ik die behoefte voelen. Mijn verstand zei: dit is niet oké. Als ik nu niet zou stoppen maar weer zou doorgaan met gokken, dan zou iedereen, die van mijn gokprobleem afwist, terecht kunnen zeggen: hij is echt een slappeling, wat een dweil. Dat nooit! Dat zou de grootste nederlaag voor mezelf zijn. Toen ik echt niet meer wilde gaan gokken, maar de behoefte toch bleef bestaan, besepte ik dat er iets in mijn hoofd zat dat mij die kant op stuurde. Ik ging nadenken: ik ben niet dom, heb zeer zeker karakter en toch blijf ik aan gokken denken, terwijl ik weet dat het mij in nog grotere ellende zal storten. Op dat moment realiseerde ik mij dat er iets in mijn systeem zat wat niet bij mij hoorde maar toch een onderdeel van mij was. Ik noemde het: **DE GOKDUIVEL!**

Die kan niet in z'n eentje gaan gokken. Daar heeft-ie mij voor nodig. Maar ik wil dat niet. Toch houd ik dat gevoel dat ik iets ga missen als ik niet ga gokken. En dat doet die rotduivel... Hij zorgt ervoor dat dit gevoel tegen mijn verstand ingaat. Ik stond voor de keuze: wie laat je winnen? Die behoefte om te gaan gokken, dus de gokduivel, of je gezonde verstand? Eerlijk tegen jezelf zijn wordt tegengehouden door dat monster. Dat lekkere gevoel wat je hebt met gokken word je afgenomen als je stopt. Dat laat hij je dan voelen als een groot gemis. Maar wat je werkelijk mist is de controle over jezelf.

De gokduivel fluistert: *Toe nou, je weet nu wel dat het slecht is, maar wat zou dat? Het is toch ook heel lekker. Toe maar, ga maar...* Stel dat ik op de rand van een ravijn sta. Als ik nog een stap zou zetten, val ik te pletter. *Toch zegt-ie: Toe, neem nog een stapje. Ga maar... Goed zo!*

Het interesseert hem geen ene moer wat er met mij gebeurt zolang zijn drang om mij te laten gokken maar wordt bevredigd. Het besef dat er iets in mij zat wat tegen mijn gezonde verstand in mij dingen wilde laten doen die ik totaal niet meer wilde, en mij in nog meer ellende zou storten, maakte mij razend op mijzelf... dat ik dat toeliet. De behoefte om te gokken werd voor mij synoniem met de gokduivel. Dus iemand die mij in een ravijn te pletter wil laten vallen. Elke keer als ik aan gokken dacht of die aandrang had wist ik dat niet IK het was, maar HIJ. Dat hij nog steeds mijn gedachten kon binnensluipen maakte me woedend.

Dus ik moest een manier vinden om mezelf te verdedigen tegen het gevoel dat ik constant wilde gaan gokken. Ik moest bedenken hoe ik mij kon wapenen tegen de gokduivel.

Ik deed het volgende. Als ik aan gokken dacht zei ik gelijk boos tegen mezelf: RAVIJN! Gokken is te pletter vallen in een afgrond. Hij doet dat. Jij wilt dat niet. Dus gokken is slecht. Dat gevoel wat je hebt is misleidend. Je gezonde verstand zegt dat ook. Luister daarnaar.

Zo sprak ik tegen mezelf.

Ik zei ook: hij heeft schijt aan jou en aan alle gevolgen voor jou, maar hij heeft jou wel nodig, want zelf kan hij niks. Zelf kan hij niet gaan gokken. Zelf kan hij geen geld halen. Hij kan niet zelf naar het casino rijden. Hij kan niet zelf een gokkast in een gokhal opzoeken. Hij kan niet zelf de knop op een computer indrukken

om online te gaan gokken. Hij heeft jou echt overal bij nodig. Hij gebruikt en misbruikt jou. Hij geeft je het gevoel dat het prettig is om te gaan gokken. Maar dat is het niet, want je valt te pletter in het ravijn. Maar hij bleef aandringen. Iedere keer als ik een opwelling kreeg en aan gokken dacht, wist ik dat het monster nog niet was verslagen.

Wat mij hielp in dit gevecht met het gokmonster was dat, als ik zou gaan gokken, iedereen mij ook zou zien. Ik kon niet meer in anonimiteit naar het casino, omdat iedereen mijn probleem kende. De schaamte dat anderen mij dan zouden zien als een nog grotere loser was sterker en groter dan dat prettige gokgevoel. Dat zorgde ervoor dat ik ondanks die aandrang nooit meer ben gaan gokken. Als ik weer wilde gokken dan dacht ik: daar heb je dat rotbeest weer. Ik werd kwaad. Heel kwaad. Kwaad op die gokduivel die mij het gevoel wilde geven dat het goed was om te gaan gokken. Ik zei gelijk tegen mezelf: RAVIJN! RAVIJN! RAVIJN! Op die manier beukte ik hem neer. RAVIJN! RAVIJN! RAVIJN! Het monster bleef het proberen maar ik bleef het constant neerbeuken. Hoe vaak het gokmonster het ook probeerde. Hij had geen schijn van kans meer bij mij en zei: Ik kan maar beter bij die Glenn uit de buurt blijven.

Als ik niet op die slechte en negatieve manier in het nieuws was gekomen, had ik die gokduivel waarschijnlijk nooit ontdekt en ook nooit kunnen verslaan. Mijn eigenwaarde bleek sterker dan de verleidingen om weer te gaan gokken. Het verdedigingsmechanisme dat ik voor mijzelf gecreëerd had, breng ik nu over op anderen om ze te helpen hun gokduivel te verslaan.

Want ik zie om mij heen hoe groot de problemen zijn door gokverslaving waarvan de ellende onmetelijk is. Na mijn voornemen om nooit meer te gokken nam ik nog een besluit: ik zou anderen gaan helpen om van hun gokverslaving af te komen.’

Glenn is één van de meest bekende ex-gokverslaafden van Nederland. Daarom wordt hij regelmatig benaderd door verslaafden, ouders met een gokverslaafd kind, vrienden of partners van verslaafden en ook ex-verslaafden die neigen terug te vallen.

‘Als ik met een verslaafde praat dan denkt die dat die volledig bij zijn verstand is, maar dat heeft hij allang ingeleverd. Een verslaafde is vaak bezig om zowel mij als zichzelf ervan te overtuigen dat er van een gokprobleem geen sprake is. Mij overtuig je echter niet. Je praat immers met Glenn Helder die ook alles heeft verzonnen, gedaan, ondergaan, alles heeft meegemaakt en heeft gelogen en bedrogen; verzin het maar.

Ik leg dan uit: ‘Jij bent gokverslaafd. Alles wat uit jouw mond komt is bedoeld om het goed te praten en om te kunnen blijven gokken. Ik hoor jou wel praten, maar dat zeg jij niet zelf. Dat denk jij wel, maar dat is niet zo. Er zit iets in jouw systeem dat via jouw mond tegen mij praat. Daarna leg ik de verslaafde uit wat ik daar precies mee bedoel en vertel ik ze over de gokduivel, hoe die te werk gaat, hoe die jou in zijn macht houdt en vooral hoe je die kan verslaan. Ik vertel ze dat ik anderen op deze manier heb geholpen en dat het bij hen ook is gelukt. Vervolgens zeg ik: dan moet het bij jou ook kunnen lukken.

Jij kunt de controle over jezelf terugkrijgen. Jij kunt weer baas in je eigen hoofd worden. Dan ben je weer vrij. Dat gevoel van vrijheid is onbeschrijfelijk. Dat gevoel heb

ik vanaf het moment dat ik gestopt ben met gokken, in 1998, en dat gevoel heb ik nog steeds, tot de dag van vandaag.

“Ik pretendeer niet elk verslaving te kunnen oplossen, maar ik denk wel dat ik elke verslaafde handvatten kan geven.”

Het opmerkelijke is dat je achteraf kunt constateren dat de foto van Edwin Smulders, waardoor heel Nederland wist dat ik gokverslaafd was en grote problemen had, er tegelijkertijd voor heeft gezorgd dat mijn ogen werden geopend. Die foto was de aanleiding dat ik gestopt ben met gokken. Op dat moment koos ik er namelijk voor om niet meer gezien te willen worden als een gokker en een gokverslaafde. Bij het schrijven van dit hoofdstuk wist ik wie de coverfoto moest maken voor dit boek. Eenmaal raden wie? Juist. Edwin Smulders.

Inmiddels is Glenn als ervaringsdeskundige veelvuldig in de media en werkt hij onder andere samen met instanties binnen de geestelijke gezondheidszorg. Ook in politiek Den Haag weet men Glenn te vinden. Daarbij wordt zijn hulp en advies gevraagd in het debat over de gokproblematiek, dat een groot maatschappelijk probleem is. Glenn blijft een bijdrage leveren in de strijd tegen gokverslaving.

*Kijk nu eens hoe blij
ik ben dat ik nog leef*

DIEPER ZINKEN KAN NIET

Het absolute dieptepunt van zijn gebrek aan mentale weerbaarheid was het moment waarop Glenn tot de conclusie kwam dat zijn leven geen zin meer had. In dit hoofdstuk legt hij uit dat je na een zwarte periode toch weer kunt opstaan en verdergaan. In dat kader is het onvermijdelijk om het ook over zelfdoding te hebben. Geen vrolijk onderwerp, maar zeker actueel. Veel mensen, onder wie ook veel jongeren, kampen met neerslachtigheid en depressie. Daarom komt hij in een positief bedoeld boek toch terug op zijn wanhoopsdaad eind jaren '90.

Het was de reden voor de campagnemedewerkers van '1K ZIE J3' van de Stichting 113 Zelfmoordpreventie, om de medewerking van Glenn te vragen. Hij schreef een bijdrage voor de landelijke publiekscampagne met als doel de naasten van mensen in nood dichterbij elkaar te brengen. Die bijdrage werd ook via de *socials* verspreid op World Suicide Prevention Dag op 10 september.

'We hebben jou benaderd omdat jij als geen ander weet hoe belangrijk het is iemand aandacht te geven die psychisch klem zit,' verklaarde de organisatie. 'Door de boodschap '1K ZIE J3' uit te dragen laat je blijken dat je er voor de ander bent en openstaat voor een gesprek. Hoe meer mensen worden gezien, hoe meer gesprekken worden gevoerd en hoe minder mensen radeloos en

eenzaam sterven door zelfdoding.’

Vanzelfsprekend verleende Glenn zijn medewerking om te proberen het aantal zelfdodingen (gemiddeld vijf per dag) verder terug te brengen.

In het kader van die campagne knoopte schrijver, columnist en televisiemaker Özcan (Eus) Akyol een gesprek met hem aan. In dat filmpje zitten ze in een zomerse outfit op een bankje waarop een koperen plaatje is bevestigd met de tekst: ‘Een goed gesprek begint met iemand echt zien.’ Plus een QR-code waarmee je op je telefoon meteen de website kunt bezoeken.

‘We gaan praten over een onderwerp dat niet gemakkelijk is,’ leidt Eus het gesprek in.’ Hij kijkt Glenn indringend aan en vraagt: ‘Waarom wilde je aan dit interview meedoen?’

Glenn: ‘Er zijn meerdere grote maatschappelijke problemen, maar dit vind ik een van de gevaarlijkste. Ik heb er zelf mee te maken gehad waardoor mijn wereld totaal uitzichtloos leek en ik geen houvast meer had. Alles in je hoofd is dan zo ongelooflijk donker.’

Eus: ‘Ik las in je boek dat je zelf een poging hebt gedaan. Is het dan nog mogelijk om daarover met mensen te praten?’

Glenn: ‘Ja, honderd procent ja. Als je daar helder over nadenkt besef je dat het leven de grootste rijkdom is die je kunt hebben als je ten minste gezond bent.’

Eus: ‘Maar dat voel je op dat moment niet zo.’

Glenn: ‘Je schaamt je voor de situatie, maar dat is voor iedereen verschillend. Ik was ontzettend kwaad op mezelf dat ik me zo ver heb laten gaan. Dat ik zo diep was gezonken.’

Eus: ‘Wie had die Glenn toen kunnen helpen?’

Glenn denkt na. ‘Iedereen. Zulke personen moeten gezien worden. Ze moeten ook *voelen* dat ze gezien worden. Daarom praat ik er hier met jou over. Het moet uit de taboesfeer. Dan worden er ook veel meer problemen opgelost. Nu staan er allerlei muurtjes om die mensen heen waardoor anderen geen kans krijgen om die muur te doorbreken. Om wat voor reden ook denken sommigen: laat ik maar niks zeggen. Maar als dat wel gebeurt, gaat die muur wel steeds meer open dan wanneer niemand wat zegt.’

Eus: ‘Dat is niet vanzelfsprekend voor mensen die niet weten dat ze iemand daarmee kunnen redden.’

Glenn: ‘Als je iemand ziet bij wie je verandering in gedrag bespeurt, bijvoorbeeld depressief, dan begint het al met de vraag: gaat alles goed met je? Die gaat niet zeggen dat het slecht gaat, maar zegt ja. Hij hoort je vraag niet eens. Hij hoort je pas als je blijft doorvragen. Maar dat moet wel op dezelfde toon als de eerste vraag. Niet belerend of zo, maar in de trant van: weet je het zeker? Dan heb je een grote kans dat mensen zich gaan openstellen.’

Eus: ‘Dat kan een buurtgenoot, een teamgenoot of een zwager zijn. Dat kan iedereen zijn. Had het jou geholpen als iemand op die manier naar je toe was gekomen?’

Glenn: ‘Honderd procent. Als het uit een goed hart komt, is het altijd goed, zelfs als de reactie van die persoon naar jou toe niet goed is. Dan is het nog steeds goed. Waarom? Beter is dat als er van de tien keer drie of vier slechte reacties tussen zitten, er wel vijf goeie bij zijn. Daarvan red je er misschien, drie, vier of maar twee. Er is alleen maar winst te behalen door erover te praten. Wanneer je denkt: kan ik dat wel tegen hem zeggen? Ja!’

Eus: ‘Jij gaat hier met deze bevlogenheid nog wel mee

door, hoop ik?

Glenn: 'Zeker.'

Eus: 'Je bent er wel gelukkiger, sterker en krachtiger uitgekomen?'

Glenn: 'Zeker. Dat kun je vermenigvuldigen met minstens duizend.'

Eus: 'Dankjewel, Glenn.'

Is hij als ex-profvoetballer de aangewezen figuur om over zo'n zwaar onderwerp te praten?

'Ja, dat ben ik. Het is mij overkomen en ik ben door het oog van de naald gekropen. Daarom vind ik het belangrijk erover te praten, ook al is het een ongemakkelijk onderwerp. Een ander heeft misschien niet het geluk om op tijd te worden gevonden en dan is het voor altijd te laat. Om die reden reik ik mensen in geestelijke nood, voor zover mogelijk, de helpende hand. Als ik dat niet in een persoonlijk gesprek kan doen, dan maar met dit verhaal. Daar kom ik zo op terug.

Omdat ik het zelf heb meegemaakt, word ik ingehuurd door psychiaters, welzijnswerkers, de GGD en de overheid om met mensen te praten die hiermee worstelen. Ik weet wat zij voelen en meemaken. En ik kan proberen toch die kleine opening naar een uitweg te vinden, want die heb ik ook gevonden toen ik mij in dezelfde uitzichtloze, deprimerende en levensbedreigende situatie bevond. Daarover praat ik met mensen die net als ik toen de weg in hun leven zijn kwijtgeraakt.

Ik zat in een verschrikkelijke periode waarin ik geen andere mogelijkheid zag dan vluchten in de dood. Als ik er nu op terugkijk kan ik me echt niet meer voorstellen dat ik ooit die wens heb gehad. Mijn situatie leek destijds

ook uitzichtloos maar ik ben er nog, sterker en levendiger dan ooit, maar ik kan nu meevoelen met depressieve mensen die de ultieme wanhoop nabij zijn. Ook ik was op dat dieptepunt beland. Uitzichtloosheid is een mentale toestand die ik niemand gun. Dan lijkt de gedachte aan die onomkeerbare daad de enige optie.

Wie zich in zo'n toestand bevindt staat daarnaast ook helemaal niet stil bij het leed dat hij of zij bij nabestaanden veroorzaakt. Nu ik mensen in dat stadium probeer te helpen, weet ik uit ervaring hoe moeilijk het is om iemand daaruit te slepen. Maar als het lukt, is er een nieuwe horizon en begint een tweede leven. Kijk naar mij, en kijk nu eens hoe blij ik ben dat ik nog leef.

De artsen vertelden me dat ik er niet meer zou zijn geweest als ik een paar minuten te laat was gevonden. Toen ik in het ziekenhuis wakker werd vond ik mijzelf een loser, want ik had zelf die klerezooi veroorzaakt. Wat had ik gedaan? In plaats van vechten voor mijn leven, had ik het juist opgegeven. Ik werd zo kwaad op mezelf dat ik dacht: ik zal nooit meer vluchten, maar mijn problemen zelf oplossen en alle consequenties aangaarden. Dat veranderde mij. Mensen die zich net zo voelen als ik destijds gun ik ook de omslag van totale somberheid naar nieuwe levenslust. Als je zo diep bent gezonken, maakt je dat niet tot een slecht mens of een loser. Je wilt alleen aan die hel ontsnappen.

Alles wat positief is heb je uit je systeem verwijderd en vervangen door alles wat negatief is. Die aandrang maakt de doodswens groter en sterker. Er zijn manieren om dat te doorbreken, al is er geen eenvoudige oplossing. Die is afhankelijk van de persoon die in zijn zwartste periode zit. Maar **IEDEREEN** kan daar uitkomen!

Veel mensen weten van mijn zelfmoordpoging en dat ik er weer bovenop ben gekomen en zien dat ik straal van oor tot oor. Dat is voor sommigen reden om contact met me te zoeken. Veelal mannen van jong tot oud, maar ook moeders of echtgenotes die hebben ontdekt dat hun kind of man rondloopt met dit soort plannen. Ze weten niet hoe ze hun dierbare uit hun uitzichtloosheid kunnen trekken. Alles is al geprobeerd. Nu vragen ze het aan mij. Van de vele voorbeelden noem ik er een die op het oog niet eens zo erg lijkt, maar het wel is. Het betrof een jongen van zestien jaar. De jongste die me ooit benaderde. Hij werd verschrikkelijk gepest op school en zag zijn leven niet meer zitten. Iemand van die leeftijd kan zich vaak nog niet goed verweren en weet zich geen raad. Het was aan mij om te proberen hem weer in zijn kracht te zetten. Gelukkig kon ik hem overtuigen.

Als hij zich zou gaan realiseren dat hij zijn belagers moest en kon negeren, dan zou dat de eerste stap zijn naar het ontwikkelen van die persoonlijke kracht.

Maar hoe doe je dat?

Iedereen, die in zo'n negatieve spiraal zit, heeft de kans eruit te komen. Met die jongen van zestien ben ik gaan praten. Ik kon hem duidelijk maken dat zijn voornemen niet klopte. Het was allemaal niet zo erg als hij zelf dacht. Dat moest hij van mij aannemen. Ik had het ook meegemaakt.

Ik beloofde dat ik hem kon en wilde helpen, maar dan moest hij zijn ouders erbij betrekken. Ik wilde niets achter hun rug om doen. Die wisten nog van niets en dat moest eerst en meteen worden geregeld. Die jongen moest ik ervan overtuigen dat ook zij het beste met hem voor hadden. Hij zei dat hij zich schaamde, maar dat was nergens voor nodig. Herstel begint met erover te

praten en dat doe je eerst met je ouders. Als vader een alcoholist zou zijn en zijn moeder altijd afwezig, dan was het een ander verhaal. Dan zou ik niet de ouders, maar een zorginstelling benaderen, maar daar was hier geen sprake van.

Volwassenen kunnen zich zijn ellende misschien niet voorstellen, maar het is wel zijn wereld. Zijn gevoelens zijn zo erg en zitten zo diep dat hij daarom niet verder wil. In zijn hoofd moet terugkomen: het is te gek voor woorden is dat je het leven niet meer ziet zitten omdat je gepest wordt. Dat moet uit zijn systeem. Ik beloofde hem dat hij die kracht in zijn hoofd weer zou terugwinnen. Ik gaf hem een compliment dat hij wel met mij over zijn situatie durfde te praten. Dat was een belangrijke stap. De tweede was dat hij er via mij met zijn ouders over kon praten, die niets liever wilden dan hem op alle mogelijke manieren helpen. Toen voelde hij zich gesteund. Ik wilde hem laten voelen hoe onzinnig het is dat zijn misère door anderen werd veroorzaakt. Ook moest ik hem laten voelen dat hij nog altijd de kracht had om een andere keuze te maken.

Hij vertelde hoe pestkoppes hem voortdurend kleinerden, vernederden, uitlachten en voor schut zetten bij andere leerlingen. Dan kroop hij in zijn schulp en hoopte dat hij zo onzichtbaar zou zijn.

Eerst gaan we die anderen uitbannen want zij veroorzaken het gevoel dat hij heeft. Hij zou moeten denken: *niemand kan voor mij bepalen hoe ik me voel*. Dat kan hij alleen zelf, maar dat is nu precies wat hij niet doet. Het is zijn pijn. Die kan niemand van hem overnemen. Hij moet de kracht terugvinden en de overtuiging dat hij niet langer afhankelijk is van wat anderen van hem vinden. Als je

dat weet, dan weet je ook dat alleen jij voor jezelf kunt opkomen. Je wilt geen pijn, lichamenlijk noch geestelijk. En als die pijn door anderen wordt veroorzaakt, dan ga jij ervoor zorgen dat zij niet meer de kans krijgen om jou daarmee te kunnen raken.

Ik zei tegen hem: wat een ander ook van je vindt of over je zegt, je loopt rechtop en met de borst vooruit langs die plaaggeesten. Ze raken je niet meer, want jij hebt besloten dat het niet meer belangrijk is wat zij van jou vinden. Die pijn wil je niet. Waarom zou jij je slecht voelen omdat een ander daar plezier aan beleeft? Je hebt er niet om gevraagd, maar je kunt het zelf wel stoppen. Als je ze tegenkomt, negeer je ze volkomen. Ze zijn lucht voor je. Daarmee kruip je uit je schulp en laat zien dat je er bent, dat je er mag zijn. Dat je trots op jezelf mag en kunt zijn, wat ze ook tegen je zeggen of roepen. Je pakt je power!

Slachtoffers moeten zich eerst bevrijden van de druk van de buitenwereld, tot ze weer in zichzelf geloven en dat het niet hun schuld is. Ze moeten inzien dat het groepsdynamiek is. Die pestkoppen voelen zich sterk omdat ze met z'n allen de eenling treiteren. Daarom zijn het lafaards. Jij kunt aantonen dat je beter, krachtiger en juist geen lafaard bent. Dat begint bij je lichaamshouding die uitstraalt: niemand kan mij raken!

Toen ik die jongen daarvan kon overtuigen was het zaak dat hij ernaar bleef handelen. Ik zei: 'Morgen ga jij weer naar school. De situatie is niet veranderd, maar jij wel. Je hebt ze niet nodig, die klerelijers. Je wilt nu alleen nog mensen toelaten die een positieve invloed op je hebben. Je weet immers dat jij niet de oorzaak bent van je negatieve gevoelens. Het zijn die etterbakken.

En die donkere gedachten? Weg ermee!

Ik legde hem uit dat ik mijn leven destijds voor mezelf heb verpest en daarom mezelf keihard moest aanpakken. 'Jij verpestte niets voor jezelf maar hebt toegestaan dat anderen dat wel voor je deden. Dat is nu voorbij. Jouw geluk is niet afhankelijk van anderen, maar wel van je eigen kracht en die heb je nu, want die geef ik je terug.' Daarna hield ik contact met hem om te controleren of hij die houding voor zichzelf kon vasthouden zodat hij niet zou terugvallen. En wat blijkt? Voor de pestkoppen was de lol er af. Die jongen liet niet meer met zich sollen omdat hij afstand nam. Hij hoefde ze niet eens op hun bek te slaan, maar alleen uitstralen dat hij nu trots op zichzelf is. Dat was afdoende, want hij ontnam de treiteraars hun 'pleziertje'. Die jongen zat weer met een glimlach thuis op de bank. Hij schaamde zich niet langer. Integendeel! Dat is ook nodig want de samenleving wordt steeds harder. Kinderen komen tegenwoordig met messen naar school en dat maakt helaas slachtoffers.

Als het mij dan lukt om zo'n depressieve jongen weer op de been te helpen dan weet ik dat mijn redding destijds zin heeft gehad.'

Glenn pakt zijn telefoon en scrollt naar het bericht van iemand die hij helpt in een moeizaam bestaan. Het is Dave Lenaards (1982) die kampt met een spastische cerebrale parese. Die ernstige handicap transformeerde hem van een vrolijke ondeugende en populaire jongeman en in een psychisch en lichamelijk wrak in een rolstoel. Dave leefde op toen Winnie in zijn leven kwam, zijn grote liefde die hem figuurlijk zijn armen en benen teruggaf. Toen de relatie uitging stortte zijn leven in. Hij raakt gedesillusionerd en zijn belangrijkste bezit laat hem in de steek: zijn sterke geest. Hij stort in, ontwikkelt

een angststoornis, durft niet meer naar buiten en raakt ernstig depressief. De storm in zijn hoofd wil niet gaan liggen. Zijn wereld krimpt ineen. Hij leest over Sterre die ook droomde over te kunnen lopen en een hoofd zonder onrust. Het is allemaal te lezen in de indringende biografie 'Achter het masker' waarin hij het taboe over gehandicapten en depressiviteit wil weghalen.

Dave woont nu in Nijmegen en ging op zoek naar iemand met wie hij het gevoel van diepe neerslachtigheid kon delen en kwam bij Glenn terecht. In het bericht op de telefoon schrijft hij: 'Wij videobellen nu elke twee weken en ik heb er veel steun aan om met iemand te praten die hetzelfde gevoel heeft gekend. Als ik lichamenlijk de mogelijkheid had gehad om er een einde aan te kunnen maken, dan had ik dit niet meer kunnen schrijven.'

Als het Glenn was gelukt om een definitieve streep achter zijn leven te kunnen zetten, had hij Dave - en anderen - ook niet meer kunnen helpen...

Dit hoofdstuk is tot stand gekomen in samenwerking met Stichting 113 Zelfmoordpreventie.

*Hoe groter je begeerte,
hoe kleiner je geluk*

TERUG NAAR DE GEVANGENIS

Dat een succesvol voetballer kan afglijden naar de duistere krochten van de criminaliteit is geen nieuws. Daar zijn er helaas voldoende voorbeelden van. Ook Glenn mocht zich scharen in dat rijtje van gevallen voetballersterren die de wet aan hun laars hadden gelapt. Het resulteerde in een maandenlange in de gevangenisstraf zat wegens mishandeling, stalking en verboden wapenbezit. Het zelfreinigend vermogen had niet veel uitgethaald, want die bekoelde de woede die hij toen voelde niet, zoals zou blijken. Nu, vele jaren later, is hij nog geen schim van die niets ontziende figuur, maar juist een wakker geworden man die na een wild leven bewust een andere koers wil varen.

En juist die koerswijziging bracht hem terug in de bajes. Nu niet als crimineel, maar ingehuurd door de overheid als spreker en mentor van gedetineerden. Het bewijs dat hij zijn belangrijkste levenslessen graag met anderen wil delen.

‘In de bajes vond ik dat ik terecht kwaad was op alles en iedereen. Nu kwam ik niet onder dwang naar de lik maar werd me gevraagd om het goede voorbeeld te geven. Daar was ik best trots op omdat daarmee ook de draai in mijn leven duidelijk werd.’

Ditmaal liep hij niet vanuit een arrestantenbus door de poort naar binnen, maar als vrij man; een ex-delinquent die zichzelf opnieuw had teruggevonden en zijn demonen overwon. Het was dezelfde gevangenis waar hij had

vastgezeten. Bij dit bezoek aan een selecte groep gedetineerden werd hem gevraagd een fragment uit zijn boek uit 2014 als dictee voor te lezen. De bedoeling was dat de gedetineerden, die meeschreven, zouden merken dat het maken van fouten niet erg is. Het maakt niet uit wat je ook hebt uitgespookt, zolang je er maar van leert. Nu deed Glenn iets nuttigs voor de maatschappij en verdiende er nog geld mee ook. Twee vliegen in één klap. Deze situatie was zo compleet anders dan toen hij er in de bak zat: totaal getikt en levensgevaarlijk. Hij zat er niet bepaald niet voor een winkeldiefstalletje. Zijn strafblad laat daarover geen enkele twijfel bestaan. Vooral in die tijd beperkte zijn woordenschat zich tot scheldkannonades die als lava uit een ziedende vulkaan stroomden. Daarom verbaasden de bewaarders, die hem nog kenden uit die periode, zich over de nieuwe Glenn. Ze waren er zelfs trots op te zien hoe hij zich had hersteld. Voor hem was het een vreemde gewaarwording om nu als vrij man in en uit te lopen. Geen geklik van sloten, camera's die hem in de gaten hielden en het knellende besef van onvrijheid. Het was zijn taak als ervaringsdeskundige de gedetineerden duidelijk te maken dat er ook een toekomst bestaat zonder criminele activiteiten. Het was hem toch ook gelukt terwijl hij in een dieptreurige positie had verkeerd. Veel gedetineerden zitten vast in een negatieve gedachtereeld. Daarom zullen zij in dezelfde situatie blijven handelen en voortbewegen. Die blokkade moet worden doorbroken. Het is beter voor de maatschappij als een gedetineerde met een positieve instelling en met schaamte terugkomt, al is de realiteit hoe gedetineerden denken en handelen vaak anders. Dat schaamtegevoel kan hij gebruiken om weg te blijven van de daden die hem in de

gevangenis deden belanden. Winst voor de samenleving, meent Glenn. ‘Ik had het klaargespeeld. Waarom zouden anderen niet kunnen wat ik wel had bereikt? Ooit dacht ik ook dat ik het niet zou kunnen, maar het is me gelukt. Alleen gedetineerden met het stempel ‘goed gedrag’ mochten meedoen aan mijn dictee. De welzijnswerker die ik nog kende, had me uitgenodigd. Ik had respect voor de mannen die waren gekomen voor het dictee. Die gaven daarmee aan dat ze zich op de goede weg bevonden. Het waren er acht. Zeven herkenden mij. De ene die niet wist wie ik was, liet duidelijk merken dat hij schijt aan me had. Ongeïnteresseerd kwam hij binnen en hield die houding een tijdje vol. Later niet meer, toen hij mij hoorde praten en zag hoe de anderen met mij omgingen. Hij mocht dan wel maling aan mij hebben, maar niet aan zijn medegevangenen die wel respect toonden. Steeds meer leek hij open te staan voor wat ik zei. Mooi om te zien. Ik vertelde ze dat ik het tof vond dat ze waren gekomen, want met zo’n dictee stelden ze zich kwetsbaar op. En als er iemand slecht is in het maken van dictees dan ben ik het wel...

“Oké boys, we gaan beginnen! Ik lees een zin voor en herhaal die. Als je meer tijd nodig hebt is dat prima, als je maar weet dat ik hier niet meer ga overnachten!”

Ik dacht toen even terug aan die keer dat de gevangenisdirecteur in de cel naast me kwam zitten. ‘Ik oordeel niet, zei hij. Glenn, je bent geen slecht mens, je hebt alleen slechte dingen gedaan. Dat kan mij ook overkomen in een stresstoestand en dan zat ik hier niet naast je als de directeur maar ook als gevangene.’

Ook ik veroordeel niemand als ik de situatie van die persoon niet ken. Maar ik heb één stelregel als uitzondering: van kinderen en oude mensen blijf je af!

Gevangenis in Nederland steken gunstig af bij die in het buitenland. Hier is het schoon en comfortabel maar over de grens is dat wel anders. Smerig, vol en met ongedierte. Geen medische voorzieningen en slecht eten. Daar wil je echt niet terecht komen.

Nederlanders zijn überhaupt verwend, ook in hun gedrag. Hier maken mensen zich bijvoorbeeld druk om hun privacy en vinden camera's vervelend. Ik niet. Als je met een camera een misdadiger in beeld kan krijgen dan is dat toch prima? Als ik niets te verbergen heb, waarom zou ik me daar dan druk over maken? Natuurlijk ben ik voor privacy, maar in dit land is de houding soms zo correct dat je een inbreker eerst moet vragen hoeveel suiker hij in zijn koffie wil. Donder toch op! Dat is de omgekeerde wereld. Ik zit daar heel anders in. Als je ongevraagd in mijn huis komt dan gelden daar mijn regels. Er zijn genoeg voorbeelden dat een inbraak faitaal afloopt en de bewoner overlijdt. Ik zie een inbreker niet als iemand die alleen wil jatten, maar ook mij iets ergs wil aandoen; neersteken of wat dan ook. Daarom zeg ik tegen mijn zoon dat hij me eerst moet bellen voordat hij langskomt of als hij de deur opent moet roepen: 'Papa, ik ben het!' Stel dat ik lig te slapen en ik zie opeens een gedaante voor me. Dan pak ik alles wat ik te pakken kan krijgen om de indringer uit te schakelen.

Na het dictee moesten ze hun cel weer in, maar eerst wilden ze nog even met mij praten. Ze wilden meer weten. Waarom en hoe ik zo was veranderd. Dat vond ik een goed teken. Tegenwoordig geef ik lezingen in gevangenis door heel Nederland. Nee, ik kan niet iedereen bekeren. Wel degenen die op een kruispunt staan en dan hun leven kunnen beteren door mijn ver-

haal. Daarin zitten veel handvatten waar zo iemand zich aan kan vasthouden, ook wanneer diegene weer uit de gevangenis komt. Dat is een kwestie van je opstelling, je denken en daarnaar handelen natuurlijk, dus: veranderen. En dat met trots doen. Tijdens mijn lezingen hebben er van de tien gevangenen misschien vier of vijf lak aan me, maar ze vinden het wel leuk dat ik ben gekomen. Als ik er maar één kan bereiken met mijn verhaal, dan is dat de winst, maar ik bereik er meer. Die rest beschouwt hun detentie als beroepsschade. Die zitten niet in de gevangenis. Die zeggen: ik zit binnen. Dat is het verschil. Ze hebben wel respect voor het feit dat ik nu legaal burger ben, maar verder kan het ze niets schelen. Daar zijn ze niet gevoelig voor. Toch luisteren ze naar me. Ze vinden het gaaf dat ik voor Arsenal en in het Nederlands elftal heb gespeeld. Dat is wel tof in hun ogen en dus komen ze naar me toe. Het werkt in mijn voordeel. Daar komt bij dat ik de taal van de straat spreek.’

Glenn werkt samen met jongerencoach Aschwien Kandhai om ontspoorde jongeren weer op het rechte pad te helpen. Het duo ondersteunt ze op weg naar volwassenheid. Samen bezoeken ze jeugddelinquenten en tonen aan hoe ze kunnen terugkeren in de maatschappij. Glenn is daarbij het rolmodel in dubbele zin: ‘Eerst was ik een rolmodel voor hoe het niet moet en nu ben ik het om te laten zien hoe het wel kan.’ Glenn en Aschwien werken vaak in opdracht van een gemeente en voeren motiverende gesprekken.

‘Dat is maatwerk,’ zegt Aschwien. ‘Die jongens hebben allemaal verschillende problemen waarvoor geen eenduidige oplossing is. We houden ze een spiegel voor. Als

ze zich daarin herkennen is de eerste stap gezet. Glenn kan als geen ander uitleggen hoe het is om hard te vallen en weer op te staan. Als we aankomen met hoe ze zich sociaal wenselijk moeten opstellen, dan prikken ze daar meteen doorheen. Maar het verhaal van Glenn maakt indruk. Hij is een man van de praktijk.’

Tegenwoordig beperkt het tweetal zich niet alleen tot jongeren in hechtenis, maar hun aandacht richt zich ook op jeugdige topsporters met privé moeilijkheden. Hoeveel talent ze ook hebben, hun prestaties worden daardoor negatief beïnvloed. Ook de BVO’s (betaald voetbalorganisaties) laten daar volgens Aschwien steken vallen. ‘Ze bemoeien zich alleen met de spelontwikkeling, maar niet met de mens achter de speler. Dat moet beter worden. Als een jongen thuis grote problemen heeft, werpt dat een drempel op bij zijn verandering. Die proberen we weg te nemen. Glenn kan daarbij aantonen wat de gevaren zijn van roem en rijkdom. Hij wijst ze de weg naar het stadion, maar ook naar de verkeerde afslagen die ze kunnen nemen zodra ze daar zijn gearriveerd. Hij gebruikt dan zijn bekende metafoor om aan te geven dat je zelf verantwoordelijk bent voor al je daden. Je kan met één vinger naar een ander wijzen, maar dan wijzen er drie vingers naar jezelf. Dat snapt iedereen. Het zijn de details die het verschil maken. Als we dat duidelijk maken, kunnen ze er energie uithalen. Het allermooiste is voor ons als we naderhand een bedankje krijgen van die jongens en ze bevestigen dat onze raad echt heeft geholpen.’

Terug naar de bajesklienten. Glenn: ‘Ik weet waarover ik het heb als ik met ze praat. Ik ken hun situatie en kan

dus gesprekken voeren waar ze wat aan hebben. Nou ja, bij die vier van de tien dan. Die begrijpen dat ik naar de klote was en nu toch heel gelukkig ben, en dat ook uitstraal. Ze willen altijd weten hoe ik daaruit ben gekomen. Als ik ze dat vertel, werkt dat inspirerend. Ik leg uit dat ze dat gevoel van gelukkig zijn ook kunnen krijgen zonder dat je daar iemand anders voor nodig hebt. Ze kunnen het zelf. In de gevangenis raak je jezelf gemakkelijk kwijt door je over te geven aan negatieve gedachten. Fuck alles maar! Je zit toch al in de shit. Ik laat ze weten hoe ze daaraan kunnen ontsnappen. Niet uit de bajes natuurlijk, wel uit die moedeloosheid of woede richting de maatschappij of wat dan ook. Ik zie dat het werkt. Toen ik zelf vastzat kon ik ook niet meer glimlachen. Ik was een totaal ander mens met alleen maar agressie en wrok. Kijk nu naar mij en zie hoe die glimlach recht uit mijn hart komt. Dat wil ik die jongens ook geven. Dat kan, maar daar moeten ze zelf wat aan doen.

Wat ik ze meegeef: hoe groter je begeerte, hoe kleiner je geluk. Het geeft mij veel voldoening als ik merk dat het mensen helpt. Vroeger deed ik dat bijvoorbeeld door iedereen lukraak geld te geven. Dat doe ik niet meer. Geld interesseerde me toen niet, maar die mensen waren er super blij mee en ik dacht dat ik ze daarmee had geholpen. Nu doe ik het door ze inzicht te geven in hun kansen. Natuurlijk kan ik niet iedereen helpen. Sommigen willen niet eens geholpen worden, anderen kunnen het niet.

Ik geef een voorbeeld. Na zo'n lezing komt er een man naar me toe. Hij zegt dat hij het een mooi verhaal vond, maar dat het niet voor hem geldt. 'Waarom niet?' 'Nou, wat jij zegt over het maken van keuzes en dat je altijd de mogelijkheid hebt om te kiezen, dat klopt niet in mijn geval.'

‘Hoe bedoel je dat?’

Hij vertelde dat hij heus wel wist dat iedereen verantwoordelijk is voor zijn eigen daden, maar dat je soms je geen andere keus hebt.

‘Leg eens uit.’

‘Dat ik geen andere keuze had, is de reden dat ik hier zit. De vent die mijn dochtertje heeft verkracht is nu dood.’ Daar had ik even niet van terug. Ik werd er zelfs stil van. Het eerste wat door mijn hoofd ging was: Tering, ja man, ik snap wat jij voelde en begrijp wat je hebt gedaan. Ik voel nu precies hetzelfde.

Ik zei tegen hem: ‘Ik voel wat jij voelt. Sterker nog: ik word nu zelf kwaad. Ik had denk ik hetzelfde gedaan. Dat weet ik zeker. Nu ga ik toch iets tegen je zeggen waarvan ik niet eens weet of het ook voor mij zou gelden. Maar ik zeg het toch. Heb jij je gerealiseerd wat het nu voor je dochter betekent dat je hier zit, want je kunt niet bij haar zijn. Dat is waar ik aan denk.

(Tegelijkertijd zeg ik in mijn hoofd: ook ik zou dat op de tweede plaats zetten, want op de eerste staat: die vent gaat dood!).

De fout die wij maken is dat we onze woede, wraakgevoelens en ideeën over rechtvaardigheid, plaatsen boven de gevolgen van je daad. Pas daarna gaan we nadenken en die volgorde is absoluut niet het beste voor je kind.’

Op het moment waarop ik dat tegen hem zei vond ik het toch een beetje nep van mezelf, terwijl ik het zo compleet met hem eens was. Ik wilde hem juist op andere gedachten brengen. Natuurlijk snapte ik zijn reactie, maar het was gewoon niet goed voor zijn kind. Wat ik heb geleerd is dat, hoe agressief je ook bent, het nooit ten koste mag gaan van het geluk van je kind dat jou liever bij zich zou hebben.

Ik keek hem aan en zei: ‘Nogmaals: ik kan nu wel zo

tegen je praten maar ik zeg erbij dat ik voor mezelf niet de hand in het vuur zou steken als mij zou overkomen wat jij hebt meegemaakt’.

Ik probeerde het nog een keer.

‘Als je terug kon gaan in de tijd, en je wist dat je daad niet het beste voor je dochtertje zou zijn... wat dan?’

‘Dan maakte ik hem alsnog kapot,’ zei hij.

Ik zuchtte maar begreep hem nog steeds.

*Als het jou lukt vaker in de schoenen
van de ander te gaan staan,
dan wordt de samenleving op slag
een stuk verdraagzamer en vriendelijker*

KLEUR-RIJK

Het is een onderwerp dat niet alleen in de voetbalerij actueel is: racisme. Dat is sluipend gif met een verwoestende uitwerking in de samenleving. Misplaatste gevoelens van superioriteit en angst voor de afwijking voor wat zogenaamd als de eigen norm wordt ervaren, vormen de voedingsbodem voor afwijzing en discriminatie. Glenn heeft een kleurtje - en dat staat hem goed - maar hij maakte mee hoe ook hem dat parten speelde. Het is een heikel onderwerp als je bereid bent daarvoor je nek uit te steken. Glenn doet dat toch, want dat past naadloos in zijn streven om na zijn onbesuisde bestaan te proberen de wereld iets mooier te maken.

Dit is zijn betoog.

Laat ik vooropstellen dat ik geen moraalridder ben, maar ik geef wel om mijn medemens. Dat heb ik in het verleden bewezen en iedereen weet dat. Het neemt niet weg dat ik voor mijn recht opkom als dat nodig is. Waar ik in dit hoofdstuk voor wil pleiten is dat je vaker in de schoenen van een ander gaat staan, in plaats van alleen maar met jezelf, je vooroordelen en je eigen gelijk bezig te zijn. Ik probeer dat zelf zoveel mogelijk te doen door niet alleen met mijn eigen ogen naar situaties te kijken, maar ook vanuit het perspectief van anderen. Dat was niet altijd zo. Inmiddels ben ik door schade en schande wijzer geworden.

Als je bereid bent om op een onbevooroordeelde manier naar een ander te kijken, dan ontstaat er een nieuwe situatie. Dan sta je niet alleen tegenover elkaar, maar sta je ook open voor elkaar. Ik kan dat het beste uitleggen door de verhitte discussie over Zwarte Piet als voorbeeld te nemen.

Voor alle duidelijkheid: ik neem in deze discussie GEEN standpunt in. Niet voor donker en niet voor blank. Zou ik dat wel doen, dan ben ik nu al een deel van mijn lezers kwijt. Dus wat jouw eigen standpunt of overtuiging ook is: blijf lezen tot de laatste letter van dit hoofdstuk!

Ik weet het: bij dit onderwerp staan voor- en tegenstanders lijnrecht tegenover elkaar. Hierover wordt heftig gediscussieerd. Toch neem ik het risico dat ik misschien mijn vingers ga branden aan Zwarte Piet. Dat houdt me niet tegen omdat ik op deze manier wil aantonen dat mensen anders met elkaar zouden kunnen omgaan. Hierbij neem ik Zwarte Piet dus als voorbeeld. Het probleem wil ik van beide kanten belichten. Ik hoop dat dit helpt om een beter begrip voor elkaar te realiseren, wat ook kan gelden voor andere situaties in het leven. Dat kan alleen onder één belangrijke voorwaarde: blijf lezen en kom straks pas met een oordeel.

Ik ga praten voor de donkere en voor de blanke kant, maar dat kan niet tegelijk, dus met welke kant begin ik? Begin ik met donker, dan zegt blank: zie je wel, hij is vooringenomen. Begin ik met blank, dan zegt donker precies hetzelfde. Maar ik kan niet voor beide tegelijk spreken. Dit is een dilemma. Het zegt al genoeg dat ik hier over moet nadenken. Moet ik tossen? Nee, want ik gok niet meer. Laat ik het er op houden dat ik beide

kanten ga toelichten en dan doet het er niet toe met welke kant ik begin. Ik ga uit van het gelijkheidsbeginsel en dan is het voor mij niet belangrijk welke kant er eerst aan bod komt.

Donkere kant: deze is belangrijk voor jullie. Luister even naar wat ik nu ga vertellen. Hoe beleefde ik het Sinterklaasfeest? Als kind was ik dol op Sinterklaas en Zwarte Piet. Ik was zelfs supertrots dat ik Zwarte Piet mocht spelen. De avond daarvoor kon ik er niet van slapen. Ik kon niet wachten om als Zwarte Piet naar school te gaan. Zo gaaf vond ik het. Donker was ik al, maar nu mocht ik me helemaal zwart maken en verkleden. Ik vond het geweldig. Ik kan mij nog zo goed herinneren, en zo goed voelen, hoe spannend het was als Zwarte Piet bij ons op de deur bonkte. Al pepernoten en snoepgoed in het rond gooiend kwam hij binnen. En hij deelde cadeautjes uit. Blijer kon je een kind niet maken.

In de Stadsgehoorzaal in Leiden werden grote Sinterklaasfeesten gegeven voor kinderen en daar was ik altijd bij. Sinterklaas kwam binnen met al zijn vrolijke Pieten. Ze bleven maar pepernoten en snoep strooien. Ze huppelden, dansten en zwaaiden. Het was één groot feest. Je zag alleen maar blije kinderen. Iedereen had plezier. Dat was echt genieten. Heerlijk als je dat als kind zo kunt beleven. Ik zong uit volle borst alle liedjes mee: 'Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht'. Wist ik veel hoe er later tegen het woord knecht zou worden aangekeken. Geen enkel moment associeerde ik Zwarte Piet met iets negatiefs, laat staan met racisme. Als ik nu aan die tijd terugdenk krijg ik dat blije gevoel van toen weer helemaal terug. Hij gaf me snoep en als ik stout was, ja, dan de roe natuurlijk. Mijn huidskleur was op geen enkele manier verbonden met Zwarte Piet.

Oké, donkere kant. Wat ik hierboven vertelde over het Sinterklaasfeest was alvast voor jullie. Onthoud dat even. Wat ik nu ga vertellen is even belangrijk voor de blanke kant. Naarmate ik ouder werd kreeg ik steeds meer te maken met de negatieve kant van mijn huidskleur. Wat ik daarbij voelde ga ik nu uitleggen. Ik neem jullie even mee naar wat ik meemaakte met betrekking tot mijn huidskleur toen ik ouder werd. Op jonge leeftijd was ik mij nog helemaal niet bewust van mijn huidskleur, afkomst of identiteit. Ik was gewoon Nederlander. Tot het moment dat ik geconfronteerd werd met negatieve reacties wegens mijn huidskleur.

Daarom nodig ik de blanke kant uit om in mijn schoenen te gaan staan. Daardoor kun je beter begrijpen wat ik meemaakte, hoe ik dat beleefde en hoe ik mij daaronder voelde. Ik kom zo bij de donkere kant terug en dan nodig ik jullie uit om in de schoenen van de blanke kant te gaan staan. Maar nu eerst voor de blanke kant. Toen ik voor het eerst voor vieze zwarte werd uitgescholden, begreep ik er niets van. Waarom zou je op grond van een huidskleur iemand minderwaardig vinden? Dat was nieuw voor mij, maar het kwam wel binnen, want het was bedoeld als belediging. Ook toen ik bij de ingang van een discotheek werd geweigerd omdat ik zogenaamd niet correct gekleed was. De gast achter mij was niet donker, had een hemt en een korte broek aan en liep op gypies, maar werd door de portier verwelkomd met: 'Ha, Kees, kom binnen!'

In diezelfde tijd keek ik naar de film *Mississippi Burning* over de rassenscheiding in Amerika. Het was zo intens schokkend om te zien hoe het ene ras zich superieur

waande en daardoor mensen van een ander ras in koelen bloede lynchte. Ook zag ik een archieffoto waarop blanke mensen lachend koffiedronken en taart aten, terwijl op de achtergrond enkele negroïde mannen en vrouwen aan een touw aan een boom hingen. Alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. Ik was zo kwaad dat ik twee uur later nog niet naar buiten kon gaan omdat ik zoveel woede in mijn lijf had. Het besef van dit onrecht in verband met huidskleur was verpletterend. Mede daardoor werd ik me steeds meer bewust van mijn huidskleur en ik was er trots op.

Dit zijn extreme voorbeelden die met huidskleur te maken hebben, maar ik ondervond het zelf ook in precies diezelfde periode, bij op het oog kleinere voorvallen, die daardoor voor mij een diepere betekenis kregen.

Zo liep ik eens in de Haarlemmerstraat in Leiden. Een moeder met dochtertje aan de hand kwam mij tegemoet. ‘Kijk,’ zei het kindje en wees naar mij. ‘Zwarte Piet!’ zei ze. Van dat lieve kleine meisje vond ik dat helemaal niet erg, maar de moeder barstte in lachen uit. Zo’n spottende lach. Dat fokte me op. Had ze gewoon even geknipoogd, zo van: ‘dat kind weet niet beter’, of had ze helemaal niets gezegd of gedaan, dan was er niets aan de hand geweest en had ik me ook niet rot gevoeld. Maar ze lachte me gewoon in mijn gezicht uit en dat ging bij mij door merg en been. Het was voor mij de eerste keer dat ik Zwarte Piet werd genoemd, waarbij een volwassene mezelf minderwaardig liet voelen.

Wat ook niet hielp was dat ik een paar minuten later in dezelfde straat vijf studenten tegenkwam, verkleed als Zwarte Piet. ‘Hé, moet jij niet werken? Moet jij je niet omkleden?’ zei een van hen als grap. De anderen moesten daar hard om lachen. Dat was de druppel. Ik haalde

uit, sloeg hem vol in zijn gezicht. Ze waren met z'n vijven en dat waren er net een paar te veel dus ik rende weg. Ik was er helemaal klaar mee. Het veranderde ook mijn optiek wat betreft Zwarte Piet. Op dat moment had Zwarte Piet zijn vrolijkheid en onschuldigheid voor mij verloren.

In 1989 debuteerde ik als profvoetballer in de hoofdmacht van betaald voetbalclub Sparta Rotterdam. Daar kreeg ik een auto van de club. Een nieuw model, Renault 19 TL, mooie wagen. Ik was er heel trots op. De blijdschap sloeg al snel om. De politie hield mij namelijk minimaal vier keer per week aan, in welke stad ik ook reed, terwijl ik niets verkeerd deed. Zo reed ik bijvoorbeeld keurig vijftig kilometer per uur waar dat mocht. Ik zag dat andere automobilisten zonder gordel reden en alsnog hielden ze mij aan, terwijl ik mijn gordel wel om had. En dat gebeurde minimaal vier keer in de week. Alsof ze constant op mij aan het loeren waren. Strontziek werd ik ervan. Zelfs als ze me tegemoet reden, keerde bijna elke politieauto om, reed achter me aan en gaf een stopteken. Het maakte me laaiend dat ik constant werd aangehouden en dat kon alleen maar te maken hebben met mijn huidskleur. Ik weet nog goed dat, als ik een politieauto zag, ik er altijd op lette of andere automobilisten ook hun gordel droegen. Ik zag allerlei automobilisten die geen gordel gebruikten, op het moment dat ik weer eens door de politie aan de kant werd gezet. Ik droeg mijn gordel wel, maar toch werd ik aangehouden en die mensen zonder gordel niet. Toen was het voor mij wel duidelijk: ze houden me aan omdat ik zwart ben.

Iedere keer als een politieauto me inhaalde wist ik: dat wordt weer aanhouden en papieren controleren. Als het weer eens zover was, kwam ik meteen scheldend achter

het stuur vandaan. Ik wilde hun daarmee hetzelfde gevoel geven dat ze mij gaven omdat ze mij aanhielden. Alleen maar omdat ik zwart was. Dat voortdurend aangehouden worden gaf me een gevoel van minderwaardigheid. Dat klotegevoel wilde ik hun gelijk teruggeven door ze verrot te schelden, nog voordat ze iets tegen mij konden zeggen. Het interesseerde me niet wat daarvan de consequenties konden zijn.

Agenten reageerden hier natuurlijk vervolgens op. Wat deden ze dan? Ze controleerden van alles en nog wat en als ze wat vonden kreeg ik een boete. Iedere keer hetzelfde liedje. Natuurlijk vooral omdat ik, zonder dat ze nog een woord tegen mij hadden gezegd, gelijk een grote bek opzette.

Op een dag in Leiden werd ik weer eens aan de kant gezet. Zoals altijd ging ik weer helemaal los op die agenten, maar hoorde boven mijn schreeuwen uit: ‘Hé Glenn...’ Ik keek de politiemans aan en herken hem als een oude schoolkameraad met wie ik op de middelbare school Duinzicht in Oegstgeest had gezeten.

‘Waarom loop je zo verschrikkelijk te schelden, man?’ vroeg hij.

‘Omdat ik vier keer in de week word aangehouden door een stelletje racisten.’

‘Luister Glenn, je kent mij. Jij weet dat ik geen racist ben. Dat weet jij. Daar ken je me te goed voor. Toch houd ik je aan. Weet je waarom? Uit de statistieken blijkt dat als een jonge vent met een kleurtje in een splinternieuwe auto rijdt, het vrij vaak om gestolen auto’s gaat. Ik doe dus alleen maar mijn werk en bedoel er verder niets mee.’

‘Houd dan die klootzak aan die zo’n wagen heeft gestolen en laat mij met rust!’

De voormalige schoolvriend legde een hand op mijn schouder en zei: ‘Glenn, vriend, luister even: dit is een beetje zoals het gaat in de maatschappij. Kijk, als jij weer eens wordt aangehouden en dan *niet* gaat schelden en kalm blijft, zal je zien dat de agenten die jou aanhouden, geen racisten zijn. Natuurlijk zitten er wel eens een paar rotte appels tussen, maar de meesten zijn dat echt niet. Let jij maar op.’

Niet veel later, in een andere stad, was het weer zover. Een stopteken. Dit keer stapte ik niet uit om de politie de huid vol te schelden, al voelde ik de woede weer vanuit mijn tenen naar boven komen. Toch bleef ik rustig zitten en deed het raam open.

De agent zei: ‘Goedemiddag, rijbewijs en kentekenbewijs alsjeblieft’.

Ik pakte de papieren uit het dashboardkastje en wilde ze aan die agent geven. Op het moment waarop de papieren nog niet eens voorbij mijn stuur waren, richting het raam, zei die agent, zonder naar mijn papieren te kijken: ‘Het is in orde meneer. Dank u wel en sorry voor het storen. Fijne dag verder.’

Ik was verbaasd. Mijn schoolkameraad had dus gelijk. Als ik niet scheld en geen agressie toon, dan is de situatie voor mij totaal anders. Voorheen dacht ik dat ik constant werd aangehouden door racisten. Nu werd ik ook weer aangehouden maar deze agent was ab-so-luut geen racist. Anders had hij zeer zeker mijn papieren gecontroleerd en gezocht naar een kans om me een boete op te leggen.

We zijn een paar jaar verder. Inmiddels reed ik in een veel duurdere auto, een BMW uit de 8-serie, gekocht in Engeland tijdens mijn Arsenal periode, met het stuur

aan de rechterkant. Die wagen kostte meer dan twee ton. Ik kwam om een uur of half vijf 's nachts uit de Baja Beachclub in Rotterdam en scheurde naar Amsterdam. Daar sliep ik vaak in het American hotel. Ter hoogte van Zestienhoven zag ik koplampen achter me die maar niet kleiner werden terwijl ik al rond de 180 kilometer per uur reed. Dat was of de politie of iemand die net zo gek was als ik.

Zou het politie zijn dan konden ze mijn snelheid vaststellen en ik reed veel te snel. Gelukkig waren ze nog ver weg. Voor de bocht richting het knooppunt Prins Clausplein, bij Den Haag, liet ik het gas los, zodat ze mijn snelheid niet konden meten. Na die bocht hadden ze geen zicht meer op me, dus toen ik hun lichten niet meer zag, trapte ik het gaspedaal in tot 230 kilometer per uur, omdat er vrijwel geen verkeer op de weg was. Met die snelheid konden ze me niet klokken, dacht ik.

Pas aan het einde van de Schipholtunnel kregen ze me te pakken. De politie noteerde een gemiddelde snelheid van 195 kilometer per uur. Dan ben je èn je auto èn je rijbewijs kwijt en word je afgezet bij het dichtstbijzijnde station. In dit geval het Amstelstation. Ik was zwaar de pineut en mocht geen centimeter meer rijden. Ik moest in mijn eigen auto plaatsnemen op de passagiersstoel.

Voordat hij de sleutel in het contact van mijn auto stak, zei ik tegen de agent: 'Kun je wel met het stuur rechts rijden? Pas je wel op? Alleen die velgen kosten al tienduizend euro.'

De agent antwoordde: "Maak je geen zorgen Glenn. Dat kan ik.' Hij reed me naar het station, gevolgd door zijn collega. Tijdens die rit complimenteerde hij me met mijn rijstijl. Al vanaf Zestienhoven probeerden ze mij te klokken. Dat was hen pas bij de Schipholtunnel gelukt.

‘Je reed veel en veel te hard, maar wij zagen wel dat jij kon autorijden. Wij reden 200 en nog steeds kwamen wij niet dichterbij. Ondanks die veel en veel te hoge snelheid reed je wel heel gedisciplineerd. Maar Glenn, ook voor jou gelden de snelheidsregels. En dat is niet voor niks. Het is gewoon te gevaarlijk. Wij hebben al zoveel ongelukken gezien. Er hoeft maar iets te gebeuren met deze snelheden en de gevolgen zijn catastrofaal.’

De agent reed mijn auto naar het station met mij op de bijrijdersstoel. In de auto zette ik een cd op, met mijn eigen nummer ‘Kom bij mij’, waarvan ik zelf alle instrumenten had ingespeeld. Ik zong mee en de agent lachte. Hij was een relaxte gast, die agent. Bij het station aangekomen mocht ik nog wat spullen uit mijn kofferbak pakken. Terwijl ik daarmee bezig ben, liep de agent naar zijn collega, die ons met de politieauto had gevolgd. Ze smoezden even waarop de agent die in mijn auto had gereden, zich naar mij omkeerde, mijn autosleutels naar me gooide en zei: ‘Niet meer zo hard rijden, klootzak, en wegwezen nu!’

‘Dat meen je niet,’ zei ik. Maar hij meende het wel. Ik vond dit zo ongelooflijk gaaf van die agenten, want dit had ik totaal niet verwacht. Dit was dan weer het tegenovergestelde van vier keer in de week te worden aangehouden, waar ik destijds strontziek van werd. Zowel die aanhoudingen van toen, als mij nu laten gaan, klopten allebei niet. Maar dit keer was ik ongelofelijk blij met iets dat ook niet klopte, maar wel in mijn voordeel uitpakte. Dankzij deze agenten kreeg ik een andere kant van de maatschappij te zien. Waar ik eerst steeds werd aangehouden vanwege mijn huidskleur, ging ik nu vrijuit vanwege mijn bekendheid. Zo zit de samenleving dus ook in elkaar.

Ik geef je nog een paar voorbeelden. In diezelfde discotheek waar ik geweigerd werd, mocht ik nu tien mensen gratis mee naar binnen nemen. Waar ik vroeger een politieauto zag en wist dat ze mij zouden gaan aanhouden, reed ik nu veel te hard in mijn BMW 8 serie op de snelweg, maar kwamen ze naast mij rijden, zetten hun zwaailichten aan en wuifden en toeterden naar mij. Vervolgens gaven ze zelf gas om uit het zicht te verdwijnen. En dan heb ik het nog niet eens over vele andere voorbeelden waar ik de wet niet overtrad en waar mijn bekendheid allerlei voordelen opleverde.

De ongevraagde voordelen die bij mijn bekendheid kwamen kijken, maakte mijn leven een stuk aangenaamer. Tegelijkertijd zorgde dit bij mij ook voor een dubbel gevoel. Want waarom werd ik bevoordeeld en andere mensen niet? Alleen maar omdat ik bekend ben? Dit klopt niet. Net als dat het niet klopte dat ze mij vroeger vier keer in de week aanhielden vanwege mijn huidskleur. Deze verschillende kanten van de maatschappij hebben er wel voor gezorgd dat ik niet langer zwart-wit ben gaan denken. Dat geldt dus ook voor de discussie over Zwarte Piet, waarbij ik de kwestie niet van één, maar van twee kanten bekijk.

Ik ga nu voor de blanke kant praten. De donkere kant krijgt zo hopelijk ook meer begrip voor de blanke. Ik leg ook uit waarom de blanke zo vasthoudend kan zijn. Donkere kant, even goed luisteren. In het begin van het hoofdstuk heb ik uitgelegd hoe ik Sinterklaas en Zwarte Piet beleefde. Daar vertel ik letterlijk hoe ongelooflijk veel ik ervan heb genoten. Sterker nog: ik kon niet wachten om me te verkleden als Zwarte Piet en om me zwart te maken. Ik vond het schitterend. Ik vertelde ook hoe

gaaf het was voor alle kinderen toen alle pieten daar in de Stadsgehoorzaal binnenstormden. Ze waren in extase. Het was alleen maar één groot feest als ze vrolijk dansend en lachend binnenkwamen en met snoep en pepernoten gooiden. Ook als we Sinterklaas vierden bij mijn oma en er werd op de deur gebonsd door Zwarte Piet, dan ging mijn hart ging sneller kloppen. Zo gaaf vond ik Zwarte Piet. Zo gaaf was het voor alle kinderen. Geen enkele keer, maar dan ook geen enkele keer heb ik Zwarte Piet geassocieerd met iets slechts of negatiefs, laat staan racisme.

De blanke kant voelt, beleeft en viert Sinterklaas en Zwarte Piet precies zoals ik het toen voelde en vierde. Maar luister donkere kant: nadat ik aan het begin van dit hoofdstuk heb uitgelegd hoe ik als kind Zwarte Piet zag, heb ik daarna aan de blanke kant uitgelegd wat er in verband met mijn huidskleur gebeurde naarmate ik ouder werd. Ook heb ik de blanke kant uitgelegd wat ik meemaakte en voelde op die momenten. Dus ik ga nu iets aan jullie proberen uit te leggen.

Hoe kan je als donker persoon nou tegen een blanke zeggen, die niet heeft meegemaakt wat jij hebt meegeemaakt, en die dat dus ook niet voelt: “Als jij het Sinterklaasfeest viert met Zwarte Piet, dan ben je een racist”. Ze kunnen misschien wel proberen het te begrijpen maar ze zullen dat nooit kunnen voelen. Jij voelt dat wél, in alle vezels van je lichaam. Luister donkere kant: als ik een blanke zou zijn, die van zichzelf weet dat hij geen racist is, en je zou dat tegen mij zeggen, dan luister ik niet eens meer naar je. Wat je daarna ook zegt. Dat jij mij dan een racist vindt, of dat jij vindt dat ik het feest

niet meer mag vieren met Zwarte Piet, dat probleem ligt dan bij jou. Zo denken de meeste blanken erover. Voor de blanke is het een k nderfeest en een oer-Hollandse traditie die al zoveel generaties al zoveel vreugde geeft aan alle kinderen. De blanke kant heeft Zwarte Piet nooit racistisch beleefd en bekeken, zoals een deel van de donkere kant het nu zegt te beleven. De blanke kant vindt dat ze opgezaald wordt met een probleem dat anderen van het Sinterklaasfeest maken.

Wat je als donker persoon meemaakt met betrekking tot je huidskleur en Zwarte Piet, naarmate je ouder wordt, dat beseft en voelt de blanke kant niet. Ze zijn daar ook totaal niet mee bezig. Nogmaals: voor hen is Sinterklaas een jaarlijks feest voor kinderen, dat al vele, vele generaties in Nederland wordt gevierd en waar al maanden van tevoren naartoe wordt geleefd. Ze vieren Sinterklaas niet met een witte puntmuts op en een brandend kruis in de tuin!

Dus dit is mijn punt: er zijn twee partijen die schreeuwend en met de neuzen tegen elkaar staan. Wat ik juist wil, is dat het volgende gebeurt. Ik wil dat donker en blank uit hun eigen schoenen stappen, op hun sokken naar de overkant lopen, en in de schoenen van de ander gaan staan. Nu staat de donkere kant in de schoenen van de blanke kant en de blanke kant in de schoenen van de donkere kant.

Waar je net in je eigen schoenen lijnrecht tegenover elkaar stond, ben je nu niet meer aan het schreeuwen omdat je in de schoenen van de ander staat. Je bekijkt het vanuit het perspectief van de ander. Dat er daardoor nu niet meer geschreeuwd wordt, is al de eerste winst.

Aan het begin van dit hoofdstuk pleitte ik ervoor om minder met je eigen ogen naar een situatie te kijken en je vaker te verplaatsen in de ander. Ik hoop dat er door mijn verhaal meer begrip komt, waardoor de heftigheid in dit soort discussies afneemt. Als het jou lukt eens wat vaker in de schoenen van de ander te gaan staan, dan wordt de samenleving op slag een stuk verdraagzamer en vriendelijker.

Dat wens ik iedereen toe.

Met heel mijn hart.

*Pas na twintig minuten
kreeg ik mijn eerste bal*

UITSLUITING

Voetbal is teamsport maar aan teamgeest wil het nog wel eens ontbreken. Elkaar de bal toespelen en niet voor eigen roem gaan is de bedoeling, maar zo gaat het niet altijd. Dat heeft Glenn aan den lijve moeten ervaren. Hij maakte het mee op het voetbalveld en in de kleedkamers. Het is een pijnpunt dat hij met nadruk wil benoemen. En dan valt de naam van Ajax meermaals...

‘Met mijn vader ging ik al naar Ajax in De Meer en droomde ervan om daar te kunnen spelen. Op een open dag mocht ik laten zien wat ik kon. Opeens werd ik naar de zijlijn geroepen en op mijn schouder getikt. Ik keek in het gezicht van Sjaak Swart.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij.

‘Glenn Helder, meneer.’

‘Waar woon je?’

‘In Leiden.’

‘Vindt je vader het niet erg om je vier keer per week naar Amsterdam te rijden?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

Later spraken Sjaak Swart, Leo Beenhakker en Aad de Mos met mijn vader en werd ik aangenomen bij de jeugd van Ajax. Ik ben nooit vergeten dat Mister Ajax mij heeft gevraagd om daar te komen spelen. Daarom noem ik hem ome Sjaak, omdat ik hem al vanaf die tijd ken. Ik hou van die man, maar ook ome Sjaak heeft Ajax-trekjes. Zo noem ik dat maar.

In mijn jeugdijaren bij Ajax ben ik geconfronteerd met mensen die me beoordeelden op mijn uiterlijk. Op de eerste training kwam ik op klompen aan. De andere jongens lachten me uit. De meesten, en ook hun ouders, waren gekleed in dure lammy coats en McGregor jassen. Dat was toen de mode. Tot in de puntjes verzorgd en de high society straalde ervan af. Voor mij was dat geen probleem, maar mijn klompen waren dat voor hen wel. Dat ze me uitlachten vond ik niet erg. Ik zou ze op het veld wel laten zien wat ik waard was als ik de klompen had verruild voor mijn kicksen. Na die training was dat lachen ook afgelopen. Waarom? Nou, dat kleine boertje uit Leiden op z'n klompen kon voetballen. En goed ook!

Die negatieve benadering heb ik in mijn hele carrière meegemaakt, maar elke keer kon ik daarna respect afdwingen door mijn voetbalkwaliteiten. Naarmate ik ouder werd begon het me toch meer en meer te irriteren. Dat ik mezelf bij sommigen steeds weer moest bewijzen om het respect te krijgen dat ze anderen zonder meer gaven. Het merkwaardige is dat dit gedrag meestal Ajax-spelers betrof. Dat begon toen ik twaalf was en dat is altijd zo gebleven.

Ik ben een liefhebber van voetballen. Daarom werd ik overal gevraagd om te komen spelen. Bij Lucky Ajax, oud FC Utrecht, het RTL Sterrenteam, oud-internationals, Haarlem, PSV en waar dan ook. Het maakte me niet uit waar ik speelde, maar als ik verloor dan moest de tegenstander wel beter zijn.

Ik speel voor mijn plezier, maar klooien op het veld is er niet bij. Zou ik tien keer tegen Messi spelen dan zal ik tien keer van hem verliezen, maar dan zal Messi wel tien keer moeten laten zien dat hij Messi is. Zo zit ik ook

in een wedstrijd. Dat was voor mij de reden om altijd topfit te zijn.

Dat ik altijd in een goede vorm moest spelen bleek wel toen ik voor een toernooi op een parkeerplaats iemand ontmoette die mij herkende. Hij liep op mij af.

‘Hé, Glenn Helder! Wat doe jij hier?’

Hij pakt zijn telefoon, tikt op een toets en zegt: ‘Schatje, je raadt nooit met wie ik hier sta. Glenn Helder! Ja, echt waar. Wacht, ik geef hem je even.’

Ik wens zijn vriendin een goed weekend en geef de telefoon terug.

Hij weer tegen zijn vriendin: ‘Ik zei het toch! Leuk hè? Ik spreek je later. Dag schatje. Doei.’

Hij vraagt weer wat ik kom doen en vertel hem dat ik zo ga spelen.

‘Te gek,’ zegt hij. ‘Dan spelen we straks tegen elkaar.’

De man vond het kennelijk nogal bijzonder dat hij even later tegenover mij in het veld zou staan.

De wedstrijd begon. Bij het eerste balcontact kreeg ik zo’n ongelooflijke rotschop van diezelfde man. Zo hard!

En dat van de man die me net nog met zijn vriendin liet bellen en liet blijken dat hij me heel graag mocht.

Om me vervolgens vijf meter de lucht in te trappen...

Hij schrok en bood wel duizend keer zijn excuses aan, want hij wilde me helemaal niet blesseren of zelfs maar raken. Kun jij je voorstellen wat er dan gebeurt als je iemand tegenover je hebt die een bloedhekel aan je heeft?

Ik had mijn les geleerd. Waar ik ook voetbalde, ik zou altijd op de toppen van mijn kunnen moeten spelen om dit soort incidenten te voorkomen. Vanaf dat moment zorgde ik ervoor dat ik van niemand meer afhankelijk wilde zijn voor balcontact. Niet van mijn tegenstanders en niet van mijn teamgenoten. Ik voetbal op mijn

manier alsof ik weer in het elftal van Arsenal stond. Daarom moet ik altijd fit zijn. Dan kom ik als eerste bij de bal en kun je me niet meer op mijn achillespees trappen. Het risico op blessures is te groot als ik me aanpas aan anderen.

Het maakte me dus niet uit waar ik speelde, maar als ik verloor dan moest de tegenstander wel beter zijn. Die mentaliteit zit in mijn DNA. Ik speel altijd voor mijn plezier, maar wel zo fanatiek mogelijk en zonder mij meer of minder te voelen dan andere spelers. Dat is het dagelijks leven ook zo.

Waar het om gaat is: hoe kijk jij naar een ander? Hoe ga jij met mensen om? Ik vraag het vooral ook aan mezelf. Hoe ga ik met mensen om? Mijn leefregel is: je moet mensen behandelen zoals jezelf behandeld wilt worden. Ik oordeel niet, dus ik veroordeel je ook niet als ik je niet ken. Op iemand neerkijken is niet wat ik wil en doe, want dat gaat richting uitsluiting. Als je niet veroordeelt geeft dat positieve energie. Dat niet iedereen onmiddellijk het voordeel van de twijfel krijgt lijkt me logisch, maar het gaat mij om het principe.’

‘Wat ik wel jammer vind van bekend zijn is dat sommige mensen mij wel kennen en ik de meesten niet. Daar kan ik natuurlijk niets aan doen en toch baal ik ervan, vooral bij mensen die ik in het verleden als eens heb ontmoet. Ik heb zoveel meegemaakt en zoveel mensen gezien. Ik kan al die gezichten en namen niet onthouden. Ik probeer me hen te herinneren maar dat lukt lang niet altijd. Sommige mensen geven me dan een soort schuldgevoel. Meestal vraag ik: ‘help me even.’ Dat gaat dan zo: ‘Hé Glenn! Goed je te zien!’ Dan laat mijn geheugen me in de steek. Maar als ze me wat de-

tails vertellen weet ik het meestal weer, maar niet altijd. Ik ben met dat schuldgevoel gestopt toen ooit iemand naar me toe die mij zo begroette. Ik kende hem niet. 'Weet je niet meer wie ik ben?', vroeg die man teleurgesteld. Het voelde alsof ik me moest schamen. 'Nee man, ik weet het niet. Help me effe.'

'Weet je dat echt niet?' De man leek diep gefrustreerd. Ik weer balen dat ik echt niet wist wie hij was. Wat denk je wat hij zegt?

'Dat je dat niet meer weet. Dat vind ik nou echt jammer! Vijf jaar geleden bij een benzinepomp... Jij reed in die 8-serie en ik in een rode Mustang. Ik toeterde naar je...?' Toen dacht ik: dit gaan we zo niet meer doen. Ik ga me echt niet meer schuldig voelen.

Terug naar het voetbal. Ik ben een liefhebber, maar wil ook altijd winnen. Daar kan ik niks aan doen. Dat brengt een bepaalde mentaliteit met zich mee. Niet iedereen kan daar tegen. Dat besef ik terdege maar ik probeer dat te compenseren door in mijn voetbal functioneel te zijn en iets nuttigs aan het team toe te voegen. Daarom moet ik altijd fit zijn om dat van mezelf te kunnen eisen. Hoe ik voetbal beleef? Waar ik ook zou staan: rechtsback, linksbuiten, midvoor, het maakt niet uit, zolang alles maar in het teken staat de snelste weg naar het doel van de tegenstander te vinden. Actie maken vind ik prima en vind ik heerlijk, maar als ik een bal achter de verdediging kan krijgen, is dat het mooist. Dan ben ik het snelst bij de doelman. Zo laat je de bal het werk doen, want niemand is sneller dan die bal.

Als ik het over die mentaliteit heb dan praat ik het ook over twee verschillende Glenn's. Dat moet ik uitleggen.

De eerste is van voordat ik vastzat en de andere is de Glenn nadat ik vrijkwam. Ik wilde al nooit verliezen. Dat was al extremer dan bij veel anderen, ook omdat ik veel van mezelf eiste. Daarom vond ik het van mezelf acceptabel dat ik me ook op die manier kon opstellen. Zo zit ik in een wedstrijd. Dus als een ander denkt: leuk om even een balletje aan te nemen en rond te spelen, in plaats van richting te goal te gaan, ja, dan sta ik daar anders in. Na mijn vrijlating was die mentaliteit bijna vertienvoudigd. Ik werd in die tijd overal uitgenodigd om te spelen. Dan kan ik me goed voorstellen dat mensen in die tijd dachten: 'Wie is die gek?' Of: 'Glenn, doe effe normaal'. Als ik daar nu aan terugdenk, zie ik ook in dat ik daarin te ver kon gaan. Ik voetbalde nog steeds alsof ik bij Arsenal of Oranje speelde. Omdat het mij ook moeite kostte wilde ik niet dat die moeite voor niks was. Ik kan begrijpen dat andere mensen mijn mentaliteit niet zo prettig vonden. Zeker als ze mij niet kenden. Ik had daar toen maling aan omdat ik voor mezelf wist dat ik er alles aan deed om te winnen. Anders moet je met mij niet gaan voetballen.'

Het voorbeeld dat Glenn geeft is een veldincident dat hem, als hij erover praat, nog steeds hoog zit. Zijn ogen worden nog donkerder van kwaadheid en zijn stem neemt vervaarlijk toe in volume.

De situatie: Glenn staat vrij in het veld en heeft al laten zien dat hij voortdurend zijn directe belager voorbijgaat en gevaar sticht. Een teamgenoot ziet de vrije positie van Glenn, die de bal vraagt maar kiest ervoor om de rechtsbuiten aan te spelen. Op zich geen probleem, maar het blijkt een misrekening. De speler constateert dat de rechtsbuiten niet vrij staat en besluit dan alsnog

de bal naar Glenn te passen. Maar nu is het te laat, want Glenn staat intussen ook niet meer vrij, dus de bal wordt onderschept door de rechtsback. Veel erger is de opmerking die de speler van de mislukte pass naar Glenn vervolgens maakt: ‘Wel achter je back aanlopen, hè!’

Dat had hij beter niet kunnen zeggen.

Glenn: ‘Hij ziet dat ik vrijsta en kan de bal naar mij spelen. Dan geef je toch die bal? Maar hij kiest ervoor om die bal niet aan mij te geven, geeft hem verkeerd af en daarna zeg je tegen mij: ‘Wel achter je back aanlopen!’ Alsof ik iets fout doe, terwijl ik alles deed om functioneel voor het team te zijn. Als hij de bal aan mij had afgegeven hoefde ik niet achter mijn back aan te lopen, dus donder op, man! Dan ben je bij mij aan het verkeerde adres. De man die dat tegen me zei stond verder weg maar alsnog kwamen de spetters uit mijn mond op zijn shirt terecht.

Als ik op het veld onrecht voel dan interesseren mij de consequenties niet. Die tellen dan niet meer voor mij, want we gaan de wereld niet omdraaien. Wat wel telt is wat ik op dat moment voel. Als je dan toch een andere keus maakt, geeft dat niet, maar ga dan niet zeggen dat ik iets verkeerd doe. En je kijkt mij recht in mijn ogen aan alsof je nog gelijk hebt ook. Dat is onrecht en daar zeg ik dan wat van.

Iedereen is anders. De een zit wat rustiger in elkaar dan een ander. Zo is er altijd verschil tussen mensen en hun reacties. Dit was mijn reactie. Vaak ben ik er trots op, maar niet altijd, want dat geeft een vertekend beeld van mij. Waarom moet ik dan boos worden? Dat leg ik net uit. Mijn logica is: een wedstrijd speel je om te winnen. Dat boos worden gebeurt niet zomaar. Ik kijk

altijd eerst of ik wel in mijn recht sta. Dat doe ik in het dagelijks leven ook. Ik geef je een voorbeeld.

Stel: ik sta in de supermarkt bij de kassa om mijn boodschappen af te rekenen. De caissière pakt en scant mijn eieren en smijt ze keihard tegen de rand. Daarna doet ze hetzelfde met mijn water, dan de kaas en dan mijn brood. Eieren helemaal kapot. Ieder ander zou gelijk boos reageren: ‘Dit pik ik niet. Ik wil andere eieren. Ben jij wel goed bij je hoofd?’ Terwijl het eerste wat ik op dat moment denk is: waarom doet die caissière dat? Slecht nieuws, iemand overleden, slecht in haar vel? Wat ik hiermee wil zeggen is, dat al sta ik in mijn recht, dan denk ik alsnog eerst aan die andere persoon. Maar als blijkt dat die ander een asociale klootzak is, dan krijgt die zijn gedrag met terugwerkende kracht retour.

Na mijn detentie speelde ik overal, maar toen als die gekke Glenn. Wat ik jammer vond was dat ik niet meer werd uitgenodigd voor de Nieuwjaarswedstrijd van de oud-internationals tegen de Koninklijke HFC, wat voor mijn detentie altijd wel zo was. Dat had met mijn gedrag destijds te maken. Daar baalde ik van omdat ik altijd een goed contact had met Guido, de eigenaar van Players United die deze wedstrijd organiseert. Hij was altijd goed voor mij geweest. Toen hij me bijvoorbeeld had ingehuurd voor de training van de ballenjongens bij een wedstrijd van het Nederlands elftal, maakte hij het honorarium heel netjes over op mijn gevangenisrekening, want een dag na die training werd ik vastgezet. Ik mocht Guido graag en baalde daarom ook dat ik niet meer werd uitgenodigd. En vooral dat het mijn eigen schuld was door mijn gedrag en fanatisme. Daarom wilden sommigen niet met mij samen spelen, vertelde Guido. Dat begreep ik.

Ik was er trots op dat ik in het Nederlands elftal had gespeeld en deze wedstrijd met oud-internationals had daarmee te maken. Dat ik het door mijn gedrag zelf had verpest voelde voor mij als een nederlaag. Dat wilde ik herstellen voor mijzelf. Ik nam contact op met Guido en zei dat ik graag wilde spelen omdat ik was veranderd. Ik vond het gaaf dat hij niet meteen nee zei, want daardoor bleef de deur open. Zo kon ik die vieze smaak wegspeelen door aan Guido te laten zien: kijk, Glenn is echt veranderd. Ik vond dat belangrijk omdat ik het hartstikke leuk vind om te voetballen met de oud-internationals. En ik ben helemaal geen persoon die moeilijk wil doen. Dat ik daardoor niet werd uitgenodigd vond ik een teleurstelling. Het gaat er niet om wat anderen van mij vinden. Wat ik wel belangrijker vind is dit: als ik er zelf voor gezorgd heb dat ze op een bepaalde manier naar mij kijken, wat niet past bij mijn persoonlijkheid, dan wil ik dat rechtzetten. Ik wil alleen maar een toevoeging zijn en geen stoorzender.

Ik kreeg weer een uitnodiging. Ik was superblij, want dat was een eerste stap. Een leuke toevoeging: dat ze blij waren dat ik er weer bij was. Ik bedankte Guido en zei tegen mezelf: jij gaat laten zien dat je op geen enkel vlak een stoorzender bent.

Vijf dagen van tevoren kreeg ik een telefoontje van NH-TV: 'Glenn, leuk dat je meedoet met de Nieuwjaarswedstrijd. Heb je die dag tijd voor een interviewtje?'

'Ja, natuurlijk. Hoe laat?'

'Het liefst om twee uur.'

'Waarschijnlijk lukt dat wel, want ik ben er voor het eerst weer bij, dus ik denk dat ik wissel sta. Als ik geen wissel sta dan kan het niet, want dan doe ik in die tijd mijn warming-up'.

‘Je staat in de basis.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘De opstelling is al aan ons doorgegeven. Je hebt nummer 10.’

‘Dan moeten we even een andere tijd afspreken, maar ik sta jullie zeker te woord.’

Te gek dat ik in de basis stond, maar als ik wissel had gestaan zou dat totaal geen enkel probleem zijn. Helemaal niet. Ik was al blij dat ik erbij was.

Voor de wedstrijd zie ik in de kleedkamer de opstelling op papier. Achter nummer 10 stond: Helder. Ik kleed me om, doe mijn warming-up en kom terug in de kleedkamer. Ik wil mijn shirt aantrekken en zie dat bij mijn kleding opeens nummer 12 hangt.

Wat bleek? Ook mijn naam was doorgekrast in de opstelling. Ik stond plotseling wissel en degene die voor mij in de plaats kwam was Martijn Reuser.

Ik dacht: meen je dit nou echt? Als mij van tevoren was gezegd: je staat wissel, ook goed. Maar de opstelling met mij in de basis is al doorgegeven aan de media, mijn naam hangt op papier bij de opstelling, mijn shirt hangt klaar, ik doe mijn warming-up, kom terug en mijn naam is doorgehaald, het shirt is verwisseld en ik zit op de bank. Dus dat was daar ter plekke door een stel mensen besloten. De speler op mijn positie was van Ajax, weet je. Er stonden vrijwel alleen maar Ajacieden op het veld. Maar ik was allang blij dat ik was uitgenodigd, dus ik ging niet moeilijk doen. Toch ging het er hier weer om hoe zij naar mij kijken en met mij omgaan. En weer was er een link met Ajax. Ik moest kiezen: laat ik mijn gevoel spreken, dan zullen ze me nooit meer vragen, want die Glenn doet weer eens moeilijk. Of ik geef het een plek en houd mijn mond. Van mijn kruin tot mijn tenen

schreeuwden alle vezels: Reageer! Zeg er wat van! Maar ik hield mijn mond. Na de wedstrijd kon ik me niet meer inhouden, Niet in de kleedkamer en ook niet in een interview met De Telegraaf, hoewel ik me daar heb beheerst omdat ik niet alles kapot wilde maken. Ik ben blij dat ik toen rustig ben gebleven, want ik speel nog steeds bij de oud-internationals. En omhels ze...

In de tweede helft werd ik wel opgesteld en versierde een penalty. Die wilde ik nemen maar hoor vanaf de zijlijn: 'Nee! Aaron, jij nemen!'

'Aaron nemen? Aaron neemt niks! Ik neem 'm!

Ik leg de bal op de stip, loop naar achteren en knal 'm erin. Ik loop terug naar de zijlijn en zeg tegen Ome Sjaak met mijn duim omhoog: 'Issie goed zo?'

Later zag ik een foto van dat moment waarop ik dat tegen Ome Sjaak zei en zie dat een speler zijn arm om mijn schouder heeft en ik mijn arm om zijn middel heb. Op die foto zag ik later wie dat was. Martijn Reuser! Nummer 12 en nummer 10!

Ik was door dat 'Aaron nemen' wel geïrriteerd, maar toch hou ik van Ome Sjaak. Ik heb hem later ook een berichtje gestuurd: 'Je weet het, ik hou van je.'

Ome Sjaak: 'Dat weet ik Glenn. Ik ook van jou.'

Glenn heeft met Ajax een haat-liefdeverhouding. Het was al eerder gebleken in Londen. Na zijn deelname aan de kwalificatierondes voor het Europees kampioenschap werd hij niet meer opgesteld in het Nederlands elftal, omdat hij al een half jaar niet meer bij Arsenal speelde. Barend & Van Dorp waren altijd present bij die wedstrijden en Glenn was vaak in de talkshow te gast. Ook die ene keer. Frits Barend zei na de uitzending in

het hotel waar de spelers logeerden: ‘Glenn, ga even naar die jongens toe. Ze vinden vast het leuk je te zien.’ Glenn: ‘Dat was ook zo. De spelers zaten in een lobby te wachten om naar de eetzaal te gaan. Ik kwam binnen en werd hartelijk begroet. Een spontaan weerzien. Maar vanuit een hoek waar de spelers van Ajax zaten hoorde ik opeens luid en duidelijk: ‘Wat moet hij nou hier...’ Ik herkende de stem van Danny Blind. Waarom zeg je zoiets? Iedereen vond het leuk om me weer te zien behalve die hoek waar Ajax zat. Weer dat neerbuigende, een vorm van uitsluiting. Gek genoeg altijd bij Ajax-spelers. En dat terwijl ik met die mannen de kwalificatiewedstrijden had gespeeld en gewonnen. Waar was zo’n opmerking dan goed voor? Die houding tegenover mij is nooit verdwenen.’

Glenn begrijpt nog steeds niet waar die afkeer vandaan komt. Terug naar de houding van sommige Ajax-spelers. ‘In die tijd speelde ik bij Arsenal en in het Nederlands elftal. Ik werd uitgenodigd om te spelen in een demonstratiewedstrijd ten bate van een goed doel. Ik stond in de basis met zes Ajacieden uit het eerste elftal. Het duurde twintig minuten voordat ik mijn eerste bal kreeg. Twintig minuten!

Die zes speelden de bal alleen naar elkaar toe. Hoe kon dat? Het was net alsof ik niet bestond. Wat zeg je dan daarmee tegen mij? Ik kijk op niemand neer maar door mij te negeren lieten ze blijken dat ze wel op mij neerkeken. Na die twintig minuten kreeg ik eindelijk de bal, passeerde meteen een tegenstander alsof die er niet stond en scoorde. Daarna duurde het ietsje minder lang voordat ik weer eens werd aangespeeld, maar naar mijn mening nog te weinig. Ik kreeg het gevoel dat ik me ook

daar weer opnieuw moest gaan bewijzen, terwijl ik daar speel als liefhebber en mijn strepen al ruimschoots had verdiend. Ik heb er toen niets van gezegd. Ik was gast in het elftal en wilde geen confrontatie. Mijn ogen werden toen wel weer geopend wat betreft die Ajax-mentaliteit, het zich beter voelen dan anderen.

Nog een voorbeeld. Acties maken op het veld vind ik leuk maar het moet wel functioneel zijn. Ik heb liever een bal over de verdediging heen waardoor ik kan afsnijden en rechtdoor naar de keeper kan lopen. Ik heb ook graag dat je de bal dan naar de punt zestien past in plaats van naar de cornervlag. Dan heb ik een betere positie.

In dit voorbeeld staat de verdediging van de tegenstander op de eigen helft op één lijn een meter van de middellijn. Ik sta rechts. Gooi de bal over de linie heen, dan sta ik recht voor de keeper. Van de drie keer heb ik al drie keer de linksback gepasseerd. Ik sta met het gezicht naar de goal toe en op het moment dat de pass komt, ben ik nog voor de verdediger en sta niet buitenspel. Duidelijker kan niet. De middenvelder ziet mij, wil naar mij passen en dan hoor ik opeens: ‘Nee, geen lange bal! Houd de bal in de ploeg!’

Mijn logica is dat - als die middenvelder die bal naar mij passt - je nog steeds de bal in de ploeg houdt. Deze lange bal is alleen maar in ons voordeel. Als je dan roept dat er geen lange bal naar mij toe mag, dan zeg je daarmee ook weer iets tegen mij. Want de speler die dat roept gaat tien seconden later zelf diep om de lange bal op te eisen. De bal die ik had willen hebben omdat ik in een betere positie stond en veel sneller was, terwijl hij een dikke bierbuik heeft en vijf keer langzamer is dan ik.

Zijn loopactie mislukte en we leden balverlies.

Toen heb ik er in de rust wel iets van gezegd. Mijn fout was dat ik dat dan deed op de manier die ik in Leiden op straat gewend was. Ja, dan praat ik niet met bloemetjes. Integendeel. Ik ben niet perfect, absoluut niet, maar ik speel altijd in het belang van het team en niet voor eigen glorie. Als jij geen respect hebt voor mijn voetbalkwaliteiten, dan pak ik het wel van je.

Als ik om een bal vraag dan doe ik dat omdat ik voor het team mijn nut kan en wil laten zien. Niet om te bewijzen hoe goed ik kan voetballen. Die agressieve mentaliteit zat altijd al in mijn systeem, maar toen ik uit de gevangenis kwam was dat vermenigvuldigd. Daarom kan ik ook begrijpen dat sommigen toen meer moeite met me hadden, want na mijn detentie pikte ik niets meer. Ik zei er gelijk wat van en iedereen kon het horen: publiek, ploegmaten en de tegenstander.

Die periode is voorbij, maar steekt af en toe nog wel eens de kop op als ik onrecht tegenkom. Niet zo vaak, want ik ben natuurlijk ook ouder en wijzer geworden en word ik inmiddels weer overal uitgenodigd om te voetballen.'

*Ik heb het zelf verpest.
Daar doen we niet moeilijk over.*

NAAR DE PSYCHIATER

Het zou geen overbodige luxe zijn geweest als Glenn in zijn zwarte periode hulp had gezocht van een deskundige die in zijn brein had kunnen wroeten. Het had hem een hoop ellende kunnen besparen. Hij was het spoor bijster en in de greep van een ontembare goklust. Een van de kenmerken van verslaafden is de ontkenning. Waarom zou je dan hulp zoeken? De weg naar een psychische hulpverlener blijft geblokkeerd, want zou je die weg wel bewandelen, dan geef je toe dat je te zwak bent om je aandrang te weerstaan.

Glenn rekende intussen met die problemen af en kreeg weer greep op zijn leven. Nu gaat hij wel naar de psychiater. Dat is geen hulpvraag, maar een verzoek van RTL om aan een programmaformule mee te doen. Het levert een niet te versmaden vergoeding op en wat is erop tegen om nog eens publiekelijk te biechten? Het is een kans om weer eens duidelijk te maken dat hij schoon schip maakte. Dus stapt hij in zijn bus en gaat op weg naar het Gooi. De camera rijdt mee en registreert de lichte weerszin waarmee Glenn naar de psychiater rijdt.

‘Wat ik ervan verwacht? Ik ben echt benieuwd hoe die persoon (hij bedoelt de psychiater) het gaat aanpakken. Wat voor vragen gaat die persoon aan mij stellen? Gaat die zeggen: vroeger kreeg je op je verjaardag rode ballonnen en je had ze liever groen willen hebben. Heb je daarom die verkeerde keuzes gemaakt? Ga weg! Met die onzin hoeft je mij niet aan te komen. Je moet wel serieus met mij praten.’

Hoe ziet je bovenkamer eruit als je Glenn Helder bent met een verleden waar je twee boeken over kunt schrijven? Hoe gek was hij? Waarom rekt hij zo meedogenloos met zichzelf af na de fouten die hij maakte? Hoe is het mogelijk dat hij zo hard is en blijft? Waarom kan hij zichzelf niet vergeven?

Dat waren de vragen van 'die persoon', te weten psychiater Esther van Fenema, toen ze Glenn in 2018 in haar spreekkamer ontving voor een aflevering van het RTL-programma BN'ers in therapie.

Vooropgesteld: Glenn liep daar niet naar binnen als een geestelijk wrak dat op de been moest worden geholpen. Dat had hij al op eigen kracht gedaan. Hij zat daar zelfverzekerd, benen uit elkaar, met die pretogen en een innemende glimlach. Kan hij na die sessies weer als een psychisch gereinigd mens verder?

De conclusie van Glenn is glashelder. 'Je bent verantwoordelijk voor je eigen daden en ik heb het zelf verpest, dus daar doen we niet moeilijk over.'

Dat is voor Van Fenema iets te kort door de bocht. Het is haar taak om de kijkers te trakteren op een kijkje in de hersenpan van haar bezoeker. Maar Glenn heeft zijn problemen zelf al opgelost, dus dat zal niet meevallen. Toch maar eens proberen.

Was het zijn jeugd? Nee, hij kreeg een degelijke opvoeding en heeft er prettige herinneringen aan. Soms kwam de politie aan de deur als hij weer eens kattenkwaad had uitgehaald en dan kreeg hij terecht op zijn lazer. Het begon in de snackbar waar het niet bleef bij een patatje. De fruitautomaat spuwde geen aardbeien, frambozen en bananen toen hij er een gulden in gooide. Het rinkelde van de munten in de geldbak. Lichten flitsten aan en uit. De gokkast ontplofte nog net niet bij zoveel vrijgevigheid.

Dat plantte het zaadje van de goklust. Glenn was nog maar achttien.

‘Ben je gevoelig voor beloning en succes?’, vroeg Esther.

‘Hoe bedoel je?’ Een lichte frons van onbegrip.

‘Bij sommige mensen is hun brein zo afgesteld.’

‘Als dat zo was dan had ik al mijn geld wel gehouden.

Ik was alleen kwijt wat het verschil is tussen goed en slecht. En ik was impulsief en eigenwijs.’

Dan komt in de uitzending voetbalmakelaar Rob Jansen in beeld. Hij verklaart het gedrag van Glenn.

‘Hij en geld zijn twee aparte werelden,’ zegt Jansen.

‘Wij hebben destijds van alles geprobeerd om hem te helpen maar hoe we ook op hem in praatten, hij trok zich er niets van aan. Hij was veel te vrijgevig. Ik kwam hem een keer op Schiphol tegen waar hij bij de vertrekbalie was omringd door een stel jongelui. Ik vroeg hem waar ze heen gingen. ‘Naar Ibiza en al deze vrienden gaan mee.’

Ik keek die jongens aan en dacht: jullie zijn helemaal geen vrienden maar een stelletje profiteurs. Zij keken mij aan met een blik waaruit ik kon opmaken dat zij wisten: hij heeft ons door!’

Glenn zit volkomen op zijn gemak bij de psychiater. Het kost hem geen moeite zijn ziel en zaligheid te openbaren. ‘Ja, er zit een soort agressie in mij maar daar heb ik geen moeite mee, maar als het naar buiten komt ben ik er zelf wel eens bang voor. Dat heeft vooral te maken met mijn kleine. Als daar iets mee gebeurt dan loopt het vast in mijn hoofd.’

Wie is Glenn, wil Esther weten.

‘Ik ben in mijn doen en laten anders dan de doorsnee burger. Succes en dieptepunten, extremen dus. Ik ben

geen beter of slechter mens dan een ander. Wel ben ik een bevoorrecht mens dat ik van mijn hobby mijn beroep heb kunnen maken. Maar ik heb wel de kansen verpest die ik heb gekregen. Niet door slecht te zijn tegen mensen, maar door slecht te zijn tegen mezelf. Ik was juist heel goed voor anderen. Veel te goed.'

Zijn broer John schetst in het programma de valkuil waar Glenn in trapte. 'Je leent bijvoorbeeld honderd euro en dat loopt met woekerrente en boetes op tot vierhonderd euro. Dat kun je op een gegeven moment niet meer terugbetalen aan die jongens en dan begint de ellende. Die figuren zijn pas echt slecht.'

Esther: 'Wat voor vader ben je?'

'Mijn zoon is mijn beste vriend. Ik spreek hem elke dag. Ik zou sterven voor mijn kinderen. Echt letterlijk. Hij weet alles van me en staat daar heel nuchter in. Er is geen rechter, advocaat, politieman, broeder, vader, moeder, vriend of vriendin die tegen mij kan zeggen dat ik mijn zoon alleen mag zien van zaterdagmorgen negen uur tot zondagavond zes uur. En dat eens in de twee weken. Waarom? Ik ben goed voor mijn kleine. Als ik zijn leven zou kunnen redden, maar ik weet dat ik daarvoor van een wolkenkrabber moet springen, dan spring ik met mijn hoofd naar beneden. Het is mijn eigen vlees en bloed en daar komt geen wet, of wie of wat dan ook, tussen. Wat ik fout heb gedaan is mijn eigen verantwoordelijkheid. Daar schaam ik me voor. Niet voor de buitenwereld, maar alleen voor mezelf. Ik heb geen excuus, want het ligt niet aan mijn jeugd of zoiets. De kansen die ik heb gekregen zijn gigantisch. Een ander kan daar alleen maar van dromen. Ik wijs dus niet met een vinger naar een ander, want dan wijzen er nog altijd drie naar mezelf.'

De sessies bij BN'ers in therapie lijken op een soort biecht. Glenn maakt schoon schip met zijn verleden door alle schuld op zich te nemen en in te zien welke verkeerde beslissingen hij in het leven nam. Desondanks is de relatie met zijn ouders intact gebleven. Ze hebben geprobeerd hem te helpen, maar dat bleek vruchteloos. Dat is nu achter de rug. Hij vindt de strengheid naar zichzelf wel te rechtvaardigen.

‘Het had tien keer erger kunnen aflopen. Het is niet gebeurd en dat komt omdat ik keihard voor mezelf ben geworden. Dat brengt een bepaalde mentaliteit met zich mee.’

Esther beaamt dat. Ze zegt dat hij een completer mens is geworden en trots op zichzelf mag zijn en de lat niet meer zo hoog hoeft te leggen.

‘Je blijft maar boete doen voor wat je hebt gedaan, maar je bent een fantastisch mens.’

Glenn accepteert het compliment maar wijst het schouderklopje af. ‘Ik heb de kansen die ik kreeg verprutst. Ik ben alleen trots op mezelf omdat ik er nog ben en niet kopje onder ben gegaan. Mezelf vergeven is moeilijk. De dingen die ik heb gedaan waren gewoon dom, maar ik ben niet dom. Dat is het punt.’

Esther blijft erop hameren dat hij milder voor zichzelf moet zijn. Ze gunt hem die rust in zijn hoofd. ‘Aan zelfverwijt heeft niemand iets,’ zegt ze. ‘Je kunt ervoor kiezen dat te blijven doen maar je kunt ook kijken of je dat kunt veranderen.’

Glenn: ‘Dat is moeilijk. Dat hard zijn heeft me gevormd tot op de dag van vandaag. Dat zit zo diep in mijn genen, daar kan ik niet zo snel afstand van nemen. Het heeft me gebracht waar ik nu ben.’

Wie zijn gedachten had kunnen lezen weet dat Glenn nu denkt: ik heb haar helemaal niet nodig, maar ik wil haar wel de credits geven. Hij weet wat de programmamakers van hem verwachten en stelt zich daarom fair op. Het lijkt alsof Glenn zichzelf door die strengheid wil behoeden voor nieuwe strapatsen, terwijl Esther aandringt op het loslaten van die houding.

Voor het eerst in het gesprek is hij even stil en denkt na. 'Ik denk dat die houding in mijn voordeel werkt. Jij wilt dat ik verander omdat jij vindt dat ik het al voor mezelf heb bewezen. Ik snap nu dat ik die prestatie niet hoeft te blijven leveren.'

De psychiater is blij. Dat is het punt waarop ze Glenn wil hebben. 'Je durft nu te twijfelen aan iets wat altijd vanzelfsprekend voor je was. Dat is mooi. Je bent nu bereid om anders over jezelf te denken. Daar is lef voor nodig.'

Glenn: 'Ik moet er nog even aan wennen, maar we gaan de goeie kant op. Ik kan me er nog niet helemaal aan overgeven, maar het idee dat ik mezelf die rust mag gunnen is winst. Dat ik nu van mezelf aan vergeving mag denken is een goed begin.'

De psychiater is tevreden en Glenn stapt met een glimlach weer in zijn bus. Over die laatste uitspraak mijmert hij nog even. Rust gunnen? Hij gaat het helemaal niet rustiger aan doen. Dat is juist zijn kracht. Hij heeft domme dingen gedaan, maar de klok terugdraaien is zinloos. Natuurlijk verknalde hij mooie kansen. Dat overkomt hem niet nog een keer. Daar heeft hij geen psychiater voor nodig.

'Ik denk niet anders over mezelf na die sessie,' zal hij later de context nuanceren. 'Denk niet dat ik nu opeens het licht heb gezien of zo. Ik heb zeker naar haar geluisterd,

maar ik ga me niet aanpassen, want dat zou mijn DNA veranderen. Dat gaat niet gebeuren. Dat lukt niemand, ook geen goed bedoelende psychiater die ik weliswaar hoog heb zitten.'

Hoe dan ook: missie voor beiden geslaagd. Toch bleef het bij een alleen maar een goed gesprek. Hoe interessant zou het zijn geweest als de televisiepsychiater had ontrafeld waarom hij in zijn dolle tijd op tilt sloeg als een oververhitte flipperkast? Waarom zo vrijgevig? Waarom zo wraakzuchtig? Wat was de oorzaak van die gekte? Wat verklaarde zijn hang naar zelfdestructie? Dat had antwoorden opgeleverd die de mens Glenn in een helder perspectief hadden kunnen zetten.

Is niet gebeurd.

Jammer.

'BOEMMM!'

Dan het schot van een vrouwelijke speler:

'Boem...'

DE KWESTIE VROUWENVOETBAL

Glenn en vrouwen is een hoofdstuk apart, maar dat chapter komt hier niet ter sprake. Dit is een boek over voetbal, leven na voetbal en reputatieherstel. Maar over vrouwenvoetbal wil hij wel iets kwijt. Vooral over de manier waarop er soms door mannen naar vrouwenvoetbal wordt gekeken.

Ook hier felle tegenstellingen, onder meer gevoed door de vroege uitschakeling van de Oranje Leeuwinnen op de Olympische Spelen 2021 in Tokio. Het penaltydrama tegen het Amerikaanse vrouwenteam zorgde toen voor een domper. Tijdens de wedstrijd had Lieke Martens al een strafschop gemist. De speelster van Barcelona schoot de bal te zacht in. Toen kwam het uiteindelijk neer op de dood of de gladiolen. Lieke wilde de eerste niet nemen, waarschijnlijk met de mislukte poging nog in het achterhoofd. Dan de beste vrouwenspits ter wereld maar. Vivianne Miedema nam het voortouw. Gestopt!

De voorbode van een rampscenario. Nederland verloor en kon naar huis. Het gekibbel over voor- of tegen vrouwenvoetbal kon weer beginnen.

De sportverslaggever van De Telegraaf was jubelend. 'Wat heeft de wereld kunnen genieten van de Nederlandse voetbalvrouwen die 23 keer scoorden in vier duels en Amerika deden wankelen, maar net niet omduwden.'

Hoe vrouwenvoetbal toen werd beoordeeld bleek uit de commentaren van sommige columnisten. Die waren minder verrukt, op het zure af. Nico Dijkshoorn fileerde de vrouwenselectie: ‘Belachelijk slecht voetbal. Waarom steeds benadrukken dat het vrouwen zijn? Het is voetbal, toevallig gespeeld door wezens met borsten die het vermogen bezitten ooit een nieuwe voetballer te baren. Zo wilde ik naar de eerste Olympische wedstrijden van de Nederlandse voetbalvrouwen kijken. Geen gezeur over het verschil tussen mannen en vrouwen’, schrijft Nico. ‘Laat ik daarom zeggen wat ik ook zou hebben gezegd als het om het mannentoernooi ging: het was belachelijk slecht voetbal, met één glanzend, historisch moment. Vivianne Miedema deed een Dennis Bergkampje midden in het strafschopgebied van Brazilië. Ze nam een strakke pass aan alsof ze ergens langs een sloot stond te vissen. Gedachteloos. De beweging waarmee ze zich losschudde van haar verdedigster was fenomenaal, de afwerking sensationeel. Totale rust, geen enkele twijfel.’ Volgens Dijkshoorn ‘was de rest om te janken’. ‘Ik heb zitten tellen. Nooit lukte het de Nederlandse vrouwen de bal vaker dan drie keer naar elkaar toe te spelen. Rechtsbuiten Shanice van de Sanden liep, totdat ze werd gewisseld, 34 keer een nieuw record op de vijftig meter zonder horden en verbeterde tegelijkertijd het wereldrecord slechte voorzetten in niemandsland’, aldus de columnist.

Johan Derksen had de volledige wedstrijd bekeken. ‘Je moet daar ’s avonds wat van zeggen, dus dan moet je ook kijken, vind ik. Maar het boeit me niet: ik vind het niet leuk om naar te kijken. Ik vind andere vrouwensporten, zoals handbal en wielrennen, veel leuker. Vrouwenvoetbal is absoluut niet leuk.’ Derksen was

verder wel positief over het niveau dat de Leeuwinnen haalden. ‘Nederland deed het niet zo slecht, ze speelden best aardig, voor vrouwenvoetbal. Ik vond ze echt beter dan de Brazilianen.’ Columnist Marcel van Roosmalen maakt het helemaal bont en was kort, bondig en beleedigend over de uitschakeling op de Olympische Spelen: ‘Dan zijn ze mooi op tijd thuis om te gaan koken.’ Tot zover de bijtende commentaren waarbij de negatieve reacties de overhand hadden. Ze gaven aan hoezeer de meningen over vrouwenvoetbal verdeeldheid zaaien. Glenn dacht er op zijn manier over en kijkt er nu anders naar. Hij staat ook niet achter het woordgebruik van de commentatoren en columnisten, hoewel hij een hoge pet op heeft van mannen als Derksen, Dijkshoorn en Van Roosmalen.

Hoe hij aanvankelijk naar vrouwenvoetbal keek blijkt als de Evangelische Omroep Glenn uitnodigt om commentaar te geven bij een wedstrijd van de Oranje-vrouwen. Andries Knevel wil hem in een televisieprogramma aan het woord laten over het verband tussen calvinisme en het gevoel om voor je land uit te komen op het voetbalveld. Daar kan hij als ex-international uiteraard over meepraten.

De locatie is de Neude in hartje Utrecht waar een groot scherm staat opgesteld om een wedstrijd van het Nederlands vrouwenelftal te volgen. Glenn weet wat het is om in een afgeladen stadion het Wilhelmus te zingen en op het hoogste Nederlandse voetbalpodium je land te vertegenwoordigen. Je kunt dat met één woord beschrijven: trots, maar wel met hoofdletters. Je behoort tot de beste spelers van je land. Dat is de grootste eer die je als sporter kunt behalen. Het geldt ook voor de

vrouwen in het Nederlands elftal dat achter hem op het scherm aan de wedstrijd begint.

Andries stelt hem een vraag, maar voordat hij kan antwoorden laait er luid gejuich op van het publiek dat op het plein de wedstrijd op het scherm volgt.

Doelpunt?

Nee.

Glenn draait zich om en ziet in de herhaling hoe de rechtsbuiten op het middenveld de bal krijgt en voor zich uit speelt. De speelster van het Oranje-elftal wil een sprint trekken om die vooruitgeschoten bal te bereiken. Een verdedigster van de tegenpartij kan die gemakkelijk onderscheppen. Toch wordt er gejuicht. Alsof er werd gescoord. Maar het werd helemaal niet gevaarlijk. Er werd al gejuicht bij een poging alsof het een doelpunt was. Wat verklaarde dat min of meer misplaatste enthousiasme van het publiek?

Glenn: ‘Het geeft niet dat die rechtsbuiten dat sprintje niet kan trekken, maar ik was verbaasd over het gejuich en gejoel. Is alleen een bal vooruitschoppen al voldoende? Als van tevoren is afgesproken om bij alle voorzetten te juichen, dan snap ik het en dan doe ik ook mee. Maar als ze juichen om zo’n actie, en dan ook nog op die manier ja, dan vond ik dat overdreven. Zo keek ik er toen naar. Als bij het mannenvoetbal de bal op die manier wordt afgepakt dan wordt de speler waarschijnlijk uitgefloten. Die manier van kijken bepaalde toen nog mijn houding ten opzichte van vrouwenvoetbal. Dat ik daarmee fout zat beseftte ik pas later. Ik geniet nou eenmaal van actie en een krachtmeting. Het winnen van een duel. Zo kijk ik ernaar en bij vrouwenvoetbal zag ik een verschil. Daar moest ik eerst aan wennen om mijn vooroordeel te veranderen in respect.’

De Oranjevrouwen hebben deze wedstrijd gewonnen en Glenn schuift die avond aan bij de talkshow van Beau van Erven Dorens voor een nabeschouwing. Glenn is fan van Beau. ‘Hij is een positivo. Als de wereld alleen bestond uit mensen als Beau dan zag die er heel anders uit, vrolijk en blijer.’

Beau is fan van de Oranjevrouwen.

‘Hij vraagt: ‘Heb jij ook zo genoten van de wedstrijd, Glenn?’.

Dat moet je nou net tegen Glenn zeggen die juist heel anders naar zo’n wedstrijd kijkt. Hij weigert mee te gaan in die euforie. Hij wil zich ook op de televisie niet verloochenen. Hij denkt daar dus anders over en zegt: ‘Nee Beau, ik heb niet zo genoten als jij.’ Ik kon me toen niet voorstellen dat Beau een wereldwedstrijd had gezien, terwijl ik het spel bleef vergelijken met dat wat mannen op het veld neerzetten.’

Glenn kijkt anders dan Beau. Hij geeft als voorbeeld een speler van een mannenelftal die een afstandsschot op het doel lost als een strakke streep. Dan is hij tevreden. Dat is mannelijke kracht. Vrouwen schieten minder hard. Dat is nu eenmaal het verschil in fysieke kracht. Om nog eens te benadrukken hoe hij in een eerder stadium over vrouwenvoetbal dacht gaat hij staan alsof hij tegen een denkbeeldige bal trapt.

‘BOEMMM!’

Dan demonstreert hij het schot van een vrouwelijke speler. ‘Boem...’

‘Nou, ik vind BOEMMM! nu eenmaal mooier. Die is moeilijker te stoppen. Het gaat bij voetbal om kracht en techniek. Daarom keek ik er met andere ogen naar. Aan de talkshowtafel bij Beau zat ook Albert Verlinde, ook een leuke vent trouwens, die mijn commentaar nog-

al negatief vond. Ik besepte dat ik live op de televisie was en eerst tot tien moest tellen voordat ik hier een discussie over begon. Ik dacht nog wel: Jij gaat mij niet vertellen hoe ik naar vrouwenvoetbal moet kijken, maar ik slikte mijn woorden in. Gelukkig maar, want de woorden van Albert zetten me wel aan het denken. Ik moest stoppen met het maken van die vergelijking.

Ik geef een voorbeeld. Als een vrouwelijke speler een goal maakt nadat de bal eerst twee keer heeft gestuiterd en dan over de doellijn huppelt, dan is dat zo ver weg van wat ik onder voetbal versta. Maar zo moest ik niet langer denken. Nu zie je veel vaker vrouwelijke spelers die van afstand keihard raak schieten, zelfs harder dan ik!

In de eerste plaats vind ik dat je vrouwen altijd met respect moet behandelen. Ik ben voor een gelijke behandeling. Of een man sterker is of niet maakt me niet uit. Het eerste vrouwenelftal laten spelen tegen het eerste mannenelftal is daarom ook geen optie. Dan zouden de vrouwen tegen jongens van een jaar of zestien moeten spelen en dat is natuurlijk onzin. Maar dat verschil is geen reden om vrouwenvoetbal te discrimineren.

Kijk liever eerst eens naar de positie van vrouwen in grote delen van de wereld waar een vrouw veel meer te verduren heeft dan een man. Ze worden achtergesteld en ondergewaardeerd. Of kijk naar het aantal vrouwen in topfuncties in het bedrijfsleven. Een op de tien, schat ik. Na die opmerking van Verlinde begon ik me in alle ernst af te vragen waarom we dat achterstellen eigenlijk in stand houden. Waarom zou mijn plezier in het kijken naar voetbal zwaarder wegen dan het plezier dat vrouwen in het spel hebben? Waarom kon ik niet net zo blij zijn als die mensen toen op dat plein in Utrecht die

juichten voor een mislukte sprint? Die vragen gingen door mijn hoofd. Toen ik me dat realiseerde, draaide mijn opinie 180 graden. Ik had me dat eerder moeten afvragen. Ik vond het nogal egoïstisch van mezelf dat ik mijn eigen voetbalvisie superieur vond en dacht: ik moet gewoon mijn bek houden als het gaat om vrouwenvoetbal.

Neem bijvoorbeeld de transfersommen die voor vrouwen en mannen worden betaald. Dat er voor vrouwen een transfersom wordt betaald is zeldzaam. Jacky Groenen is de eerste Nederlandse profvoetbalster voor wie anderhalve ton werd neergeteld bij haar overstap van Manchester United naar Paris Saint-Germain. Vergelijk dat eens met de Franse aanvaller van Paris Saint-Germain Kylian Mbappé die met een geschatte transferwaarde van 205,6 miljoen euro boven aan de lijst van duurste voetballers ter wereld staat.’

Glenn zoekt in zijn telefoon naar het nummer van de VVCS, de Vereniging van Contractspelers, een Nederlandse vakbond voor betaald voetballers die de belangen behartigd voor de spelers bij cao-onderhandelingen en contractbesprekingen. De VVCS maakt zich sterk voor spelersrechten, ook in het vrouwenvoetbal. Hij krijgt directeur Louis Everard aan de lijn.

‘Vertel eens Louis, hoe pakken jullie dat aan?’

Everard: ‘Wij hebben onze statuten aangepast waardoor ook vrouwen lid kunnen worden. Dat betekent dat ook zij individueel een beroep kunnen doen op al onze diensten. We kijken wat we collectief kunnen betekenen voor het vrouwenvoetbal. Dat valt in Nederland nog steeds onder de afdeling amateurvoetbal van de KNVB. Die is met ons, en met de vrouwen, van mening dat dit zo snel mogelijk moet worden rechtgezet. Vrou-

wenvoetbal moet ook onder de afdeling betaald voetbal ressorteren. Daar wordt hard aan gewerkt. We merkten ook dat er werkgroepen waren over de introductie van een opleidingsvergoeding in het vrouwenvoetbal. Toen we dat hoorden hebben we bij de KNVB gecheckt of er een vertegenwoordiging van de vrouwen was in die werkgroepen. Die was er niet. We hebben nu met de KNVB afgesproken dat dit wel gaat gebeuren. Bij ons werkt Claudia van den Heiligenberg als voorlichter. Zij is oud-international en speelde bij Ajax. Claudia neemt zitting in die werkgroepen als stem van de vrouwen.

Wij hebben voor de mannen een CAO die geldt voor alle clubs, zowel in de eredivisie als in de eerste divisie. Het minimum van de CAO is zo hoog dat er wereldwijd geen betere is. Het zou mooi zijn als we dat ook voor het vrouwenvoetbal voor elkaar kunnen krijgen. Nu is het verschil in financieel opzicht tussen de vrouwenteams nogal groot. Ze vallen ook niet allemaal onder de Betaald Voetbal Organisaties. Ajax, PSV en FC Twente hebben een CAO voor vrouwen. De rest nog niet. Het is uiteindelijk de bedoeling dat alle clubs een CAO hebben. Dat zou heel mooi zijn maar dat kan nog wel een paar jaar duren.

Bij het mannenvoetbal hebben we de Centrale Spelersraad. Die kun je zien als de ondernemingsraad van het betaalde voetbal. Daarin zitten vijf spelers uit de eredivisie en vijf spelers uit de eerste divisie. Wij voeren het secretariaat. Op het moment dat de KNVB de reglementen die de rechtspositie van de spelers rechtstreeks raken, wil wijzigen, dan moeten ze eerst langs de VVCS. Dat moet je zien als een medezeggenschapsorgaan. Wij dringen er bij de KNVB op aan dat er ook een centrale spelersraad voor het vrouwenvoetbal komt. Dat zijn

positieve ontwikkelingen. Ook ons streven naar een minimum CAO die voor alle clubs in het vrouwenvoetbal gaat gelden. Clubs moeten een aantrekkelijke werkgever voor vrouwen worden. Voor de mannen is er een standaard spelerscontract. Het zou mooi zijn als we ook voor de vrouwen een uniform contract kunnen regelen. Die discussies worden ook internationaal met de FIFA gevoerd. Vrouwen moeten niet alleen hetzelfde prijzengeld krijgen, maar moeten bij toernooien ook dezelfde voorwaarden hebben qua hotels, medische voorzieningen, verzekeringen, noem maar op. Dat proces gebeurt stapsgewijs en dat kost tijd.’

Glenn luistert met een big smile naar het betoog van Louis Everard. ‘Dat zijn toch positieve ontwikkelingen? Ik ben daar superblij mee want als ik terugdenk aan hoe ik erin stond en naar vrouwenvoetbal keek krijg ik weer kippenvel. Ik maakte onderscheid tussen het sportief presteren van man en vrouw. Dat was niet slim. Dat neemt niet weg dat niemand voor mij kan bepalen wat ik wel of niet mooi vind. Maar als je bijvoorbeeld bij atletiek kijkt naar de 100 meter sprint, dan is het verschil tussen man en vrouw slechts 0,5 seconden. Dat is bijna niks. Sterker nog: zo waren er vrouwen die sneller konden rennen dan ik. En ik was snel. Het is toch te gek dat ik onbewust die snellere vrouwen als maatstaf nam voor de fysieke prestatie van het vrouwenvoetbal. Ik ben blij dat ik niet meer op deze manier denk en kijk. Ik ben er zelfs superblij mee.

Waarom?

Ik ben voor gelijkwaardigheid en gelijke behandeling. Dus moest ik ook afstand nemen van mijn vooringenomenheid wat betreft vrouwenvoetbal. Het disrespect

naar de vrouw beperkt zich helaas niet alleen tot voetbal. Daar blijft het niet bij, want kijk maar eens naar landen waar vrouwen als tweederangsburgers worden behandeld met ongelijke rechten. Als je als vrouw geboren wordt sta je daar meteen al met 10-0 achter. Als tijdens de een-kind-politiek in China een jongetje werd geboren waren de ouders blij. Was het meisje dan werd het soms zelfs te vondeling gelegd. Overal worden vrouwen onderdrukt of ze krijgen minder betaald dan mannen. En door mijn kritiek op vrouwenvoetbal hield ik dat denkbeeld ook mede in stand. Daar begon ik me voor te schamen. Toen ik dat besepte besloot ik vrouwenvoetbal te gaan steunen door mijn opinie te veranderen. Zo draag ik mijn steentje bij aan de gelijke behandeling van vrouwen, al gaat dat helaas met kleine stapjes.

Waarom zouden jongetjes wel mogen dromen van succes in topvoetbal en meisjes niet? Sodemieter toch op, zei ik tegen mezelf. Ik weet dat veel mensen er nog steeds op die manier naar kijken. Van mij mogen ze, maar ik doe er niet meer aan mee. Zij kijken naar vrouwenvoetbal, zoals ik er ook naar keek. Ik ben daarvan teruggekomen. Dat heb ik uit mijn systeem verwijderd. Als ik nu kijk zie ik hun spelplezier. Dat is waar het om gaat en dat geeft me een goed gevoel. Ik zie nu leuk voetbal bij vrouwen en kan er ook van genieten. En het spel is in de loop van de tijd ook echt wel veel beter geworden.

Het is hoe dan ook belangrijk dat je bereid bent om uit je eigen bubbel te stappen. Verplaats je in de belevingswereld van anderen. Zelfs als het ver van je bed is.

Al die mensen die bij het Nederlands vrouwenelftal op de tribune zitten moeten ook eens gaan kijken bij het vrouwenvoetbal in de eredivisie. Dan help je ze daad-

werkelijk. Daar zijn de stadions nauwelijks gevuld, maar als Oranje speelt is het één feestende massa. Als die belangstelling er ook komt voor de eredivisie van vrouwen, dan gaan die profs ook meer geld verdienen en dat is terecht. De beste mannelijke voetballers verdienen ongeveer vijftig keer meer dan de beste vrouwelijke spelers. Dat is toch beschamend? Vrouwenvoetbal is in opmars. Speelsters vertrekken naar prestigieuze clubs in het buitenland. Dat zijn transfers waar jongens ook van dromen. Ik zie leuk voetbal waar je met plezier naar kan kijken. Als je tenminste bereid bent je vooroordelen opzij te schuiven. Nu moeten we er alleen nog voor zorgen dat ze net zoveel gaan verdienen als de mannen!’

*‘Alsof hij in de finale van de
Champions League voetbalt’*

ZONDAG ZAALVOETBAL

Zondagmorgen half elf.

In een Amsterdamse sporthal kijken twee ploegen zaalvoetballers gespannen naar de klok. Het komende anderhalf uur gaat een bont gezelschap jongens en mannen zich het snot voor de ogen voetballen. Stipt elke week op zondagochtend. Niets anders is negentig minuten lang belangrijker dan de winst behalen. Als ze klokslag twaalf weer naar de digitale klok kijken is het abrupt voorbij.

‘Tijd!’

Ook al had je vlak voor het doel net de bal op de schoen om op de valreep nog een doelpunt te maken... Het doet er niet toe. Stoppen!

Gangmaker en spil van dit selecte groepje is Glenn Helder. ‘We maken elkaar nog net niet dood, maar we willen wel winnen,’ omschrijft hij de sfeer in de hal. Daarmee is de toon tijdens de wedstrijd gezet. Een seconde na twaalf slaan ze elkaar weer vriendschappelijk op de schouder. Behalve Glenn, als hij heeft verloren.

We schuiven aan bij Wouter Post, medeoprichter van Fysiomed Amsterdam. Wouter is één van de drijvende krachten achter ‘Zondagmorgen Zaalvoetbal’; een echte naam voor de club is er niet. Zo staat het in de telefoon van Glenn.

Fysiomed bestaat ruim 30 jaar en groeide uit tot een multifunctioneel sportmedisch centrum met 22 specialistische disciplines, die het hele spectrum van de fysiotherapie

omvatten. Het imposante gebouw aan het Ijsbaanpad is een bijenkorf van sporters die met overgave aan hun conditie en gezondheid werken. De sfeer is dynamisch en gezellig. De toewijding is voelbaar. Destijds was de intentie van de onderneming om fysiotherapie van het stoffige imago te ontdoen.

‘We wilden fysieke sportbegeleiding spannender, sportiever en slimmer benaderen,’ zegt Wouter. Dat is meer dan gelukt. Het draait om de driehoek body/mind/energy. Het gaat er om het bewegingsapparaat van de deelnemer in optimale balans te brengen. Het succes van een behandeling is afhankelijk van de mate waarin je elkaar kent, erkent, respecteert en waardeert.’

Glenn en Wouter leerden elkaar kennen in de fysiotherapiepraktijk van Richard Smith in Amsterdam. In die tijd speelde Glenn bij Sparta en liet zich daar vol overgave kneden en pijnigen door Wouter Post, Leo Echteld en Carlos Defares om snel van een blessure te herstellen. Zo is zijn pijngrens opgevoerd tot een bovenmatig hoog niveau. Toen Wouter in 1994 samen met zijn zakenpartner Leo Echteld voor zichzelf begon en Fysiomed oprichtte, ging Glenn mee. Het resultaat is een vriendschap van bijna drie decennia. In een later stadium onderging hij dezelfde behandelingen, tot op de dag van vandaag, door Carlos Defares en Eamonn Smith. Aan dit duo dankt zijn huidige fitheid.

Wouter: ‘In die periode heb ik Glenn goed leren kennen, met zijn open karakter en alle liefde die hij in zich heeft. Hij is een ongelooflijk sympathieke gast met humor en onbegrensde uitpattingen. Glenn heeft een zachte en een keiharde kant. Als hij je een klootzak vindt maakt hij van zijn hart geen moordkuil, maar je weet wel wat je aan hem hebt.’

Glenn en Wouter beginnen aan een gloedvol betoog over hun intense zondagmorgen gebeurtenis. Glenn is dan al vanaf zes uur 's morgens bezig met het losmaken van de spieren op de tafel bij Carlos Defares of in de praktijk van Richard Smith.

Hij snakt naar de knallende ontmoeting met de zaalvoetballers. De avond ervoor is hij nog actief bij ESPN, voorheen FOX Sports, in een live-uitzending van vijf uur.

Wouter Post: 'Vroeger hockeyde ik en toen ik daarmee was gestopt wilde ik blijven sporten. Niet solo, maar wel iets met een balletje. Het werd zaalvoetbal. De eerste jaren bestond het team uit hockeyers, maar allengs mengden we ons met voetballers. Nu zijn het alleen maar voetballers, met Glenn als luidruchtig middelpunt. Eerder begonnen we pas om elf uur omdat iedereen toch te laat kwam. Dat is verschoven naar half elf en om kwart over tien moet iedereen binnen zijn. Geen laatkomers meer. Het was menens. Eerst bepalen we wie de teams van vijf spelers gaat samenstellen. Dat gebeurt met twee man. Die gaan kiezen door eerst te poten. Dat wil zeggen: de ene zet zijn voet voor de andere voet, een voor een, richting de ander. Wie zijn voet het eerst op de voet van de ander zet heeft gewonnen. De winnaar mag als eerste een speler kiezen. Vroeger werd Glenn meestal meteen uitverkoren dankzij zijn kwaliteiten en scorend vermogen. De volgende mocht dan twee spelers kiezen om het niveau in balans te houden. Nu is het niveau, mede dankzij hem, zo gestegen dat ook anderen als eerste worden aangewezen.'

De aanwezigheid van Glenn in deze club mag je gerust explosief noemen. Wat hij flikt en uitkraamt zou van niemand worden gepikt, maar Glenn neemt een bijzondere positie in als een de meest fanatieke deelnemers.

Wouter: ‘Als Glenn speelt is het alsof hij de finale van de Champions League voetbalt. We mogen blij zijn als de rest van het team 60% van zijn inzet haalt. Na anderhalf uur is bijna iedereen kapot en is de krachtmeting voorbij. Maar niet voor Glenn. Als hij verliest tiert hij als een bezetene. Wanneer in zijn beleving het team niet deed wat het moest doen, is het verdriet bij Glenn groter dan het plezier wanneer hij zou hebben gewonnen. De rest van het team staat na de wedstrijd als dikke vrienden weer vrolijk onder de douche, terwijl hij luid scheldend de deur achter zich dichtslaat. Het hele teringzaalvoetbal kan nog een keer de tering krijgen. Schreeuwend en vloekend beent hij de zaal uit. Iedereen is benieuwd naar wat hij daarna als commentaar in de groepsapp zet. Zonder punten of komma’s maar met veel hoofdletters analyseert hij de wedstrijd met lappen tekst. Hij zit dan nog vol in de emotie en adrenaline. Na zo’n wedstrijd kan het uren duren voor hij terug is op aarde. Daarmee is hij uniek in ons gezelschap van vijfentwintig man. Soms lachwekkend, maar het bewijst ook zijn onvoorwaardelijke inzet.

Vrijwel iedereen accepteert zijn manier van doen. Wie niet bestand is tegen zijn humor en piekgedrag kan maar beter thuisblijven. In zijn donkere periode waren er altijd mensen die hem wilden helpen, maar dat wees hij af. Hij bepaalt zijn eigen doel en zal dat bereiken, linksom of rechtsom, en hij wil het zelf doen. Dat is de mentaliteit van de topsporter waarmee hij zichzelf uit het moeras heeft getrokken.’ Aldus Wouter.

Als Glenn tijdens het gesprek met de schrijver en Wouter bij Fysionmed zijn visie geeft is hij vaak in beweging, staat meermaals op en gaat weer zitten. Met handen en

voeten laat hij zien wat hij bedoelt. Hij staat op en neemt de houding van een speler aan. Hij toont hoe je vijftien centimeter van de zijlijn, ingeklemd door twee tegenstanders, met een beweging van de rechter- naar de linkervoet een blokkade omzeilt. Een demonstratie van bijna tien minuten. Hij kijkt en praat erbij alsof hij niet in de vergaderkamer van Fysiomed staat, maar in de voetbalzaal.

‘Ik neem wel mijn winnaarsmentaliteit mee. De spelers kennen me en weten dat van mij. Dat ik soms getikt ben door die mentaliteit, want ik ben ook hard voor mezelf. Maar ze weten ook, dat wat ik doe en zeg, alleen met voetbal te maken heeft. Ik weet dat de meesten daardoor beter zijn geworden. Ze kunnen nu als het ware een wedstrijd lezen. Al is het een vriendenteam, in de wedstrijd gaat het hard tegen hard. Niks vrienden! Voor ons telt alleen dat de bal over de doellijn gaat. Er is ook nog eens geen scheidsrechter, dus maken we zelf uit wanneer en of er een overtreding wordt gemaakt. Je snapt wel dat ook daarom de emoties hoog kunnen oplopen. Laatst werd er om vier minuten voor twaalf een doelpunt afgekeurd dat winnen of verliezen zou betekenen. In de wedstrijd van de week ervoor werd precies dezelfde goal WEL goedgekeurd. Daar kan ik dus niet tegen. Dat is in mijn ogen zo verschrikkelijk fout! En als er iets is waar ik niet tegen kan, is het dat. Niemand geeft in de laatste minuten iets weg! Ik word zo kwaad dat ik al mijn energie steek in die beslissende fase. Dan praat ik alleen nog met mijn voeten. Niemand gaat mij tegenhouden.’

Zijn ontembare inzet leidt soms tot heftige discussies. Hij haalt een ‘incident’ aan dat hem kennelijk nog steeds dwarszit.

‘Ik heb de bal, maak die actie en terwijl ik midden in die actie zit zegt de speler: ‘Het was daarnet gewoon een doelpunt. Niet zeuren!’ Ik was al geïrriteerd, maar omdat hij dat nog een keer inwrijft, verlies ik mijn concentratie. Daardoor kan hij de bal pakken en scoren. Terug van het doel voegt hij daar ook nog eens aan toe: ‘Je hebt gewoon verloren...’ ja, dan ontplof ik. Kwaaier kun je me niet maken. Daar komt bij dat ik mensen van mijn team vaak voor de goal vrij zet en aanspeel, en dan missen ze soms de kans. Niet erg, helemaal niet erg, maar ga dan niet tegen me zeggen dat ik te veel risico neem wanneer jij niet scoort en ik het zelf dan maar moet gaan proberen. Dat is de omgekeerde wereld. Maak die kansen af! Dan hoef ik dat risico niet te nemen. Snap je? Als we achterstaan moet ik wel. Van de tien keer dat ik dat risico neem, scoor ik dan vier of vijf keer. Wie roept dat ik dat niet moet doen, terwijl die zelf geen kansen pakt, ja, die kan rekenen op commentaar. Ik hoef geen schouderklopje van je als ik je vrij voor de goal zet. Maar wat ik ook niet hoef is jouw geouwehoer over risico’s nemen!’

De spelersgroep van Zondagmorgen Zaalvoetbal bestaat uit vijftientig man, waarvan zich er minstens tien moeten aanmelden om een zaal te kunnen huren. Voorafgaand aan elke wedstrijd krijgen ze een oproep via de groepsapp. De eerste veertien die reageren mogen spelen. Ieder team heeft twee reserves want iedereen wil natuurlijk spelen. Na de wedstrijd krijgt iedere speler van het winnende team een punt. Elke wedstrijd heeft weer een nieuwe samenstelling van het team. Als je steeds in het winnende team speelt krijg je dus veel punten. Aan het eind van het seizoen wordt de winnaar

gehuldigd bij het ‘galadiner’. Hij ontvangt een cadeau dat niet meer dan twintig euro mag kosten. Een andere voorwaarde is dat het geschenk bij het karakter van de winnaar moet passen. Of het moet worden gekocht in de winkel die het dichtst bij je huis is, wat voor winkel het ook is.

De samenstelling van de ZZ-spelersgroep is divers. Behalve bekende Nederlanders als Raoul Heertje, Viggo Waes de temperamentvolle acteur Geza Weisz doen er onder anderen advocaten, investeerders, salesmanagers, een voormalig zaalvoetbal international en een shovelchauffeur mee. Kortom, een gemêleerd gezelschap zaalvoetbalfanaten.

Er is ook ruimte voor jeugdig talent. Tijn, de zoon van Wouter Post is zo iemand. Vanaf zijn derde ging Tijn met zijn vader mee naar de wedstrijden en hij is uitgegroeid tot een van de beste spelers. Mede dankzij de begeleiding door Glenn.

‘Niet iedereen kan zijn zoontje zomaar bij ons laten meespelen, maar Tijn Post is een uitzondering. Ik behandel hem als mijn eigen kind is en hij luistert goed naar me. Ik wilde hem beter maken en dat is gelukt. In het begin speelde hij met zijn hoofd omlaag en bleef steken in zijn eigen wereldje, zich niet bewust van zijn kwaliteiten. Door hem te wijzen op die negatieve energie kon ik hem uit dat systeem halen. Door mijn ervaringen in het maatschappelijk werk met jongeren weet ik hoe je dat doet. En gelukkig heb ik daarnaast ook nog een beetje verstand van voetbal. Eerst durfde Tijn niet goed te schieten. Ik zei: ‘Het enige wat jij moet doen als je de bal krijgt, is alleen maar schieten. Niet de bal afgeven. Schieten! Uit alle standen en uit alle hoeken. Schiet je tegen een been aan? Dan schiet je opnieuw.

Boem! Dan nog een keer. Boem, boem, boem!’
De eerste keer schoot hij tegen een tegenstander aan.
‘Goed zo Tijn! Dat is wat ik wil zien!’, schreeuwde ik.
De tweede keer werd het schot weer geblokt. Ik weer:
‘Prima Tijn! Blijf schieten!’ Het volgende schot: raak!
Doelpunt.
‘Super gedaan, Tijn. Dat is jouw kwaliteit.’
Zo ben ik met hem bezig geweest en kweekte hij zelfvertrouwen. Borst vooruit, rechtop en gaten knallen in het net. Daarom wordt hij nu meestal als eerste gekozen. Hij is een van de beste en gevaarlijkste spelers geworden met een schot waarmee hij zelfs vanaf de parkeerplaats nog een gat in het net van het doel kan schieten.’

Af en toe is er publiek bij. Familie en vrienden genieten van de zinderende clash met de licht ontvlambare Glenn. De spelers gaan zo op in hun dadendrang dat ze zich niet bewust zijn van de toeschouwers. Die houden soms de handen tegen hun oren om het taalgebruik niet te hoeven horen. Het is een team met dezelfde bloedgroep. Mannen die zichzelf anderhalf uur lang kapot spelen om daarna met een tevreden gevoel de zondag te vieren. Behalve Glenn. Die tikt thuis verwoed op zijn telefoontje furieuze teksten als nabeschouwing. Het wordt hem iedere zondag weer vergeven.

*Heel tof dat zij het leuk vinden
met mij te spelen*

CREATORS FC: SPELEN MET YOUTUBERS

‘Hé jongens, lekker weer buiten, zullen we even een balletje gaan trappen? Dit voorstel is nu eens niet afkomstig van Glenn Helder, maar van zijn vriend Roy van Rossum. Roy is een populaire YouTuber met zijn video’s ‘Goochelen doe je zo’. Daarin demonstreert hij hoe goocheltrucs werken. Dankzij die status is hij een graag geziene gast op de jaarlijkse bijeenkomst van YouTubers in de Utrechtse Jaarbeurs waar fans hun favoriete YouTubers ontmoeten. Roy ziet dat sommige videohelden verveeld op hun telefoontje kijken. Hij neemt ze mee naar buiten om lekker te gaan voetballen. Typisch Roy. Hij is een originele en initiatiefrijke denker. Een enthousiast aanjager die mensen op sleeptouw neemt. Dat potje straatvoetbal op het parkeerterrein van de Jaarbeurs brengt hem op een idee. Waarom geen elftal formeren van deze creatieve nerds en ze laten ervaren hoe het is om je profvoetballer te wanen? Roy beschikt over een interessant netwerk in de voetbalwereld. Als voormalig medewerker bij FC Utrecht belt hij Roland Heerkens, directeur van Voetbalshop. Roy kent hem als iemand die wel in is voor een stunt en regelt de shirts en de uitrusting voor het team dat Creators FC is gedoopt. Pseudo profvoetballen doe je in een echt stadion, vindt Roy, dus regelt hij ook dat de eerste wedstrijd kan plaatsvinden in het stadion van Excelsior in Rotterdam. Nu nog een tegenstander vinden.

Roy belt televisiepresentator John Williams. ‘Hé, John! Hoe leuk zou het zijn als een elftal met spelers van de oude media gaat spelen tegen een team van nieuwe media?’. Goed idee, vindt John. Hij stelt een sterrenteam samen en Roy gaat met zijn YouTubers trainen, want videofilmjes maken is toch andere koek dan schitteren op de grasmat. Het sportieve niveau van de amateurs is bedenkelijk maar dat mag de pret niet drukken. Wat doen die YouTubers? Die doen wat ze altijd doen (filmjes maken) maar nu met een wel heel speciale inhoud. In hun nieuwe filmpjes dagen ze het sterrenteam uit, brutaal en provocerend. ‘We gaan jullie pakken!’ Nogal aanmatigend, want de kwaliteit van hun spel geeft geen aanleiding tot dat soort bravoure. Het maakt niet uit. Iedereen heeft er zin in.

De filmpjes hebben effect. Het RTL-sterrenteam van John Williams krijgt de bibbers. Die denken dat ze straks de geoliede voetbalmachine van Creators FC tegenover zich krijgen. De filmpjes van de training geven ook de indruk dat de videoboys zich als heren en meesters op het veld gaan bewegen. Een jammerlijk misverstand, en dat zal spoedig blijken.

Qucee is een YouTuber met tonnen aan volgers en is inmiddels een fanatieke sporter. Ook Bas is een fors uitgevallen speler en geen dribbelaar. Wat die twee gemeen hebben is hun grote mond waarmee ze de indruk wekken dat ze zo ongeveer de nazaten van Johan Crujff zijn. Het tegendeel is waar. Het RTL-sterrenteam, waar enkele ex-voetbalprofs aan zijn toegevoegd, maakt zich niettemin zorgen door de filmpjes van de lefgozers. In hun groepsapp stoken ze het heilig vuur op. Ze besluiten er vol in te gaan. Geen genade voor de influencers!

De wedstrijd werd bijgewoond door een journalist van Voetbal Inside. Hij vroeg voor de wedstrijd beide kampen naar hun prognose. John Williams liet aanvankelijk blijken toch wel beducht te zijn voor de aanvalskracht van de YouTubers. Die angst bleek dus meteen na het eerste fluitsignaal volkomen onterecht.

In de wedstrijd voegde het sterrenteam de daad bij het woord. Al in de eerste minuut volgde een sliding van Andy Slory, vol op de enkels van een YouTuber. Die eerste overtreding moest aantonen dat de spelers van RTL geen doekjes wonden om hun bedoelingen.

De YouTubers keken de scheidsrechter verschrikt aan. Wat was hier aan de hand? Ook het publiek ging staan. Dit kon nog wel eens een titanengevecht worden. Dat publiek kocht een kaartje voor de wedstrijd waarvan de opbrengst bestemd is voor een goed doel: Excelsior4All, een initiatief om voor de Rotterdamse jeugd voetbalplekken te faciliteren. Ze konden kiezen, of een gewoon kaartje voor een tientje, of een VIP kaart, inclusief meet & greet, voor € 17,50. Het resultaat was drie gewone entreekaarten en 997 VIP-kaarten en daarmee uitverkocht.

Bij die meet & greet na de wedstrijd deed zich een opmerkelijk generatieverschil voor. De oudere spelers hadden nog nooit van de YouTubers gehoord en de jongeren hadden geen benul wie die RTL-sterren van de televisie waren. Ze kenden elkaar niet. Zowel de jonge YouTubers als de oudere BN'ers vroegen zich vervolgens af: waarom wil niemand met mij op de foto? Een nogal komische situatie.

Glenn maakte deel uit van het RTL-sterrenteam en leerde de YouTubers een lesje in nederigheid. Roy is in de rust nog naar de kleedkamer van de RTL-spelers gegaan

en vroeg om genade. Ook met het oog op het publiek dat niet kwam voor een slachtpartij, maar voor een spannend duel. Dat hielp. In de tweede helft speelde RTL met de handrem op hun dadendrang en voorkwam zo een al te dramatische afgang van de Creators.

Glenn: ‘De YouTubers waren elf eilandjes in een groene oceaan.’

Het RTL-team had de dreigende filmpjes van de videosterren iets te serieus genomen en ging er daarom vol tegenaan. Met als gevolg dat de onthutste YouTubers nog voor de rust hun coach Roy wanhopig aankijken. Hoe lossen we dit in godsnaam op? Niet dus. Ze verloren met klinkende cijfers: 8-0!

Voor de wedstrijd hadden alle deelnemers nog genoten van een welvoorzien buffet. Ook dat hoorde bij de beleving van hoe het is om een profvoetballer te zijn. Een markante mix van twee werelden. Het RTL-sterrenteam en de Creators keken elkaar wantrouwend aan, maar de sfeer bleef gemoedelijk. Na de persconferentie konden de RTL-spelers de Media Cup in ontvangst nemen. Champagnekurken knalden en de tegenstanders gaven elkaar vriendschappelijke high-fives en omhelzingen. Toch nog verbroedering na alle grootspraak.

Wel met een onverwacht dompertje. Rob Hoekx van YouTube Kanaal Smoare miste zijn sporttas met zijn telefoon, sleutels en portemonnee. Roy schoot in de stress. Had hij alles perfect geregeld en nu dit. Vader Hoekx moest anderhalf uur rijden om Rob de reservesleutel van zijn auto te brengen. De vermissing zoemde rond op Twitter maar de tas bleef onvindbaar. Tot het moment waarop de redacteur van Voetbal Inside zich afvroeg waarom het toch zo stonk in zijn auto. Die zweetlucht van sokken en shirts kwam uit een tas

op zijn achterbank.

De tas van Hoekx!

De redacteur belde Roy met de vraag of hij hem van die stinkbom kon verlossen en bood zijn excuses aan dat hij per abuis de verkeerde tas had meegenomen. Als goedmakertje mocht het hele team van Creators FC als gast bij een uitzending van destijds Voetbal Inside aanwezig zijn, inclusief rondleiding in de studio. Goed voor het sportieve imago van de voetballende YouTube-iconen.

Glenn en Roy speelden eerst nog tegen elkaar, maar intussen is Glenn toegetreden tot de gelederen van Creators FC. Dat ontstond bij toeval. Roy is ambassadeur van Football Makes It Happen, een stichting die via de veiling van voetbalshirts en benefietwedstrijden geld inzamelt dat effectief ten goede komt aan zieke en invalide kinderen. De stichting nodigde hem uit om op een voetbalgala in Kasteel Montfoort een goocheldemonstratie te geven en het programma aan elkaar te praten. Glenn zou daar als percussionist optreden. Roy kende Toni Peroni, ex-drummer van het Goede Doel, die ook aanwezig was op het gala. Hoe leuk zou het zijn als Glenn en Toni daar samen zouden drummen?

Het drummende duo steelt de show en na afloop helpt Roy Glenn met het inpakken van zijn drumstel. Op de dag van het gala is Bas, de aanvoerder van Creators FC jarig. ‘Zullen we samen even een videoboodschapje als felicitatie naar Bas sturen?’, stelt Roy voor. ‘Tuurlijk’, zegt Glenn. Daarna drinken ze nog een spaatje rood en blikken terug op de wedstrijd waarin Glenn met zijn maten de YouTubers afdroogde.

‘Zou je het wat vinden om ook eens met Creators FC mee te spelen?’ vraagt Roy. ‘Zijn jullie dan wel wat beter

geworden?’, vraagt Glenn voorzichtig.

‘Nee, maar om beter te kunnen worden, vraag ik het juist aan jou.’

Om het niveau op te krikken wil Roy zijn team mengen met ex-profvoetballers. Dat is ook leuker voor het publiek. Yuri Cornelisse, Royston Drenthe, Michael Mols en Marcel Meeuwis waren enkele namen die daar wel oren naar hadden. Ook Glenn zegt: bel me maar. Dat doet Roy, en Glenn verschijnt voor zijn debuut bij Creators FC. Roy stuurt een bericht aan alle spelers: half zeven aanwezig, zeven uur warming-up en half acht aanvang wedstrijd.

Glenn arriveert om vijf voor half zeven en kijkt rond in de kleedkamer. Niemand. Roy komt binnen. ‘Zitten al die jongens in de kantine?’ vraagt Glenn verbaasd. Hij kijkt op de app. Daar staat toch half zeven? Eén voor één druppelen de YouTubers binnen. Vijf voor zeven zijn er vier gearriveerd. Glenn zit al klaar in zijn tenue met rugnummer elf. Benen ingesmeerd, rek- en strekoefeningen gedaan. Vijf over zeven was driekwart van de spelers aanwezig.

‘Wie doet de warming-up?’, vraagt Glenn.

‘Dat doe je zelf, want we hebben geen trainer,’ antwoordt Roy.

Op het veld kijkt Glenn vol verbazing om zich heen. Zijn medespelers telefoneren, kauwen op een broodje of kletsen gezellig met elkaar en maken video’s met hun telefoons. Zo’n warming-up maakte hij nog niet eerder mee. ‘Je hebt gewoon een paar basisregels,’ zegt Glenn. ‘Je komt op tijd en doet de warming-up.’ Nu ben ik daar gast en wil me niet opdringen, maar dit tartte toch wel alle beginselen van voetbal. Ik besepte dat ik als ex-prof in dat elftal wel wordt geassocieerd met dit stelletje on-

geregeld. Ik wil altijd zo goed mogelijk presteren, maar hoe moet dat met deze losgeslagen gasten? Ik heb geen zin in een pak slaag als dat niet nodig is. Met 10-0 verliezen is niet erg als je er alles aan hebt gedaan en ook in de voorbereiding je best hebt gedaan. Daar is hier totaal geen sprake van.'

Roy doet de deur naar het veld open en ziet daar de spelers van het andere team al staan, inclusief scheids- en grensrechters. Een duizendkoppig publiek is in afwachting van de sportieve krachtmeting. Roy doet gauw de deur weer dicht, want zijn opstelling is nog niet compleet. 'Wie wil waar staan?' vraagt hij. Hij kijkt op zijn briefje met de namen die zouden komen, maar verstek lieten gaan. 'Zet mij maar voorin', stelt Glenn voor, zich angstig afvragend hoe hij de komende negentig minuten moet doorkomen.

In de eerste helft lijkt Creators FC op FC Knudde. Het is bar en boos. Ze staan op flinke achterstand. In de rust loopt Glenn met Roy het veld af.

'Mag ik straks wat zeggen?' vraagt hij beleefd. Natuurlijk mag dat. In de rust kijken de spelers weer op hun telefoons en vervolgens naar Roy als hij het woord neemt. 'Glenn wil jullie graag iets vertellen.'

Hij houdt een gloedvol betoog waardoor de spelers één voor één hun telefoontje wegleggen en in de ban raken van de bezielende woordenstroom uit de mond van Glenn. Vol emotie en overgave wakkert hij het vuur aan, brengt wat veranderingen aan in de opstelling en pept ze op.

Het resultaat? In de tweede helft lopen de YouTubers zich het vuur uit hun sloffen en winnen! De tactiek en het spelinzicht van de ex-prof is goed geland bij de amateurs.

'Dat vond ik tof van die gasten,' zegt Glenn. 'Ze namen

het serieus en ik was zelfs vereerd dat ze bereid waren naar mij te luisteren. Dat wierp vruchten af. Daarnaast merkte ik bijvoorbeeld ook dat er onderling zelfs irritatie ontstond als er iets misging in de wedstrijd. Ook dat heb ik bij ze weggehaald. Niet ouwehoeren en mopperen op een ander, maar eerst naar jezelf kijken. Constructief samenwerken aan teamvorming. En dat deden ze! Aan inzet ontbrak het niet. Daar konden zelfs sommige spelers van de tegenpartij een voorbeeld aan nemen. Neem in deze wedstrijd iemand als radiodeejay Giel Beelen, een tener mannetje dat ook meespeelde. Hij heeft twee linkervoeten, maar wat die man aan ijver liet zien... Fantastisch. Giel bleef maar doorgaan waardoor zelfs een uitstekende aanvaller hem niet meer voorbijkwam. Het was indrukwekkend om te zien hoe hij zijn gebrek aan voetbaltalent compenseerde met enthousiasme.’

Ook na de wedstrijd blijkt het verschil in opvatting. Glenn staat serieus voor de camera, maar de YouTubers bekogelen elkaar met natte sponzen. Een journalist vraagt ze wie de slechtste speler was. ‘Glenn Helder natuurlijk’, antwoorden ze in koor. Geintje natuurlijk, maar het geeft aan hoe ze het beleven. Glenn kan er hartelijk om meelachen. ‘Ik vind het juist heel tof dat zij het leuk vinden om met mij te spelen. Ze hebben allemaal onmetelijk veel volgers maar geen kapsones. Het is een vriendengroep. Dat waardeer ik.’

Roy stuurt een samenvatting van de beelden, die sportcommentator Edward van Cuilenborg maakte, naar alle spelers en voorziet die van luchtig commentaar. Hij volgt ze op hun social media en gebruikt de zo opgedane kennis voor het script dat hij bij de beelden maakt. Dat is meteen een opwarmer voor de volgende wedstrijd bij

amateurvoetbalclub SV Geinoord in Nieuwegein. Roy stuurt een app naar de spelers met alle informatie en het dringende verzoek dit keer op tijd te komen.

Met de kantine was de afspraak gemaakt dat vlak voor de wedstrijd broodjes klaar zouden staan en na afloop, voor wie daar trek in had, een frietje, een hamburger of een frikandel. Maar dat werd door de patatbakker even helemaal verkeerd begrepen. Een kwartier vóór de wedstrijd worden er schalen vol patat, frikandellen en kroketten naar binnen gedragen.

Glenn staat met open mond te kijken. ‘Dat je vlak voor een wedstrijd gaat eten, al is het broccoli, is sowieso al heel slecht, maar iedereen stortte zich op die vette hap. Dat geloof je toch niet, zo vlak voor de match?’

Glenn staat als enige in de hoek met de bal onder zijn arm en kijkt vol verbijstering hoe de klodders mayonaise door de lucht vliegen. Moet hij met deze volgevreten meute zo meteen het veld op om te proberen een wedstrijd te winnen?

Roy en Glenn schateren het uit als ze op hun scherm de beelden van dat snackfestijn terugkijken. Ongekende taferelen in de voetbalwereld. Maar bij Creators FC kun je alles verwachten. Geen wonder dat sommige spelers na de eerste sprint al steken in de zij kregen. Of uitriepen: ‘Coach, ik ben zo moe...’ Ja wat wil je als je eerst je maag volpropt met patat en mayonaise en dan gaat rennen.

Roy: ‘Ik hoef niet uit te leggen dat we die wedstrijd níet hebben gewonnen. We speelden toch nog gelijk en de penalty’s moesten beslissen. Dat verloren we.’

‘Ben je er de volgende keer weer bij?’ vragen zijn teamgenoten aan Glenn. De teamgeest is optimaal. Hij wordt gezien als de man die sturing kan geven aan een wed-

strijd, een onmisbare factor. Het gaat niet echt om winnen of verliezen. Wel om spelplezier en de onderlinge vriendschap. Intussen past Creators FC Glenn als een op maat gemaakte handschoen. Toch balen ze als ze verliezen. Dat is voor Glenn het bewijs dat de YouTubers wel degelijk de ware voetbalspirit hebben ontdekt. Daarbij wil hij ze helpen en stimuleren.

Roy is de coach, maar vooral regelaar en ritselaar en doet dat als harde werker met veel succes. Glenn staat hem als rechterhand terzijde met nuttige aanwijzingen. Hij ziet de spelers groeien. Er is zelfs een lijst met topscorers van het team. Merkwaardig genoeg staat Glenn niet bovenaan.

Roy: ‘Glenn geeft de bal voor het doel vaak af aan een teamgenoot. Hij gunt ieder ander dat doelpunt.’

In de wedstrijd tegen VV Brederodes Vianen blijkt dat Creators FC inmiddels is uitgegroeid tot een geduchte tegenstander die wil winnen. De jeugd is enthousiast want het is een feest voor ze om hun idolen op het veld te zien voetballen. Ook nu is er weer 1100 man publiek toegestroomd. Het is voor de tegenstander nogal intimiderend dat de belangstelling van het publiek vooral - zeg maar gerust alleen - uitgaat naar de populaire YouTubers. Dat voedt de opponent met vechtlust: ‘We zullen die blufgozers wel eens even te pakken nemen...’ Bij een gelijke stand krijgen de YouTubers een penalty. Glenn speelt de bal naar Gio. Hij weet dat het publiek liever Gio ziet scoren. Maar het is Gio’s debuut, dus die voelt zich wat ongemakkelijk bij deze opdracht. Roy had ook bij hem voor de profvoetbalbeleving gezorgd door hem puike voetbalschoenen te bezorgen voorzien van zijn naam. Nu moet hij daarmee zijn team op

voorsprong zetten. Gio neemt een aanloop. Het publiek juicht tijdens zijn aanloop. Gio trapt en de bal vliegt huizenhoog over het doel.

‘Ik denk dat je een vliegtuig hebt geraakt,’ zegt Glenn tegen Gio. Hij raakte de bal verkeerd maar wel met volle kracht. Als iemand anders de penalty had gemist zou je op de tribune het teleurgestelde *ooohhh!* horen, maar deze lancering van de bal brengt het publiek in verrukking. De aandacht gaat nu niet naar Glenn uit maar naar zijn teamgenoten. Dat was ooit wel eens anders bij de wedstrijden in volle stadions waar zijn naam werd gescandeerd.

‘Daarom vind ik het zo gaaf dat zij het leuk vinden dat ik met hen meespeel. Ik heb geen YouTube kanaal en ben ongeveer twee keer zo oud als zij, maar dat maakt ze niet uit. Ik voel me een echte Creators FC-er. Het zijn allemaal toffe gasten ondanks het generatieverschil.’

Het bewijs voor zijn acceptatie in de ploeg en bij het publiek wordt geleverd als hij scoort bij een wedstrijd in IJsselstein. Het publiek rent het veld op (Roy: ‘Dat kon voorheen bij Creators FC’) en bespringt en omhelst de voormalige vedette van Arsenal.

Roy krijgt de uitnodiging om een team samen te stellen voor een Beach Soccer wedstrijd in Utrecht bij een manifestatie van FOX (nu ESPN) en de KNVB in de Jaarbeurs. Diverse takken van het voetbalspel worden daar gedemonstreerd, waaronder strandvoetbal. Koen werd gevraagd, Milo op doel, Yes-R in de punt samen met Roy en Glenn natuurlijk. Op gras hadden ze al moeite, laat staan in het zand. Dat ze mogen spelen in het officiële tenue van het Nederlands elftal schept hoge verwachtingen. Glenn geeft aan dat ze de bal hoog

moeten houden want die rolt niet in los zand. Het lukt ze om nipt met 3-2 te verliezen van de echte Beach Soccer spelers. Roy en Glenn lopen na de match nog een rondje door de Jaarbeurs en worden door iedereen aangeklapt. Allemaal willen ze met Glenn op de foto: moeders, vaders, kinderen. Die herkenning dankt hij aan zijn veelvuldige televisieoptredens in diverse programma's en zijn rol bij Creators FC. Zijn bekendheid dankt hij overigens nog grotendeels aan zijn donkere verleden. Wie Glenn Helder intikt op internet krijgt de vuile was op het scherm uitgehangen. Dat vindt hij niet erg. Integendeel zelfs, want nu verdient hij een inkomen aan die reputatie. Hij komt als ervaringsdeskundige immers geloofwaardig over bij zijn hulp aan mensen die worstelen met dezelfde problemen als waarmee hij destijds kampte.

‘Het allerleukste vind ik de lach die op het gezicht van een kind verschijnt dat met mij op de foto gaat of een handtekening krijgt.’ Dat is ook nog eens een jeugdige doelgroep die Glenn nu ook kent, ondanks zijn leeftijd. ‘Dat kost mij geen enkele moeite. In de tijd van Arsenal stond iedere dag een rij van een paar honderd fans te wachten. Na honderd handtekeningen zou je denken dat je het dan zat bent. Nee, dat ben ik niet, want ook al is het de honderdste fan in de rij, voor hem of haar is het de eerste keer dat die mij ziet. Bij de eerste handtekening krijgt de fan een glimlach en de laatste ook. Het respect dat ze mij geven krijgen ze ook van mij terug.’

De tijd waarin Roy met moeite een opstelling kon maken, omdat het onzeker was wie er zouden komen opdagen, is voorgoed voorbij. Er is inmiddels een wachtlijst om te mogen toetreden tot dit glorieuze gezelschap. Er

spelen zelfs topvloggers mee als Enzo Knol en Gio in het elftal van Creators FC. Daarmee is de status van dit sportieve fenomeen gevestigd en bevestigd.

De gouden greep van Roy van Rossum om YouTubers naar het voetbalveld te lokken blijkt wel uit het aantal influencers dat intussen al op de lijst staat om te worden opgesteld in het elftal van Creators FC: dit gaat voorbij de honderd! Het uitgangspunt is en blijft: geld ophalen voor goede doelen.

Creators FC speelde voor het eerst met influencer Enzo Knol in de spits tegen het vrouwenelftal van VVIJ in IJsselstein, dames onder de achttien jaar. Enzo kwam aanrijden in zijn Lamborghini, een van de topstukken uit zijn wagenpark. Wegens de coronabeperkingen was publiek nog niet toegestaan, maar dat deed niets af aan de inzet van beide teams.

Glenn demonstreerde voor de wedstrijd nog even hoe je al koppend de bal hooghoudt zonder je voeten te bewegen en Knol bleek een rappe leerling. In het verleden had de vlogger al gevoetbald, maar nu vreesde hij dat op het veld zijn gebrek aan conditie hem zou opbreken. Dat viel mee. Hij dartelde over het veld, was voortdurend aanspeelbaar en scoorde zelfs een hattrick. Drie goals van zijn voet bepaalden mede de eindstand: 10–2. Enzo kreeg de smaak zozeer te pakken dat hij een paar stunts uithaalde. Met zijn maatje Tice Trip stormde hij hand in hand op het doel af, maar het duo schoot naast. Vervolgens nam hij Tice op zijn schouders om al koppend te scoren maar dat bleek ook euvele moed. Zou het zijn gelukt dan was die prestatie op het internet de wereld over gegaan. Net als het filmpje van reservekeeper Marlon Ouwerkerk. Die wilde bij een vorige

wedstrijd de bal vangen toen hij in de dug-out zat. Hij sprong op en stootte keihard zijn hoofd tegen het dak van de dug-out. Dat beeld ging viral en is wereldwijd al meer dan 30 miljoen keer bekeken. Marlon is een micro influencer maar sinds dat filmpje wordt ook hij op straat herkend.

Het team van Creators FC werd gevormd door Enzo Knol, Frank ‘Slotta’, Tice alias ‘Bennie’, Noah Zeeuw, Joris ‘Akkamist’, Vincent Visser, Niek Roozen, Rein van Duivenboden alias Rinna van Doffoe, Dani Hagebeuk, Luca Gilliot, Rutger Schipper, Tiësto, Chahid alias Dutch Performante, plus Raoul, Matthy, Koen en Robbie, beter bekend als De Bankzitters, en Roy de coach. Na de overwinning ontkurkte Enzo een fles Lamborghini champagne die al spuitend van hand tot hand ging, alsof ze een Formule 1 race achter de rug hadden. Terug in de kleedkamer prees Enzo de begeleiding van Glenn die hem had geïnspireerd om als een hazewind over de grasmat te zoeven.

In oktober 2021 werd de vijfde verjaardag van Creators FC gevierd. Glenn was er ongeveer de helft van die tijd bij. Tegenwoordig zijn ze welkom in de grote stadions waar ze als voetbal- en YouTube helden worden onthaald. Veel spelers zijn aanhangers van Feyenoord, wat Roy inspireerde om eens bij De Kuip aan te kloppen. Dáár spelen is pas de ultieme magie van de profvoetbal beleving. Feyenoord ging akkoord met het plan om de Creators op de Open Dag te laten spelen, maar dan wilden ze wel de grote namen in de opstelling, de YouTubers met de meeste volgers. Het spreekt voor zich dat Glenn als ex-prof meespeelde. Hij verbleef op dat moment in Spanje, maar vloog

graag even heen en weer voor deze speciale wedstrijd.

Op de Open Dag stromen veertigduizend Feyenoorders de Kuip binnen. Creators FC moet het opnemen tegen een elftal van oud-Feyenoord spelers. Het laatste wat mag gebeuren is dat de YouTubers door deze geharde veteranen voor het oog van de natie meedogenloos in de pan worden gehakt. Dat zou de zorgvuldig opgebouwde status en reputatie danig aantasten. Glenn waarschuwt zijn medespelers voor dit gevaar en pept ze op. ‘Niet denken dat we dit varkentje wel even gaan wassen. Het zijn allemaal ex topvoetballers die nog steeds in vorm zijn. Dus focus. Alles geven wat je kan.’

Roy heeft aan FOX (voorheen ESPN) voorgesteld de spelers in het veld opnamen te laten maken.

‘Hoe leuk zou het zijn als we onze spelers uitrusten met een bodycam of een zendertje?’

Het experiment wordt met open armen ontvangen. Ook Glenn krijgt een zender. Hij gaat zo op in het spel dat hij geen seconde meer aan dat ding denkt. De kijker wordt opeens getraakteerd op het ongezouten commentaar van Glenn op spelsituaties en vooral zijn kritiek op de scheidsrechter. De arbiter fluit volgens hem wel heel nadrukkelijk in het voordeel van de Feyenoorders, terwijl ze dat helemaal niet nodig hadden. Integendeel zelfs. Glenn is in het vuur van het spel de zender compleet vergeten en stuurt zijn onbesuisde verbale reacties rechtstreeks de huiskamer in.

Glenn wordt neergehaald en krijgt geen vrije trap. Even later krijgt een Feyenoorder na een mindere overtreding wel een vrije trap dicht bij de zestien meter. Die wordt benut met een kanonskogel en de Creators staan op achterstand. ‘Kijk wat er nou gebeurt! Bedankt hè, dat krijg je er nou van’, tiert Glenn tegen de scheids.

Vloekend en scheldend ventileert hij via het zendertje zijn ongenoegen. Iedereen kan live op FOX meegenieten. Ze verliezen uiteindelijk met 3-0, wat gezien het verschil in niveau toch nog een puike prestatie is.

Glenn geeft Roy een compliment over de rol die Roy als coach en organisator speelt. Het team wordt met een spelersbus naar diverse stadions gereden. In het geval van de Open Dag zelfs met een motorescorte van de politie. De tenues, trainingspakken en voetbalschoenen liggen klaar, evenals een buffet dat op de hongerige monden wacht. Dan gaan de spelers door de tunnel het veld op waar een duizendkoppig publiek ze met gejuich begroet. Het lijkt wel of Glenn weer even terug is in zijn toptijd. Dat is de sensatie die alleen is voorbehouden aan profspelers, maar in dit geval ook aan de YouTubers. Het is een sterrenteam met een bereik op social media dat twee keer zo hoog is dan de complete Eredivisie bij elkaar. In totaal meer dan dertig miljoen volgers, terwijl alle clubs uit de Eredivisie maar net de vijftien miljoen aantikken.

Een nieuwe uitdaging wacht de mannen van Creators FC. Edje (Edward) van Gils is een wereldberoemd straatvoetballer. Hij speelt bij Street Kings in het team van Ronaldinho. Roy ontmoet Edje bij toeval en hoort dat Ronaldinho met zijn spelers naar Nederland komt. Daar zou de nieuwe sport Teqball worden geïntroduceerd. Dat wordt gespeeld op een soort tafeltennistafel met een metaalnet waarbij je met hoofd en voeten de bal moet raken. Ed vertelt dat Ronaldinho een oefenwedstrijd wil spelen. Zijn *street legends* tegen onze video *legends*. Hoe leuk is dat? Glenn: 'Die jongens van Ronaldinho zijn zo snel dat ze

je geblinddoekt nog passeren. Dat is echt de wereldtop. Hoe moeten we daarmee omgaan? Die jongens wervelen als balletdansers over het speelveld, maar met de kracht van een diesel.'

Leuk detail is dat deze voetballegende naar Nederland is gehaald door Edward van Gils en Marcel van Veen. Marcel is zakenman en een van de beste vrienden van Glenn. 'Hij is in zaken ook mijn mentor en ik luister goed naar hem. Hij is mede de reden dat het nu zo goed met mij gaat. Ik speel ook met hem in het veteranenelftal van ZCFC in Oostzaan. Ik kan overal voetballen, maar dat ik daar speel doe ik voor hem. Marcel is een goed mens met een hart van goud.'

Ronaldinho komt nog even handjes schudden, zet nog even een handtekening op de voetbalschoen van Bas en gaat uiteraard op de foto met Creators FC.

Dan begint de wedstrijd. Drie tegen drie. Het doeltje is nog geen anderhalve meter breed en er is geen keeper. Voor de aftrap fluistert Glenn tegen Roy, die links naast hem is opgesteld: 'Tik die bal straks heel kort voor mijn linkervoet.' Het fluitsignaal klinkt. Roy tikt de bal zachtjes voor de linkervoet van Glenn. Die lepelt de bal vanaf de middenstip over de hoofden van de wereldtoppers. De bal zeilt vloeiend in het doel. De kampioenen kijken elkaar even stomverbaasd aan en applaudisseren dan voor dit staaltje techniek en de onverwachte voorsprong. De profs winnen tenslotte met 7-4 en dat is gezien het enorme krachtsverschil een uitstekende prestatie van Creators FC.

Glenn: 'Verliezen is niet erg zolang er met plezier is gespeeld en de tegenpartij op alle fronten beter blijkt.'

Pas met Pinksteren 2021 was het na de eerste coronagolf (en de onvergetelijke hattrick met Enzo Knol) weer mogelijk om te spelen. Dat gebeurde tijdens het Pinksterturnooi op het sportpark Wesley Sneijder. Organisator en coach Roy kreeg meteen een app van Glenn: 'Wie zitten er in ons team en tegen wie spelen we?' Dat waren de amateurs van de hoofdklasser DHSC met onder anderen Rodney Sneijder en Anouar Diba en volkszanger Mart Hoogkamer.

Roy legde dit keer het accent op de voetbalkwaliteiten omdat het zeven tegen zeven was. In de opstelling ook Buddy Vedder, Yuri Cornelisse, Noah Zeeuw, Luca Gilliot en Akkamist. In de kleedkamer vroegen de spelers: 'Hé Glenn, doen we nog even een Bin Challenge?' Daarbij moet je de bal in de bin, de afvalbak, koppen. De sfeer zit er dan meteen goed in.

De wedstrijd begint en dan doet zich een VAR-moment voor. Roy maakt een video van de match en staat bij toeval bij het doel van keeper Noah. Op dat moment filmt hij wat er precies gebeurt. De tegenstander krijgt een kans, schiet en Noah haalt de bal nipt van de lijn. Niet volgens de tegenstander. Die roept: goal! De scheidsrechter gelooft dat en keurt het doelpunt goed. Roy rent met zijn camera het veld in en laat de arbiter zijn opname zien. En inderdaad: ook de scheids erkent dat het geen doelpunt en keurt de goal af. Tegenpartij boos, maar na afloop komt de scheidsrechter toch op zijn beslissing terug. Doelpunt toch toegekend. Nu is Creators FC boos. Roy kan bewijzen dat de bal niet over de lijn ging en de scheids heeft dat tijdens de wedstrijd ook gezien. Er ontstaat een heftige discussie. Glenn staat de groep opgewonden spelers rustig te woord. 'Jongens, als jullie daar nou zo blij van worden, hou dat doelpunt

dan maar. Het is jullie feestje, zolang jullie maar weten dat het geen doelpunt was, want het staat duidelijk op de camera. Roy heeft de beelden ook laten zien aan Jeroen Manschot, eredivisie scheidsrechter, en vroeg zijn mening. Hij laat er ook geen twijfel over bestaan: geen zuivere goal.’

In dat Pinkstertoernooi wonnen de Creators vervolgens bijna alle wedstrijden en eindigden ze als derde. De eerste ploeg, die het doelpunt cadeau kreeg, morste zoveel punten dat ze uitgeschakeld werden.

In de kleedkamer spelen acteur, zanger en presentator Buddy Vedder en Glenn met hun mobieltje. Buddy laat hem terloops een foto zien waarop hij bij het Eurovisie Songfestival koningin Máxima ontmoet.

Glenn: ‘Ik heb ook een foto van een vriend van mij,’ Hij laat ook een foto op zijn mobieltje zien.

‘Ik druk hem steeds weg, maar hij blijft bellen.’

De foto toont Glenn met aan zijn zijde koning Willem-Alexander.

Iedereen schiet in de lach.

Roy is zeer te spreken over de populaire Joris, alias Akkemist, die zich door zijn roem niet gek laat maken. Hij deelt graag, bijvoorbeeld een Creators video van Roy die meteen de wereld overgaat. Waarop het Instagram account 433 vraagt of ze die video ook mogen plaatsen. Nog meer exposure voor Creators FC. In totaal heeft 433 meer dan zeventig miljoen volgers. Ook speler Chahid Charrak heeft de sympathie van de coach. Op social media en YouTube heet deze graag geziene ondernemer Dutch Performante. Hij heeft meerdere succesvolle bedrijven in onder andere de sanitair- en tegelbranche, zoals Tegeldepot in Zeewolde. Hij blijkt

een bijzondere toegevoegde waarde bij Creators FC.

In een wedstrijd tegen Sparta rolt de bal naar de tegenstander en op dat moment wordt er gefloten. Niet door de scheidsrechter, maar door Chahid, want hij kan dat fluitgeluid perfect imiteren. Daardoor laat Sparta de bal maar rollen... maar Chahid sprint er achteraan en scoort! Een typisch staaltje van Creators bluf.

Glenn: ‘Het mooie was dat Sparta alles uit de kast haalde door zijn beste spelers op te roepen en Creators FC even wilde afmaken. Na dat omstreden doelpunt van Chahid ging Sparta tegen de scheids tekeer alsof ze vijf miljoen euro hadden verloren...’

Ook dit fragment met het fluitje van Chahid ging viral via 433 en is inmiddels wereldwijd meer dan vijftig miljoen keer bekeken.

Dankzij deze verbintenis met Creators FC heeft Glenn nu ook een totaal nieuw publiek aangeboord. Jongeren die anders nooit van de voormalige voetbalprof hadden gehoord, willen nu met hem op de foto en zijn blij met zijn handtekening en contacten hem op social media met allerlei vragen.

Ook dat tekent de nieuwe fase in zijn leven. Vooral zijn technische begeleiding van minder getalenteerde spelers wordt gewaardeerd. Neem nou Bankzitter Koen, die bij wijze van spreken bijna struikelde over zijn eigen voeten. Hij maakte dankzij hem opzienbarende vorderingen.

Glenn: ‘Ik begon met hem bij de basis: leer eerst de bal aan te nemen en daarna pas te spelen. De meeste beginners willen meteen alles uitvoeren wat ze spelers van FC Barcelona op de televisie zien doen. Zo werkt dat niet. Koen luisterde en ontdekte zijn potentie. Moet je hem nu zien spelen en hoe hij een sliding maakt. Ook Bankzitter Matthy speelde eerst nogal houterig, maar

neemt nu zelfs de bal achter zijn standbeen aan en staat als nummer vijf bij de topscorers. Ook de andere Bankzitters maken een geweldige ontwikkeling door, zoals Raoul die achterin net zo heerst als Stefan de Vrij dat deed bij Inter Milan. En stormt naar voren als een speler van het Nederlands elftal. Robbie zou met zijn snelheid en doelgerichtheid niet misstaan in de selectie van PSV. Wat mij daarbij vooral opvalt is hoe vriendelijk die gasten zijn. Voor hun fans en ook onder elkaar.’

Vooruit, nog een naam die niet mag ontbreken: Seran Lakap, ook een YouTuber van formaat, weinig voetbalervaring, maar dankzij de stimulans van Glenn ontpopte hij zich tot een veelbelovende speler. ‘Hij vroeg me in het begin: waar moet ik lopen? Ik dacht: dat weet je toch? Maar als iemand met zo’n vraag naar me toe komt, dan kan die erop rekenen dat ik hem ga helpen. Als je ziet hoe hij later als een tijger ballen afpakt, scoort, en met veel zelfvertrouwen mooie acties maakt, dan zie je zijn vorderingen.’

Roy over Seran: ‘We spelen tegen VV Jonathan met tweeduizend man publiek langs het veld ondanks de ijzige kou. Met zoveel belangstelling wil iedereen graag spelen. Het was de derde wedstrijd van Seran. Glenn heeft een kans voor het doel maar geeft de bal af en als Seran dan zijn eerste doelpunt scoort is de blijdschap enorm. Het was zo’n stimulans voor zijn zelfvertrouwen dat hij daarna nog twee doelpunten maakte.’

Het ligt voor de hand dat door die massale aandacht de interesse groot is om bij Creators FC te spelen. Roy kent de nieuwkomers alleen van hun leuke video’s, maar weet niet of ze inderdaad een aardig balletje kunnen trappen. ‘Kan hij voetballen?’ is het eerste wat Glenn vraagt als Roy weer een nieuwe naam introduceert.

‘Geen idee, we zullen wel zien.’

Eens per jaar wordt met vier teams om de Influencers Cup gestreden. Iedere ploeg speelt een keer tegen elkaar. Roy deelt de teams in en plaatste zichzelf in het team van Glenn en keeper Noah. Ze hadden eerder samengespeeld en wisten precies hoe je goals kunt maken met bijvoorbeeld punteren en meer van die technische handigheidjes. Logisch dat hun team won. Niet eerlijk, vonden de anderen. Roy trok zich de kritiek op die ‘oneerlijke’ samenstelling aan. Hij plaatste Glenn bij het volgende toernooi in een minder sterk team waardoor hij zelf dit keer naar het kampioenschap kon fluiten.

Een ander hoogtepunt is de verkiezing van Voetballer van het Jaar en het Doelpunt van het Jaar. De fans bepalen wie daarvoor in aanmerking komt. Glenn is ieder jaar in beide categorieën genomineerd. Hij is zeer vereerd maar gunt het de anderen, want hij speelt bij dit team om de spelers te helpen. Glenn verliest de verkiezing, maar dat is geen verrassing als je weet dat Frank Slotta er een post uitgooit naar zijn omvangrijke groep volgers met de oproep om op hem te stemmen.

Frank ging er uiteraard met de Gouden Schoen vandoor. De acteurs Niek Roozen en Vincent Visser (volgens Glenn als voetballers nog sneller dan Usain Bolt) vroegen in hun podcast aan enkele influencers, en ook aan Glenn, wat ze zouden doen met een miljoen euro. Wat Glenn en zijn financiële historie betreft een interessante vraag. Zou hij inderdaad iets hebben geleerd als het gaat om geld? ‘Moet je goed luisteren’, zei hij. ‘Wat ik zou doen is dat ik net doe alsof ik dat miljoen niet zou hebben. Dat snapten ze niet. Ik heb het hen uitgelegd aan de hand van mijn ervaringen. Ik vertelde ze dat het bezit van een miljoen niet smeekt om het meteen uit te geven, maar dat het rust

geeft. Als ik net doe alsof ik dat miljoen niet heb, dan kan ik het ook niet uitgeven. Zo simpel is het. Maar ik heb dat geld wél, en daar gaat het om. Dat is de rust. Ik heb beide kanten van de medaille gezien als het om financiële rijkdom gaat en weet nu wel wat de waarde daarvan is. Als ik dat die nieuwe rijken duidelijk kan maken, en ze ook nog kan helpen met hun voetbaltechniek, dan is dat win-win!’

Creators FC gaat met Glenn en Roy nog vele opmerkelijke avonturen beleven. Er is intussen ook een dartel vrouwenteam, waarbij het aantal toeschouwers soms de bezetting op de tribune van sommige eredivisiewedstrijden overtreft. Voetbal en YouTubers zijn een verbond aangegaan dat niemand ooit voor mogelijk had gehouden.

Het ledenaantal is intussen fors gestegen met namen als Bram Krikke, Luuk Steen, Milan Knol en Mobicep, en ook Celine Dept, een van de grootse YouTubers ter wereld. Zij komt uit België en heeft ruim vijftien miljoen abonnees op YouTube en veertien miljoen volgers op TikTok (2023). Michiel Calebaut, de wederhelft van Celine, sloot ook aan. Er is een dartel vrouwenteam, waarbij het aantal toeschouwers soms de bezetting op de tribune van sommige eredivisiewedstrijden overtreft. Een junioren-team bestaat uit kinderen van influencers, zoals van de familie Lakap en Dutch Performante, en jonge influencers, zoals Summer de Snow en de El Jackson Twins.

De ijzersterke formule heeft zich bewezen. Voetbal en YouTubers zijn een verbond aangegaan dat niemand ooit voor mogelijk had gehouden. In 2023 speelde de club haar 100ste wedstrijd. Met al die benefietmatches werd meer dan een miljoen euro voor goede doelen opgehaald. Dat zegt genoeg!

*Talkshows vchten
om de voetbalsterren*

FC DE REBELLEN: BRUTAAL EN HILARISCH

Voetballers zijn er in vele soorten. Het zijn net mensen. Toch is er een buitencategorie die speciale aandacht op zich vestigt. Niet alleen dankzij voetbalprestaties, maar ook door hun excentrieke gedrag. Ze noemen zichzelf voetballers met een krasje. In het geval van Glenn blijft het daar niet bij, maar is dat een groot gekerfd kruis. Het zijn voetballers met een verhaal, het een nog extremer dan het andere. Doorspekt met humor dankzij een verleden dat bol staat van vermakelijke anekdotes. Dit is het kaliber waarmee de elftallen van FC De Rebellen worden samengesteld. De titel zegt genoeg: mannen met een rauw randje en soms met de schaduwen uit het verleden die hen blijven achtervolgen. FC De Rebellen is populair. Uitverkochte theaterzalen en volle tribunes in stadions, want: Rebellen gevraagd, feest geslaagd!

Om de succesformule van deze opmerkelijke club te achterhalen reizen we naar Boekelo in Twente waar het zenuwcentrum is gevestigd. Van zenuwen is trouwens geen sprake, want in een buitenwijk treffen we twee relaxte nuchtere Tukkers. Het is het echtpaar Patrick en Tjarda Zeggelink dat achter de schermen aan de touwtjes trekt van deze voetbalvlegels. De relatie tussen Glenn en dit echtpaar dateert nog uit de periode waarin hij aan de grond zat en alle hulp kon gebruiken. Bijvoorbeeld een comfortabele auto, want zijn vriendin

was als deejay voor optredens geboekt in Spanje, maar hoe kom je daar als je geen cent te makken hebt?

‘Ik had een auto waar het een en ander mee aan de hand was, en een kennis wees me op Patrick. Hij heeft een autobedrijf in Boekelo waar ik hem heb opgezocht. Hij was niet te beroerd om een voertuig voor mij te regelen. Niet zomaar een auto, maar een schitterende bus. Zo luxe dat ik even dacht weer terug te zijn in de tijd bij Arsenal. Het ging niet zozeer om de luxe, maar deze wagen startte altijd en ik hoefde niet bang te zijn voor pech onderweg. Dat was het begin van een vriendschaps- en vertrouwensband die tot op de dag van vandaag voortduurt. Voor mij was ook belangrijk dat ik niet met een gammele wagen de weg op hoefde, maar in een mooie, veilige en ruime bus waarin mijn vriendin en ik, mijn zootje en mijn drumstel pasten. Dat was voor mij nieuwe rijkdom, niet in geld, maar in geluk zonder zorgen.’

De hulp bleef niet beperkt tot het uitlenen van een auto. Patrick en Tjarda zijn zakenmensen met het hart op de juiste plaats. Ze bleken bereid om hun kennis en kunde ook te investeren in Glenn. Dat was hoognodig, want in die periode was van structuur nog geen sprake.

Patrick: ‘Wij boden aan om pro deo zijn management op ons te nemen en orde op zaken te stellen. Hij had geen website, wist niet hoe hij zich in de markt moest zetten en miste sturing. Het interesseerde hem niet, want met dat soort dingen was hij niet bezig. Wij zorgden voor de website glennhelder.nl en lieten de juiste circuits weten dat Glenn beschikbaar was als percussionist en spreker. Zo was hij ook te vinden voor wie hem bijvoorbeeld in een televisieprogramma wilde. Hij stond weer op de radar.’

Glenn: ‘Ze hebben er nooit geld voor gevraagd, maar

deden het omdat ze mij mochten. Ik ben ze heel dankbaar voor de manier waarop ze mij hebben opgevangen.’

Voormalig voetbalprof Marcel Meeuwis stond aan de wieg van dit initiatief dankzij een creatieve en zakelijke brainwave. Hoe leuk zou het zijn om voetballers, die graag buiten de lijntjes kleurden, in een elftal op te stellen? De naam was snel gevonden: FC De Rebellen. Een vlag die de lading perfect dekte. Vanzelfsprekend werd ook Glenn voor deze club benaderd. Bij een boekpresentatie ontmoetten Patrick en Tjarda de bedenker van het concept. Tjarda zag al snel mogelijkheden. De verhalen die de voetballers vertelden waren zo smakelijk en hilarisch dat daar wel een voorstelling van kon worden gemaakt. Een impresario was snel gevonden en de eerste zes optredens van FC De Rebellen waren meteen een doorslaand succes. De media sprongen er gretig op in en de talkshows vochten bijkans om de voetbalsterren van deze theaterstunt aan tafel te krijgen. De dagbladen kwamen met opgewekte recensies. De succesformule was geboren en van januari 2016 tot mei 2017 waren er theateervoorstellingen. Het programma was gevarieerd: videobeelden, voordrachten van een woordkunstenaar en vooral de vermakelijke samenspraak van ex-vedetten als John de Wolf, Andy van der Meijde, en uiteraard Glenn. Jongens van de gestampte pot die vaak ook bij de ‘derde helft’ aanwezig waren. Getapt en vlot gebekt, dus zeer geschikt om een publiek te vermaken. In iedere stad werd bovendien een lokale held op het podium verwelkomd. Altijd een bont gezelschap met bekende namen uit de wereld van showbizz en sport.

Tjarda: ‘Tijdens een etentje dat voorafging aan de try-out in Tilburg vertelde John de Wolf bijvoorbeeld een

anekdote over Regi Blinker waarbij iedereen dubbel lag. We wisten meteen: dat moet er ook in. Zo ontstond van lieverlede een heel repertoire.’

Glenn: ‘Tijdens de lezingen die ik gaf merkte ik bij het publiek al wat ze graag wilden horen. Podiumvrees heb ik niet en verhalen vertellen gaat mij ook heel gemakkelijk af, dus ik voelde me op mijn gemak in die theaters. Daarbij komt ook dat ik een verhaal kan vertellen alsof ik het voor het eerst doe. Dat geldt ook bij de voorstellingen. Van Groningen tot Maastricht vertel ik misschien wel honderd keer hetzelfde verhaal, maar de toeschouwer hoort het voor het eerst. Ik kan teruggaan naar het moment waarop ik het beleefde. Daardoor blijft het authentiek. Dat is ook zo bij mijn reactie op de verhalen van anderen. Alsof ik ze voor het eerst hoor.’

Marcel Meeuwis heeft De Rebellen als eigenaar verlaten, maar blijft inzetbaar als voetballer. Hij ging weer een nieuwe uitdaging aan. Patrick en Tjarda blijven als eigenaar van FC de Rebellen op de achtergrond, Tjarda regelt alles rondom wedstrijden, amusementsavonden en is het aanspreekpunt van de Rebellen. Patrick zorgt voor de financiën, de zakelijke overeenkomsten en het maken van de selecties, want Tjarda weet het verschil niet tussen een middenvelder en een aanvaller.

‘Niemand kent ons verder, want de voetballers vormen het gezicht van het bedrijf. Dat zijn er intussen al een stuk of 120. Niet alleen voetballers, maar ook bekende Nederlanders als Najib Amhali en vele anderen, en sporters als Yuri van Gelder.’

De ‘acteurs’ werken met een script, maar ze zouden hun naam als rebellen geen eer aan doen als ze niet naar hartenlust zouden improviseren. Of incidenten veroorzaken. Een van die experimentele momenten leverde een pijnlijk moment op. De show begint altijd met John de Wolf en Glenn die met hun gezicht naar elkaar toe staan. Tussen hen in een plastic bal. In het midden staat Marcel. Dan klinkt het: ‘Rebellen, zijn jullie klaar?’, gevolgd door een fluitsignaal. Glenn tikt de bal naar John die hem stil legt, waarna Marcel die de zaal in trapt.

Op een avond fluistert Marcel Glenn in zijn oor: ‘Zie je die tweede ring? Daar knal ik ’m naar toe.’

Glenn tuurt alvast naar boven, achter in de zaal, waar hij de bal verwacht. Nogal een flinke afstand.

De fluit klinkt, Marcel schopt met volle kracht met zijn rechterbeen tegen de bal en een fractie van een seconde hoort hij: pang, krak en ‘AUUUU!!!’.

Op de eerste rij grijpt een man naar zijn bril die in tweeën is gebroken. Een bril met ingebouwd hoorapparaat. Marcel raakte de bal verkeerd, waardoor deze kaarsrecht de zaal in schoot. Patrick betaalde een rekening van ruim 400 euro. De toeschouwer kreeg de nederige excuses van de overmoedige rebellen.

Glenn: ‘We rijden allemaal met plezier naar de amusementsavonden of een wedstrijd, doen wat we leuk vinden en weten dat alles uitstekend is verzorgd. De wedstrijden hebben een eerste, tweede en derde helft. Want waar De Rebellen komen doen ze als laatste het licht uit. De aanleiding om ons uit te nodigen is meestal een feest, een jubileum of een opening. Na het douchen staan het bier en de bacootjes (Bacardi Cola) klaar en mengen de spelers zich in het publiek. Wij passen ons aan wat betreft het

soort uitnodiging. Een amusementsavond is anders dan een theatervoorstelling of een voetbalwedstrijd. Ook de samenstelling van de spelersgroep wordt met de opdrachtgever besproken. Het zijn niet alleen voetbalclubs die ons uitnodigen maar ook organisaties en bedrijven. Zo hebben we vaak opgetreden bij onder andere Van der Valk en het Holland Casino.’

Oei! Glenn en het casino waren toch een fatale combinatie?

Patrick (lachend): ‘We betalen hem ook pas een dag daarna uit.’

Patrick en Tjarda regelden voor John en Glenn ook een reclamespot voor Unox Bierbommetjes. In dat reclamefilmje komen De Rebellen in actie om iemand die heel gierig is, en nooit een rondje wil geven, voor schut te zetten. Ze stellen zijn vrienden voor om in een prijzig restaurant de duurste gerechten en drankjes te bestellen. Als de profiteur naar de wc gaat smeren alle tafelenoten ’m pijlsnel en verlaten het restaurant. De klaploper kijkt onthutst naar de lege tafel en ontvangt de rekening die hij vanzelfsprekend niet kan en wil betalen. ‘Kom maar eens even mee naar de keuken,’ zegt de getergde ober die niet van zulke geintjes houdt. Daar wachten Glenn en John hem in kokstenue op. Ze lezen hem grimmig en angstaanjagend de les over zijn gierigheid. ‘Zo, dus jij wil de rekening niet betalen,’ zeggen ze dreigend. De gierigaard staat bibberend op zijn benen. Daarna stormen de vrienden de keuken binnen en is de boodschap duidelijk.

Dankzij de relatie van Glenn met ESPN ontstond er ook een relatie met KPN die het concept ‘De wedstrijd van je leven’ lanceerde. Wie zich daarvoor inschreef

kon een wedstrijd tegen De Rebellen spelen alsof het een kopie was van de Champions League. ESPN rukte uit met achttien camera's, behandelde de uitverkoren amateurclub alsof het profs waren en zond de wedstrijd uit. De belangstelling was overweldigend. Ruim 2500 teams wilden die wedstrijd dolgraag spelen. FC Winterswijk won de finale en stond dus tegenover FC De Rebellen. Sportpresentator Koert Westerman deed het televisieverslag en Jan Joost van Gangelen en Ronald de Boer analyseerden de wedstrijd. De amateurs verloren maar werden na afloop geëerd als kampioenen met badjassen, medailles en een knots van een beker. En dankzij deze stunt stonden De Rebellen stevig op de kaart. Ze vertrokken zelfs naar New York voor een wedstrijd tegen expats, maar Glenn mocht niet mee wegens zijn strafblad. De organisatie ter plaatse wilde hem er graag bij hebben, maar de immigratiedienst was onverbiddelijk. Glenn: 'Als je bedenkt dat ik nu vaak door de Nederlandse overheid wordt ingehuurd, zou je denken dat ik gerehabiliteerd ben, maar in Amerika hebben ze daar maling aan. Hier zijn de regels minder streng en was ik er wel bij.'

In januari 2017 mocht hij wel mee naar Marbella voor een 'footgolf' toernooi en een theatervoorstelling. Een belangrijke datum omdat hij in de bus van het vliegveld naar het hotel een telefoontje kreeg dat zijn leven voorgoed zou veranderen. De boodschap luidde: 'Je bent uit de schuldsanering.'

Patrick: 'Hij ging armlastig het vliegtuig in en kwam er schuldenvrij weer uit. Na dit kantelpunt kon hij met een schone lei verder. Vanaf dat moment zou het alleen maar beter met hem gaan.' De vijfdaagse trip werd memorabel.

Journalist Geert-Jan Jacobs van het blad VI reisde mee en tekende op wat hij daar zoal meemaakte:

'Helder is het meest dominant aanwezig. Hij is soms onmogelijk, vaak onnavolgbaar, altijd eerlijk. Zijn eerste vraag na de kennismaking met Yuri van Gelder: 'Nou vriend, voor de draad ermee: wat heb jij die nacht in Rio allemaal uitgespookt?' Op de afgesproken vertrektijd is alleen presentator Westerman present. Meeuwis belt en bonst op een paar deuren, zonder resultaat. Zijn blik klaart op als na lang wachten Helder en vriendin Jara verschijnen.

Een half uur later dan op het programma vermeld komen ook Van Gelder, Pothuizen en Van Dieren aangewandeld. Ze krijgen een donderpreek van Helder. 'Dit is meteen de eerste en de laatste keer', roept hij. 'Op deze manier wordt het één grote teringzooi. Vanaf nu komen we op tijd en geen gezeik. Ja?!'

Manager Zeggelink herinnert Helder eraan dat hij zelf ook een kwartier te laat was. 'Joh, pleur op, ik had toch al gezegd dat ik wat later zou komen. Met een reden want ik had een interview met BNR. Natuurlijk wilde ik ook op tijd zijn.' Diegenen die hem al langer kennen, weten dat Helder nooit lang boos is. Gewoon even wachten tot de bui overtrekt. In dit geval moet hij gewoon even op gang komen, nadat hij vannacht door late tv-opnames en een vroege vliegtijd maar één uur heeft kunnen slapen. Even later in een van de drie busjes naar Torremolinos is het humeur van Helder alweer aardig opgeklaard. Hij strooit met verhalen en grappen. Het gaat van Sylvana Simons naar de Ku Klux Klan en terug. Helder wijst naar de mooie huizen van Marbella in de verte en zegt dat ze een hoop zwart geld en een heleboel doden hebben gekost. Hij vertelt dat hij goed is in bijna alle sporten, behalve paardrijden. 'Ik lag meteen op de grond.' En zwemmen. 'Dan zie ik eruit alsof ik met een haai vecht.'

'Liever speelt hij een potje Monopoly. Daar is hij wel goed in, al is het wel met zijn eigen regels. 'Ik koop gewoon alle straten op, voor veel te veel geld.' Een knipoog naar zijn donkere jaren,

waarin hij al zijn met voetbal vergaarde geld verbraste. Een paar ton vergokte Helder, bijna het dubbele gaf hij weg. Maar nu heeft de Leidenaar zijn leven weer op de rit. Met dank aan Jara, die hem volop tegengas geeft.

‘Tering, wat is het warm in deze bus’, zegt Helder. Zijn vriendin kijkt hem met grote ogen aan. ‘Denk eens effe na, joh, je draagt je jas van Expeditie Poolcirkel.’

‘Verrek’, zegt Helder, en hij ontdoet zich van het jack dat hij tijdens de opnamen van het RTL-programma droeg om warm te blijven in de toen heersende diepvriestemperaturen.

Het bonte gezelschap zigzagt naar een etablissement drie deuren verderop: Feestcafé Gezelligheid Kent Geen Tijd. Om negen uur vraagt Koert Westerman om aandacht voor een optreden van FC de Rebellen. Maar het publiek is drukker met bier en baco’s en ook de oud-voetballers zijn niet allemaal even scherp meer. ‘Respect voor De Graafschapppppp’, roept René van Dieren in een microfoon. In plaats van de gebruikelijke, twee uur durende, show waarmee FC de Rebellen door de Nederlandse theaters toeren, houden ze het nu bij een kortere sessie met wat anekdotes. Van Dieren vertelt hoe hij bij Excelsior een kalkoen in de kofferbak van doelman Zbigniew Malkowski stopte. De Pool hoorde op de snelweg de raarste kreten uit zijn voertuig komen en kreeg de schrik van zijn leven toen hij stopte om te kijken wat er aan de hand was. Van Dieren ligt weer dubbel. ‘En probeer het maar eens mensen, een kalkoen vangen en hem dan nog in een kofferbak douwen!’ Dan is het de beurt aan Pothuizen, gewezen grootmeester in de edele kunst die voetbalhumor heet. Ooit verbaasde hij teamgenoten door met een paraplu onder de douche te stappen. Hij was zijn handdoek vergeten. Ook stelde hij eens met zorg een pakketje samen voor medespeler én -stapper Björn van der Doelen. Hij deed zijn behoefte in een doos, bracht die naar een postloket in zijn lokale supermarkt en wachtte op wat komen ging. Later die dag kreeg hij telefoon. Het was een verbouwvereerde medewerker van de post. ‘Normaal maken wij nooit een pakketje

*open, maar dit stonk zo erg dat we bang waren dat er een dood dier in lag.’ Pothuizen neemt een slok bier. ‘Nou ja, min of meer was dat ook het geval.’ Hij kreeg het dringende verzoek zijn poststuk zo snel mogelijk te komen ophalen. ‘Ik ben een jaar niet meer in die supermarkt geweest.’ En zo gaat het nog even door met smaakvolle anekdotes, al smoren de meeste in geroezemoes van aangeschoten jongelui. Glenn: ‘En nou iedereen zijn bek houden, ja!’
*Het hielp niet.**

De charme van de wedstrijden en de amusementsavonden is de spontane wisselwerking van de voetbalkwajongens. Zo ontstaan ook tijdens de voorstellingen hilarische momenten. In theatertaal wordt dat schmieren genoemd. Bij toneelgezelschappen is dat *not done* maar bij de bad boys van de voetbalvelden juist een van de attracties. Af en toe gaan ze tot het randje.

Glenn: ‘John vertelt een verhaal dat hij in het gezicht wordt gespuugd door iemand uit Afrika. Dat betrof een zware overtreding, door John gemaakt, op Prince Polley, een topgozer trouwens, want ik heb met hem gespeeld bij Sparta. Prince raakte zo geïrriteerd over de tackle van John dat hij zijn keel schraapte en een dikke, vette, groene klodder in het gezicht van John mikte.

Ik reageerde spontaan: ‘Niks aan de hand John. Dat betekent welkom in Afrika!’ Dat soort grappen.

Tja.

Bij cabaretier Leo Alkemade ligt iedereen wel dubbel. Hoewel, de een vindt het prachtig, de ander vindt het wat minder. Ook dat hoort bij De Rebellen. Het zijn en blijven eigenzinnige karakters met dat scherpe randje. Het publiek kan nauwelijks wachten op de volgende brutale show van de lefgozers.

*Kun je mij de mayonaise
en curry even aangeven?*

IS ER LEVEN NA VOETBAL?

Profvoetballers gaan al vroeg met pensioen. Dan hebben ze nog een heel leven voor zich. Leegheid ligt op de loer, tenzij ze zich hebben voorbereid op een vervolg. Velen van hen zijn miljonair, financieel onafhankelijk en hoeven zich niet meer druk te maken om geld. Maar de spanning van het spelen, de adoratie van de supporters en de regelmaat van de trainingen zijn passé.

Regi Blinker zag die bui al hangen toen hij in 2003 na 400 wedstrijden in het betaald voetbal zijn kicken aan de wilgen hing. ‘Wat zal ik gaan doen?’ dacht hij toen dat zwarte gat opdoemde. Samen met mijn zakenpartner Soufian Asafiati bedachten ze een magazine dat lifestyle aan voetbal verbindt. Titel: Life After Football. Die glossy is sinds 2006 uitgegroeid tot een breder platform, online en met diverse evenementen. Zo organiseren ze de verkiezing best geklede voetballer (Fashion Player of the Year), diners, footgolf (‘de leukste combinatie tussen voetbal, golf en midgetgolf.’) en strandvoetvolley. Bij dat laatste was Glenn ook van de partij.

Life After Football leunt sterk op glitter en glamour, maar de relatie met sport voert de boventoon. Juwelen, horloges, mode en parfums vullen de pagina’s van het luxe magazine. Plus interviews, stijlvolle fotografie en een eigenzinnige, artistieke vormgeving. Gassan Diamonds Amsterdam sponsort het platform. President-directeur Benno Leuser is een kleinzoon van Samuel Gassan die het bedrijf in 1945 oprichtte. De familie is

gek op voetbal en beschouwt de sportsterren als ideale ambassadeurs. Sommige geslaagde voetballers drukken hun weelde graag uit met behulp van dure merken. *If you have it, flaunt it*, zeggen de Engelsen. Als je het hebt mag je het ook laten zien. Of dat nou zo verstandig is blijft de vraag sinds René van der Gijp en PSV-aanval-ler Eran Zahavi thuis gewelddadig werden overvallen door criminelen die het op hun bling-bling hadden ge-munt. Dat doet overigens niets af aan de formule van het prestigieuze Life After Football. Kampioenen als grootverdieners zijn nu eenmaal een doelgroep voor luxe merken en dan doet een Rolex of een diamant meer of minder er niet meer toe. Regi heeft met zijn mediaformule zijn draai gevonden en is zijn maatje Glenn daarbij niet vergeten. Hij werd uitgenodigd om in augustus 2018 deel te nemen aan Veronica's Voetvol-ley op het partyeiland Ibiza.

Glenn: 'Dat was niet voor het eerst. Veronica zond in de jaren negentig al een voetvolley toernooi uit. Daar was ik ook bij. Wat ik me daarvan nog herinner was de ontspannen en vriendschappelijke sfeer van de deelne-mers. En ook de luxe waarmee dat was omgeven. Ik deed de deur van mijn hotelkamer open en daar lag een keur aan prachtige cadeaus uitgesteld. Een peperdure camera, parfum, noem maar op. Daar bleef het niet bij. Of we ook even mee naar de parkeerplaats wilden komen. Daar stonden splinternieuwe scooters van 7.500 gulden per stuk te wachten op de deelnemers. Neem maar lekker mee naar huis.'

Dat lijkt vreemd, rijke voetballers verwennen met mooie spullen, maar daar gaat het niet om. Ze kunnen zich dat heus zelf wel permitteren, maar deze geschenken waren bedoeld als gebaar van de organisatie. De sporters wer-

den niet betaald voor hun deelname aan het toernooi en dat werd gecompenseerd met de dure cadeaus en ook nog een vakantie voor het hele gezin. Daarnaast kreeg Glenn ook nog een Breitling horloge omdat hij werd uitgeroepen tot de gezelligste speler van het toernooi. ‘Ik vond het alleen al gaaf om daar te zijn en kreeg ook nog eens al die mooie cadeaus plus dat ik ook kon doen wat ik het liefst doe: voetballen.’

Over voetballen gesproken: Ronald en Frank de Boer mochten daar niet samen spelen. Volgens Glenn werd er zorgvuldig voor gewaakt dat Ronald en Frank allebei tegelijkertijd werden opgesteld. Die twee waren zo goed op elkaar ingespeeld, en hadden zo’n perfecte techniek, dat ze vrijwel onverslaanbaar waren.

Na de eerste televisieserie voetvolley was het dertien jaar stil in deze sector. Totdat John de Mol het klassieke voetvolley programma nieuw leven inblies. In de nieuwe versie werd de naam aangepast: Life After Football – Ibiza Footvolley 2018. Weer was Glenn van de partij. Samen met Patrick Kluyvert, Frank de Boer, John Heitinga, Royston Drenthe, Michael Mols, George Boateng, Denny Landzaat, Evgeniy Levchenko en met Nahib Amali en Regi Blinker als presentatoren. Zijn vriend Regi was nog wel benieuwd of Glenn het nog zou kunnen. Iedereen ging trainen, maar Glenn niet. ‘Ik had wel willen trainen, maar had last van een kleine blessure en wilde per se voorkomen dat ik daardoor niet zou kunnen meedoen. Daarom haakte ik af. Voordat de wedstrijden begonnen deed ik mee aan een partijtje en daar zag Regi dat ik het nog steeds kon.’

Het werd een goede generale en een slechte voorstelling. Glenn stelde vooral zichzelf teleur. ‘Ik baalde zo verschrikkelijk omdat ik weet dat ik het kan, maar toen

ik dat moest laten zien lukte het niet. Daar kan ik niet tegen. Dan vind ik dat ik mezelf onnodig heb teleurgesteld. Dan geldt de Wet van Murphy, want ik raakte ook nog eens geblesseerd omdat ik met mijn teen in het zand schopte. Mijn teen werd meteen twee keer zo dik. Toen nam Boudewijn Zenden het van mij over. Ik heb nog een filmpje waarop je kan zien hoe ik baalde, want Kluivert filmde mij toen ik op de parkeerplaats strompelde en op mezelf liep te schelden. Dat filmpje zette hij later in de groepsapp. Iedereen lachen natuurlijk, maar dat zegt ook iets over mijn mentaliteit.’

Regi: ‘Glenn beheerst het spelletje wel, maar het is belangrijk dat je van tevoren traint en het regelmatig speelt. Dat vereist een andere techniek, want de bal mag het zand niet raken. Glenn is op zich een prima speler, maar hij had de pech dat hij goede spelers tegenover zich kreeg die eerst wel hadden getraind. Ik ken hem al heel lang. Toen ik in de Premier League bij Sheffield Wednesday speelde, zat Glenn bij Arsenal. Ik zocht hem vaak op in Londen en dan gingen we gezellig uit eten. We waren allang vrienden en dan probeer je elkaar ook in moeilijke tijden te steunen. Glenn heeft niet alleen meegedaan aan voetvolley maar trad ook als percussionist op bij onze Fashion Events. Hij is welkom bij al onze evenementen omdat hij altijd sfeer brengt, iets te vertellen heeft en een publiek kan vermaken. Een fijne, toffe man om erbij te hebben. Hij is een topentertainer, zelfs als je gewoon met hem zit te praten. Wij organiseren jaarlijks ook een toernooi met vijftien tot twintig bedrijven. Aan ieder elftal voegen we een oud-voetballer toe. Ook daar is Glenn bij.’

Regi bespeurt een ontwikkeling ten gunste van voormalige sterspelers. ‘In mijn tijd mocht je alleen maar voetballer

zijn. Punt. Als je daarnaast nog andere dingen deed dan leidde dat maar af. Nu is er een verschuiving waardoor voetballers al tijdens hun carrière bijvoorbeeld een onderneming kunnen beginnen. Dat kan vastgoed zijn of een eigen kledingmerk. Of ze stappen in bij een bedrijf dat ze interessant vinden. Dat vind ik een goede ontwikkeling. Een voetballer mag meer zijn dan alleen zijn sportbeoefening. Bij het samenstellen van de groep spelers, die zich bij Life After Football aansluiten, wordt gelet op hun karakter en persoonlijkheid. Ze moeten wel bij elkaar passen dus vermijden we dat spelers elkaar niet liggen. Wij willen ze graag verwennen met een leuk event, een magazine en ze verbinden. Daardoor wordt een kleine community opgebouwd. Ze kunnen het onderling goed met elkaar vinden en dat geldt ook voor de partners en merken waarmee we samenwerken. Daar is al veel moois uit voortgekomen. We beperken ons niet alleen tot ex-profs maar zorgen ook voor verjonging. Zo is onlangs Ajacied Ryan Gravenberch (2002) toegetreden. Hij is een van de nieuwe helden. We willen ons niet beperken, want de voetbalwereld heeft zoveel facetten. Glenn is daar een van. Hij kende hoge pieken en zag diepe dalen maar ik heb respect voor hoe hij zich heeft teruggevochten naar een nieuw bestaan.’

Regi kijkt tevreden terug op Footvolley Ibiza omdat zijn onderneming alle aspecten van de organisatie op zich nam. Sport werd verbonden met lifestyle en dat blijkt een geslaagde formule. Als alles meezit wordt er een nieuwe versie geproduceerd, dit keer niet op Ibiza, maar de karavaan trekt dan naar Tunesië. Glenn kijkt daarentegen met gemengde gevoelens terug op zijn verblijf op Ibiza. Het klotegevoel over zijn tegenvallende prestatie schrijnt nog na. Hij neemt het zichzelf kwalijk

dat hij niet voldoende presteerde, maar de goede sfeer met de mensen die hij graag mag maakte veel goed.

Het complete gezelschap ging dineren in een sterrenrestaurant op het eiland. Daar was even sprake van een soort cultuurschok. Life after Football had uiteraard een prestigieus etablissement gereserveerd. Het hele gezelschap schoof daar in stijl aan. Glenn's aanwezigheid aan de tafel met damast en zilveren bestek werd met opgetrokken wenkbrauwen gadeslagen. Hij zette namelijk zonder met zijn ogen te knippen een flacon mayonaise en curry naast zijn bord.

'Ik heb nu eenmaal zo mijn eigen eetgewoonten. Natuurlijk eet ik keurig met mes en vork. En ik gebruik mijn servet om mijn mond af te vegen. Je kunt me zo naast de koningin aan tafel zetten en je zou denken dat ik elke dag naast de vorstin zou zitten, zo netjes kan ik eten. Geen probleem. Maar ik neem wel mayonaise en mijn curry bij mijn eten. Vooral in een restaurant in het buitenland. Het maakt me niet uit wat voor restaurant het is, luxe of niet. Bij Life After Football weet je natuurlijk dat het luxe is. Dat maakt mij ook niet uit. Ik nam die sauzen mee naar dat diner in een plastic tas van Albert Heijn. Die rol ik natuurlijk wel eerst op, want ik kom niet zwaaiend met zo'n tas binnen. Dat ik die curry en mayonaise op tafel zette, daar keken sommige gasten wel van op, maar ik denk dat iedereen die mij kent wel weet dat ik me daar niet zo druk over maak.'

Zo gek was dat trouwens niet, die sausjes van Glenn op tafel, want wat gebeurde er?

'Op het moment dat ik die mayonaise en curry neerzette, hoorde ik van alle kanten: 'Glenn, kun jij mij de mayonaise even aangeven...'

'Glenn, mag ik ook wat curry van je?'

*‘Glenn is gewoon
een voedselracist’*

MAXIM, JOHN EN TOM

Glenn vormde komische duo's met Maxim Hartman, John de Wolf en recent met de springveer Tom Staal. Mannen die niet bekend staan om hun finzinnigheid, getuige onder meer de bijnaam van John: Beest van Rotterdam. Met hem, boegbeeld van onverzettelijkheid en icoon van Feyenoord, deelt hij humor en zelfspot. Met Maxim de rappe tong en een voorliefde voor botte grappen. En bij Tom is Glenn in de Veronica-uitzending 'Breek de Week', zowel aangever, sidekick, orakel en stand up komediant.

In een aflevering van De TV-kantine van RTL traden Glenn en John op in de sketch 'Homo Alone', een parodie op de film Home Alone, Ze braken op kerstavond in bij een eenzame homo (Carlo Boszhard) die het duo betrapt en gevangenneemt.

Glenn kookte samen met Maxim in een van de afleveringen van zijn tv-programma 'Nog meer voor mannen', waarin de gastheer hem vertelt dat hij vroeger zo van Glenn als voetballer had genoten. En vervolgt: 'Oké, Gwen, wat gaan we koken?'

Gwen?

'Hij wist mijn naam niet eens meer, hahaha!', lacht Glenn. Aan koken kwamen ze nauwelijks toe, aan slappe lachbuien des te meer.

Glenn: 'Ik mocht Maxim al toen ik hem op de televisie zag. Hij is een aparte gozer die zich van niets en niemand iets aantrekt. Hij zegt wat hij wil. Wie het daar niet mee

eens is kan gewoon het rambam krijgen. Ik zag dat hij dat met een knipoog doet. Hartstikke geinig zoals hij mensen op het verkeerde been zet.’

Hartman is controversieel en wordt door zijn opstelling en gedrag aangemerkt als vrouwonvriendelijk, hoewel hij daar zelf anders over denkt. Hij gooit Yvon Jaspers in de oven (‘daar hoor je, bitch!’), althans een foto van haar, en jaagt feministen met groot genoegen in de gordijnen. Glenn weet beter. Maxim is geen vrouwenhater, maar vindt het lekker om te provoceren.

Voor Voetbal Inside Op Reis bezochten ze eind 2016 de Catalaanse hoofdstad Barcelona voor El Clásico, de roemruchte voetbalwedstrijd tussen aartsrivalen FC Barcelona en Real Madrid. Dat filmpje werd zo goed ontvangen dat dit een vervolg verdiende. Vooral door de hilarische manier waarop ze met elkaar omgaan trok de aandacht. Ook reisden ze naar Manchester voor een bezoek aan het Old Trafford stadion voor de wedstrijd Manchester United tegen Liverpool en een rondgang door de stad. Het was niet de bedoeling om de filmpjes uit te zenden, maar de chemie van het tweetal was zo aanstekelijk dat het toch gebeurde.

‘Maxim heeft een grote mond. Die heeft hij overal, ook op social media. Daardoor dagen mensen hem uit. Hij neemt die uitdaging graag aan. ‘Kom maar daar en daar naartoe, dan ben ik er voor je.’ Dan staat hij daar ook. Dat tekent hem ook wel weer. Het is niet mijn manier van doen, maar ik snap hem wel. Hij kiest ervoor om mensen tegen zich in het harnas te jagen. Zelf zou ik dat niet doen. Daar schiet je niet veel mee op in de maatschappij en je krijgt er

veel ellende voor terug. Maxim trekt zich daar niets van aan. Hij is altijd zichzelf in welk programma hij ook zit.'

Maxim slaagde er zelfs in om ruzie te krijgen met Rafael van der Vaart. Als er iemand is met wie je moeilijk onenigheid kunt krijgen is het Rafael. Toch lukte het Maxim bij de NOS waar een wedstrijd tijdens het Europees Kampioenschap werd geanalyseerd.

'Hij vond dat een topsporter geen junkfood mag eten. Ook geen frikandel. Op z'n Maxims bleef hij maar zeuren en haalde het bloed onder de nagels van Rafael vandaan. Ik zou dat niet zo serieus nemen, maar Van der Vaart werd steeds bozer. Ik zou hebben gezegd: steek die frikandel maar daar waar de zon nooit schijnt...'

'Maxim heeft iets met eten. Hij vreet echt alles. Toen wij in Barcelona waren nam hij me mee naar een restaurant. Dat was zo ouderwets dat de laatste gast Columbus moet zijn geweest. De menukaart zat vol met vlekken. Die was waarschijnlijk net uit het riool gevist. Het was er zo smerig dat ik al bijna over mijn nek ging voordat ik een hap had genomen. Maxim trok zich ook hier weer niks van aan en bestelde lukraak Spaans eten. De soep leek wel slotwater, maar hij vond het heerlijk.'

Aan de talkshowtafel bij Humberto Tan werd gevraagd naar hun ervaringen bij die voetbalreizen. Maxim: 'Glenn wil alleen Nederlands voedsel eten. Hij is gewoon een voedselracist! Al dat buitenlandse eten moet van hem terug naar het eigen land. Hij neemt zelfs een pot Calvé pindakaas mee naar een restaurant.'

Glenn: 'Daar zit een kern van waarheid in. Maar liever pindakaas uit Nederland dan wat er op die vieze

Spaanse menukaart stond. Ik ga ook niet naar een restaurant waar ze bij het vijfde gerecht een takje op een bord serveren. En bij gerecht nummer zes een blaadje wat bij dat takje hoort. Flikker toch op... Ik ben niet zo'n modieuze eter.

Toen ik bij Vitesse speelde at ik elke dag patat met shoarma van kip met currysaus, pindasaus, mayonaise en uitjes. Natuurlijk verzorgde ik mijn lichaam niet goed, maar ondanks die vette hap, ging ik anderhalf jaar later wel naar Arsenal en speelde ik in het Nederlands elftal. Als ik toen mijn lichaam beter had verzorgd met gezond voedsel, zoals Maxim dat bedoelde, dan had ik meer bereikt en het langer volgehouden.

Maxim heeft natuurlijk gelijk dat je als sportman je lichaam goed moet verzorgen. Daar hoort geen mayonaise bij. Dan presteer je beter. Maar dat is ieders eigen verantwoordelijkheid.

Als je met een man als Maxim omgaat heb je wel een gebruiksaanwijzing nodig. Niet iedereen heeft die goed gelezen. Ik ken 'm intussen uit mijn hoofd...'

En dan Tom Staal, de Veronicapresentator die geen blad voor de mond neemt, prikkelt, treitert en uitdaagt en daarmee een waardig opvolger is van Breekijzer Pieter Storms en lastpak wijlen Willibrord Frequin. In Breek de Week was aanvankelijk Andy van der Meijde de studiegast. Glenn was invaller, maar de manier waarop hij het venijn van Tom pareerde, viel in de smaak. Zijn gulle lach, de rake verbale grappen die hij terugkaatste, maakte van Glenn een terugkerende gast.

Tom deinst er niet voor terug om de spelers van Spakenburg te afficheren als 'coke snuivende idioten', om slechts één voorbeeld te geven van zijn over elkaar heen

buitelende provocaties. Natuurlijk zegt hij dat met een knipoog, maar hij zegt het toch maar.

Een gimmick is ook de weddenschap om elkaars auto te wassen bij een foutieve voorspelling van een wedstrijd-uitslag. Of de rubriek Hero of Zero, waarbij Glenn een oordeel over een speler geeft. Of het tonen van een foto van een bloedmooie spelersvrouw waarbij Glenn moet raden wie het is. Hij raadt het nooit.

Vermakelijk en ook spannend, want wie de niets en niemand ontziende Tom Staal snedig weerwoord kan leveren, moet van goeden huize komen. En dat komt Glenn. Zo belooft hij Tom onomwonden dat - als hij te ver gaat - hij de microfoon bij hem zal steken daar waar de frikandel van Maxim volgens hem ook terecht komt. Maar niets gaat te ver in dit strak gemonteerde steekspel tussen twee rap van de tongriem gesneden commentatoren. Wie wil nagenieten van deze twee voetbalgekken kan zijn hart ophalen op YouTube.

Waarbij moet worden opgetekend dat Glenn gelukkig ook de kans krijgt om zinnige dingen te zeggen over recente voetbalzaken. Dat brengt de balans terug waardoor het niet alleen bij lachsalvo's blijft.

Maxim, John en Tom... zolang je niet over de gogme van Glenn beschikt kan je beter maar één ding doen: blijf bij deze mannen uit de buurt!

1. *Max Verstappen*
2. *Jan Lammers*
3. *Glenn Helder*

MAG HET NOG SNELLER?

Niet alleen op het voetbalveld was Glenn snel en behendig, ook op de snelweg is hij een bliksemflits. Als er tussen droom en daad geen wetten en praktische bezwaren zouden staan, dan was het wegennet in Nederland voor hem één lang racecircuit. Zij het met inachtneming van de Wegenverkeerswet.

Dat dan weer wel.

Voluit racen blijft beperkt tot het asfalt van het circuit in Zandvoort, toen 4300 meter lang met elf bochten. Max Verstappen klokte daar in 2018 de snelste rondetijd en bij de Grand Prix in 2021, 2022 en 2023 schreef hij historie door de overwinning op zijn naam te zetten. Hij vestigde destijds het baanrecord met 1.19.511, één minuut en bijna twintig seconden. Een tijd die Glenn intrigeerde. Max overtreffen is onmogelijk, maar hoe dicht zou hij in de buurt kunnen komen?

Die kans kreeg hij nadat het de redactie van NOS Sport een goed idee leek om voormalige profvoetballers, trainers en scheidsrechters, achter het stuur van een bolide te zetten. Dat gebeurde sinds 2016 iedere week in het televisieprogramma *NOS Eredivisie op Vrijdag*. En dan maar afwachten wie uiteindelijk op het podium met champagne kon gaan spuiten.

Tal van bekende namen uit de voetbalsport werden uitgenodigd. Wie niet mocht ontbreken was de flamboyante

Glenn Helder. De NOS verwachtte van hem wel enig vuurwerk en werd daarin niet teleurgesteld.

‘Ik had al eens op het legendarische circuit van Zandvoort geracet en gewonnen, maar dat was een wedstrijd met vier auto’s tegelijk en tussen spelers van FC Utrecht en Sparta. Vier Clio’s aan de start, want Renault was de sponsor. Ik stond in de derde positie naast Herman Verrips, keeper van FC Utrecht. Die probeerde me tijdens de start nog van de baan te beuken, maar dat lukte niet. Ik was de snelste. Dat wilde ik natuurlijk ook zijn tijdens deze Zandvoort Cup van NOS Sport. Al bij aankomst in Zandvoort ging mijn bloed sneller stromen toen ik die racegeluiden hoorde: *vrroeroeemmmm, vrroeroeemmmm, vrroeroeemmmm*, en het piepen van de banden. Het klonk als muziek in mijn oren. Ik voelde de spanning al in mijn spieren. Geen idee wat ik kon verwachten, welke auto, welke tegenstanders. Ik hees mij in een race overall met bijbehorende helm. Dat voerde de opwindning nog meer op.’

Glenn wandelde van de paddock naar zijn startplaats waar zijn racemonster stond. Onderweg kwam hij Ronald de Boer tegen.

‘Hij had de race net achter de rug. Ik wil graag winnen, maar de gebroeders De Boer zijn nog duizend keer erger. Die willen altijd alles winnen, daar staan ze om bekend. Als dat niet lukt zijn ze zwaar gefrustreerd. Ook nu weer, want Ronald baalde en vond dat hij niet goed had gereden. Dat verbaasde me want hij reed altijd in gloednieuwe snelle auto’s. Dat gold ook lange tijd voor mij, maar daarna had ik alleen maar occasions die ook wel snel waren en dan bedoel ik: snel kapot. Daarom had Ronald een voorsprong op mij, dacht ik, maar hij droop af.

Jan Lammers kwam me halen. Jan is de ‘Grote Autocoureur’, een legende voor wie ik groot respect heb. Hij begeleidde me naar de BMW die was opgevoerd met extra pk’s, wat je kon horen aan het gebrul van de motor. Jan vertelde me wat de bedoeling was. Hij zou de eerste ronde rijden met mij als passagier. Daarna omgekeerd: ik achter het stuur met Jan naast mij. Tenslotte ik alleen voor het eggie.

In het eerste rondje keek ik precies hoe Jan reed en wat de beste manier was om de ideale lijn te volgen. Hij was de meester, ik de leerling. Iedere professionele autocoureur weet van ieder circuit ter wereld wat de ideale lijn is. Maar ik wist dat niet en had geen tijd om me daarin te verdiepen. Ik moest het doen op mijn manier: vol gas! Het ging mij om snelheid, hoe dan ook. Ik luisterde uiteraard naar Jan tijdens de demonstratieronde, maar ik vond dat hij niet zo verschrikkelijk snel reed. Hij legde uit waarom. Veel rijders vliegen uit de bocht omdat ze die ideale lijn niet volgen. Veel later begreep ik wat Jan daarmee bedoelde toen Ruben Schaken mij vertelde dat hij degene was die uit de bocht was gevlogen. Hij was daarna zo geschrokken dat hij als een natte krant de race had uitgereden.

Ik weet van mezelf dat ik goed kan autorijden. Ideale lijn of niet, het gaat mij alleen om de snelste ronde en dan op mijn manier. Dat is laat remmen in de bocht, en met rokende banden weer uit die bocht.

In de tweede ronde met Jan naast mij wilde ik alleen testen wat die wagen op het circuit kon presteren. In de sport - eigenlijk overal - is het detail belangrijk, maar in de top is het doorslaggevend. Ook op het circuit. Mijn enige optie was: zo laat mogelijk remmen en zo snel mogelijk de bocht weer uit. Kijk maar eens hoe rallyrijders in

de bocht niet meebuigen met hun lichaam, maar rechtop achter het stuur blijven zitten. Je vliegt uit de bocht als het gewicht op de armen, dus op het stuur terecht komt. Dan ga je bijsturen met je lichaam en gaat het mis. Als je je lichaam vastzet, blijft je arm recht en is er geen druk op het stuur. Dan hoef je ook niet bij te sturen, want dan gaat de auto met het gewicht mee. Dat is niet alleen van toepassing in een racewagen, ook gewoon op de weg. In elke auto vind ik een punt waarop ik kan steunen om rechtop te blijven en zo snel mogelijk die bocht te nemen als ik dat zou willen.'

Dat ontging Jan Lammers niet toen Glenn voor het eerst achter het stuur van de racewagen zat.

'Hij keek wat bedenkelijk toen ik met gierende banden door de bocht gleed.

'Hou je 'm wel heel als je straks alleen rijdt?' vroeg hij een beetje bezorgd. Daar schrok ik van. Dat had hij beter niet kunnen zeggen, want het intimideerde me. Ik wilde voluit gaan, maar hield toch rekening met die waarschuwing. Ik bleef met die woorden van Jan in mijn achterhoofd zitten. Jan wist natuurlijk niet dat ik die details van het autoracen al beheerste en was bang dat ik roekeloos zou rijden en brokken zou maken. Het was wel Jan Lammers die dat tegen me had gezegd en de woorden van de 'Grote Raceheld' kon ik niet zomaar negeren. Dat zorgde voor een gevecht in mijn hoofd.'

Meteen na zijn eerste ronde stond Glenn stevig bovenaan met op de tweede plaats Mark-Jan Fledderus, ex-prof bij diverse eredivisieclubs, voormalig technisch directeur bij Heracles en FC Groningen. Het verschil was anderhalve seconde. Op nummer 3 Gert-Jan Verbeek, gevolgd door Ronald de Boer en John van den Brom. Glenn kon met

de armen over elkaar op wachten wie hem eventueel van deze troon zou stoten. Iedere deelnemer keek met jaloezie naar de tijd van Glenn en wat ze ook probeerden, hij bleef soeverein op 1 staan.

‘Voor mijn gevoel reed ik mijn solorit maar half/half, maar stond ik wel meteen bovenaan, ondanks mijn twijfel. Dat werd door niemand geëvenaard. Van voetballende Willem van Hanegem had ik al helemaal niets te vrezen. Die maakte er op zijn onnavolgbare manier een recreativeritje van en reed nog net niet achteruit...

Toch verliet ik het circuit in mineur. Volgens mij had ik een snellere tijd kunnen neerzetten, maar daar was niets meer aan te doen. Afwachten maar wie mij zou passeren. Dat gebeurde niet. Ik stond het hele jaar al bovenaan dus dacht ik dat ik had gewonnen. Totdat ik een telefoontje kreeg van de redactie van NOS Sport met de mededeling dat ik in de finale zat.

De finale? Wat nou finale! Ik had toch gewonnen?

Niet dus. De opnames waren gedurende een langere periode gemaakt waardoor er ook tijden op een nat circuit waren gemaakt. De NOS vond dat niet eerlijk. De winnaars op het droge en op het natte wegdek zouden nog een keer tegen elkaar moeten uitkomen. De winnaar op nat asfalt was Edwin Zoetebier, profspeler bij onder meer FC Volendam, Vitesse en Feyenoord.

De titanen meldden zich voor de de finale.

Jan Lammers klokte de tijd van Edwin: 1.28. ‘Ik denk dat dit heel netjes is op een natte baan,’ zei Jan.

‘Wat reed onze grote vriend Glenn?’ vroeg Edwin gretig. Jan bekeek de score: 1.24.

Edwin: ‘Ja, maar dat was op een droge baan, dus als ik daarom vijf seconden van mijn tijd aftrek kom ik op

1.23. Kijk, en dan heb ik Glenn te pakken,' glunderde hij. Dat was te vroeg gejuicht.

Glenn vloekte nog net niet aan de telefoon toen hij van de NOS hoorde dat de winnaars van de natte en de droge baan het nog eens tegen elkaar zouden moeten opnemen. 'Sta ik bijna een heel jaar bovenaan, niemand heeft me verslagen en dan moet ik alsnog gaan rijden. Het ergerde me dat ze daar pas achteraf mee kwamen en niet aan het begin van die competitie hadden verteld dat droog en nat ook nog eens tegen elkaar moesten uitkomen. Racen vind ik heerlijk, laat dat duidelijk zijn, maar ik had al gewonnen! Nog een keer racen betekende dat ik ook zou kunnen verliezen.

Dat maakte me kwaad. Nog één keer, oké, maar dan op *mijn* manier! En niet zoals ik reed toen Jan me aan het twijfelen bracht door te zeggen dat ik de wagen heel moest houden. Dit keer zou ik er vol ingaan. Of ik vlieg uit de bocht of ik word weer eerste!'

Het uur van de waarheid brak aan.

'Edwin startte voor mij. Vanaf een balustrade kon ik zijn race volgen en zien hoe de wagen reageerde op het parcours. Ik zag hem scheuren, maar dacht: zo ga ik het dus niet doen. Niet op safe rijden, maar vol gas. Alsof er geen bochten bestaan. Bij de start trapte ik het pedaal bijna door de bodem heen. Al bij de eerste bocht zei de commentator van de NOS dat ik reed als een bezetene. Op de balustrade stootten de mensen van de omroep elkaar aan. De complete redactie van Studio Sport was naar deze finale gekomen. Ze hoorden het gillen en gieren van de banden en dachten dat ik zó onbesuisd reed dat ik in de grindbak terecht zou komen. Ik wist dat ik

moest glijden in de bocht om meteen weer topsnelheid te halen. Zo won ik tienden van seconden. In iedere bocht snerpten de banden. Iedereen hield de adem in.

Bij de finish vroeg Lammers: ‘Wat denk je?’

‘Ik heb geen idee maar ik heb dit keer wel gereden zoals ik de allereerste keer al wilde rijden.’

Eerst de tijd van Edwin: 1.26.

Toen mijn tijd: 1.21!

Wat?! 1.21? Serieus?

Mijn tijd was anderhalve seconde langzamer dan de snelste tijd die ooit op Zandvoort was gereden en ook nog eens door niemand minder dan Verstappen. Of hij dezelfde afstand reed weet ik niet, maar ik was trots op mijn score. Drie seconden van mijn winnende tijd afgereden. Zelfs Jan Lammers vond het een bijzondere prestatie.

Hij overhandigde me een reusachtige beker die hem werd aangereikt door een knappe dame in een rode raceoverall. Ik nam de trofee in ontvangst en zei pesterig tegen Edwin Zoetebier: ‘Je mag best een keer langskomen wanneer je wil als je effe naar die beker wil komen kijken...’

Daarmee was het avontuur op het circuit nog niet voorbij. Jan Lammers nam mij mee in zijn auto om mij ook nog even laten zien hoe je de snelste ronde rijdt op dit circuit. Tot mijn verbazing scheurde hij langs de ideale lijn nóg sneller, scherper, gierend en ronkend door de bochten. Schitterend om te zien.

En wat was zijn tijd?

Jan reed krap een seconde sneller dan ik.

Toen begreep iedereen, ook de redactie van de NOS, hoe goed ik had gereden.

Met die enorme beker op de achterbank en een grote glimlach reed ik naar huis. Heel rustig.

*'Nee, water en ik
zijn geen vrienden.'*

EEN BOOM GAAT NOOIT OPZIJ

Glenn en het gaspedaal zijn dikke vrienden. Autorijden is een van zijn favoriete bezigheden. Uit de bocht vliegen is hem niet vreemd. Figuurlijk dan, want in de praktijk is hem dat nimmer overkomen ondanks zijn hang naar hoge snelheden. Het getuigt van lef dat BNN/VARA de omstreden ex-prof uitnodigde voor het televisieprogramma De Gevaarlijkste Wegen van de Wereld. Acht koppels met het stempel BN'er wagen zich aan levensgevaarlijke modderwegen langs diepe afgronden en ravijnen, extreme bergpassen en angstaanjagende jungleroutes. Waarschijnlijk dacht de omroep dat ze aan Glenn wel een roekeloze durfal zouden hebben. Namen ze bewust een risico? Wisten ze van zijn reputatie als coureur?

In zijn tijd bij Vitesse brak hij een persoonlijk snelheidsrecord. Hij scheurde binnen een half uur van de Watergraafsmeer in Amsterdam naar Papendal bij Arnhem, een afstand van ruim negentig kilometer. Reken maar uit wat dan de gemiddelde snelheid was. Geloof je dat niet? Vraag het maar aan de getuigen, de medepassagiers Philip Cocu en Roberto Straal. Ondanks de topsnelheid vielen ze tijdens de rit na het stappen op weg naar huis zelfs in slaap; zoveel vertrouwen hadden ze in de chauffeur.

Stuurvaardigheid kan hem niet worden ontzegd. Dat bewees hij ook tijdens een race tussen spelers van Sparta en FC Utrecht in vier Renault Clio's van de sponsor.

Glenn won glansrijk en kreeg na afloop de complimenten van coureur Michael Bleekemolen: ‘Perfecte race! Geweldig zoals je dat gat dicht reed en de leiding overnam.’

Nu is er na vijf seizoenen Gevaarlijkste Wegen nog geen enkele BN’er in een loden kist naar het vaderland terug gevlogen. Mogen we het veronderstelde Grote Gevaar daarom met een korrel zout nemen? Volgens Glenn niet. ‘Een boom gaat nooit opzij.’

In ieder geval was de invitatie een meevaller voor Glenn. Ondanks of misschien dankzij zijn onfortuinlijke verleden is hij een BN’er, met dank aan Oranje en Arsenal. De mantel der liefde koesterde hem wel vaker. Niet vergeten, wel vergeven. Dat verleden was dus geen belemmering om hem uit te nodigen voor De Gevaarlijkste Wegen. Wie denkt dat Glenn meteen toehapte heeft het mis. De stoere chauffeur had met licht afgrijzen in eerdere afleveringen gezien hoe bekende Nederlanders angstig en gillend het stuur vastklemden en om hun moeder riepen.

‘Ik kijk graag naar dergelijke programma’s op National Geographic. Dat zijn geen gevaarlijkste wegen, maar levensgevaarlijkste wegen. Als ik naar zo’n uitzending kijk dan denk ik: zou ik dat ook kunnen? Maar als National Geographic of Discovery mij zouden bellen met de vraag of ik wil meedoen, dan is mijn antwoord; de mazzel voor je, maar mij niet gezien. *‘Sorry, wrong number, I am not Glenn Helder’*. Tuut tuut tuut, *goodbye!* In die documentaires zie je complete autokerkhoven in bergkloven liggen. Het mag spannend zijn, maar een fiftyfifty kans op een ongeluk? Dat hoeft voor mij niet. Dan is het echt een kwestie van leven of dood. Ik vond het leuk dat ik werd gevraagd voor dit avontuur, ook al had ik mijn

bedenkingen. Toen ik daarvoor werd gebeld, moest ik wel aan die programma's van National Geographic denken. Daarom ben ik eerst een paar afleveringen van De Gevaarlijkste Wegen gaan bekijken. Ik zag dat het wel risicovol was, maar niet levensgevaarlijk. Een belangrijk verschil. Ik hou van autorijden maar liever niet op gevaarlijke wegen. Het productiekantoor legde uit dat de kans op ongelukken klein was. Natuurlijk willen ze geen fatale afloop want dat zou het einde van het programma betekenen. Maar ze vroegen me wel om een overlidensrisicoverzekering af te sluiten. Ik moest toch weer twee keer nadenken. Dus wel een risico? Uiteindelijk heb ik de knoop doorgehakt. Mij werd verzekerd dat het goed te doen was. Daarom zette ik die beelden van auto-kerkhoven maar uit mijn hoofd. Toch had ik nog een andere vraag. Dat ik goed kan rijden, ja, dat weet ik wel. Dat zeg ik zonder kapsones. Maar hoe zit dat met de andere deelnemer die naast me zit? Mijn lot ligt ook in zijn handen. Wat als dat ook zo'n paniekfiguur is? Zo iemand naast me leek me niet zo tof.'

De voor Glenn verlossende woorden waren: Rick Brandsteder en Suriname. 'Ik vond het gaaf om daar naartoe te gaan. Daar hebben ze geen diepe ravijnen, hoopte ik. En Ricky kende ik uit het uitgaansleven. Ik zag hem daar zo vaak samen met zijn broertje. Zij deden daar het licht aan en weer uit. Echt een feestbeest en ik moet ook zeggen: een magneet voor vrouwen.'

(Rick Brandsteder heeft overigens intussen een streep gezet onder zijn leven als Don Juan en bon vivant. In een interview vertelde hij dat zijn bekendheid een obstakel is om de juiste partner te vinden. 'Als het gaat om eh... kortstondige contacten dan kan bekendheid juist handig zijn,

haha. Maar voor iets serieus is dat denk ik eerder een beperking. Ik merk dat ik tegen bepaalde vooroordelen oploop. Door de jaren heb ik het imago van rokkenjager gekregen en dat is prima. Dat heb ik inderdaad vol overgave gedaan en ik heb ervan genoten, maar mensen kunnen ook veranderen. Juist doordat ik alles heb gezien en gedaan kan ik me met een gerust hart op één iemand richten. Ik denk dat een potentiële liefde niet te veel moet afgaan op wat ze over mij heeft gelezen, maar dat ze de tijd moet nemen om me echt te leren kennen voordat ze een beslissing neemt.’)

Waarvan akte.

Glenn: ‘Zijn vader Ron had ik al eens ontmoet. Dat was bij een voetvolley toernooi van Veronica waar ex-profs in de vakantie meespeelden. In de gang van het hotel liep ik een liedje van Sam Cook te zingen: *If you ever change your mind...* Aan de andere kant van de gang hoorde ik: *Bring it to me, bring your sweet lovin’, bring it on home to me...*’ Dat was de bronzen stem van Ron Brandsteder. We raakten aan de praat omdat hij het leuk vond dat ik dat nummer ook kende. ‘Kom eens een keer naar muziek luisteren bij mij thuis,’ zei hij. Dat deed ik. Ron had daar een speciale muziekkamer met zo’n enorme verzameling platen en cd’s, dat wil je niet weten. ‘Blijf je eten? vroeg zijn vrouw. Je begrijpt, de familie Brandsteder heb ik in mijn hart gesloten.

Op Schiphol ontmoette Glenn zijn vriend Ricky opnieuw, dit keer voor de reis naar Suriname. Ook daar bleek hoe populair hij was. Trossen meiden om zich heen die een handtekening wilden.

‘De crew van het programma was er ook en ik moet

zeggen dat dit de leukste televisieploeg was waarmee ik ooit op reis ben geweest. Tijdens de vlucht werd ons niets verteld over wat ons te wachten stond.

Inchecken in Hotel Torarica in Paramaribo voelde als thuiskomen. Meteen al na de landing kreeg ik dat gevoel. Ook al kwam ik er niet vaak, ik voel me verbonden met Suriname. Mijn ouders zijn er geboren, dus ben ik trots op mijn beide landen.

Bij aankomst zag ik de minibusjes staan waar je heel weinig voor betaalt en die je overal in de stad brengen. Dat herinnerde ik me uit mijn jeugd. Nog steeds stonden die busjes op ons te wachten. Ik stapte in en ik keek om heen. Wat een bijzonder land. Het lijkt wel of de kip met rijst daar twee keer zo lekker smaakt als in Nederland. Dan eet ik niet één bord, maar twee en misschien wel drie. Dat zegt genoeg. Neem zo'n flesje Fernandes bijvoorbeeld. Als je zo'n blikje in Nederland openmaakt hoor je: pffft, een kort sissend geluidje. In Suriname: pssstttjoe... Ken je die reclames waar de cola bruist terwijl je dat glas wel van het televisiescherm wilt graaien: ik wil een slok! Zo smaakt die Fernandes daar ook.

Na het inchecken liet Ricky mij een spuitbus met insectenspray zien. 'Heb je ook zo'n ding?', vroeg hij.

'Waar is dat voor?'

'Tegen insecten. Ik heb me goed voorbereid. Ook allemaal prikken in mijn kont gehad tegen allerlei ziektes. Waar heb jij je tegen laten inenten?'

'Nou, niks.'

Ik baalde dat ik daar niet aan had gedacht. Ook het hotelpersoneel waarschuwde me. Ik zou me van top tot teen moeten insmeren en als er iemand een hekel heeft aan stekende insecten dan ben ik dat wel. Nou ja, ik zou

wel zien. Voor ons vertrek naar de jungle werden we naar de jeep gebracht waarin we zouden rijden. We kregen instructies over de auto en de route.’

Glenn bood aan als eerste achter het stuur te kruipen. Als gepassioneerd coureur kon hij kennelijk niet wachten. De eerste dertig seconden ging het al mis. Hij reed meteen een straat in met eenrichtingsverkeer. In de cabine weerkaatste de eerste lachsalvo. De wegen in Paramaribo zijn oké, maar zodra je die verlaat begint het drama. Dat is juist de bedoeling van De Gevaarlijkste Wegen.

Glenn: ‘Tegen iedereen in Nederland die klaagt over wegenbelasting wil ik zeggen: kom hier maar eens rijden. Aan het wegdek kun je zien hoezeer wij in Nederland verwend zijn.’

Glenn en Ricky moesten iedere dag pittige afstanden afleggen en vaak meer dan zeven uur achter elkaar over die nagenoeg onbegaanbare wegen sturen. In het kielzorg volgden de camerawagen met, voor alle zekerheid, een arts aan boord. Plus een kok. De route leidde langs schitterende ongerepte natuur. Veel tijd om daarvan te genieten had het duo niet, want ze moesten hun ogen op de glibberige wegen vol kuilen en stenen houden. In een onbewaakt moment kon er iets opduiken wat risico opleverde. Concentratie! Focus! Nu geen verkeerde afslag want dat kon een vervelende krater zijn.

Glenn: ‘Als kleine jongen was ik al eens in Suriname geweest en later nog drie keer, maar dat had te maken met voetbal. Toen had ik niet de kans om de adembenemend mooie natuur te ervaren, maar nu zat ik er middenin. Veel tijd om ervan te genieten was er niet.

Opeens klopte het hart me in de keel. We stonden voor een rivier waar we doorheen moesten rijden. Wel breed maar niet zo diep. Maar hoe diep? Ik had allemaal scenario’s

in mijn hoofd, maar ik besloot gas te geven en vaart te maken. En ja hoor, we kwamen vast te zitten, midden in het water.

Wat nu?

Ricky en ik keken elkaar aan. Niemand in de buurt om te helpen. We reden weliswaar in een jeep met vierwielaandrijving, maar ook die kwam niet verder. Aan de overkant stond een man met een 4-wheel drive. Hij zwaaide en wenkte dat we hem de kabel moesten brengen die aan de voorkant van de jeep vastzat. Intussen kwam het water de cabine al binnen. Ricky zag dat en schrok. Even later keek ik naast me, geen Ricky! Was die gozer op het dak gaan zitten! Ik dacht eerst dat hij een grap maakte, maar het bleek dat hij nog veel banger voor water was dan ik. Die man aan de overkant bleef maar zwaaien, maar wie moest die kabel naar hem toe brengen? Ik absoluut niet. Nee, water en ik zijn geen vrienden.'

Dat vraagt om een verklaring, want hoe kan het dat de onverschrokken Glenn Helder niet eens met zijn grote teen wil voelen wat de temperatuur van het water is? Leg dat maar eens uit!

'Als je in een warm land op vakantie bent, zijn er altijd van die mensen die tegen je zeggen: hier kun je gerust gaan zwemmen, want hier zijn geen haaien. Ik vraag dan aan zo iemand: O ja? Hier zijn geen haaien? Hoe weet jij dat dan? Heeft die haai jou misschien gebeld? Stel nou dat die haai jou inderdaad heeft gebeld. En die haai zegt tegen jou: zeg maar tegen Glenn dat hij daar kan gaan zwemmen, want ik kom niet, mijn hele familie komt niet. Er komt gewoon geen enkele haai. Maar wat nou als er een verdwaalde haai aan komt zwemmen... Wat dan met jouw 'hier komen geen haaien'?

Sterker nog: stel ik zit op een cruiseschip en ik val overboord. Iedereen in paniek en op zoek naar reddingsboeien. Nou, stop daar maar mee, want ik ben al flauwgevallen nog voordat ik het water raak, haha! Zo'n schijter ben ik dan. Behalve als het om mijn kind zou gaan. Dan spring ik erin, duik recht op die haai af en bijt zijn strot eraf.

In die rivier zwemmen geen haaien, maar weet ik veel wat voor ongedierte, slangen, bloedzuigers of kaaimannen daar wel in zitten.

Voor geen prijs ga ik die kabel brengen. Nu niet en nooit niet. Ik zeg tegen Ricky: kom van dat dak af en breng die kabel even. Hij klimt er af, pakt de kabel en zegt: Kijk, ik hem nu losgemaakt en jij gaat hem brengen. Ik zeg: flikker maar op, ik ga het water niet in. Ricky zegt: ik ook niet, en van mijn lang-zal-ze-leven niet. Ik kijk hem aan en zie dat er iemand op de wereld is die nog banger is dan ik. Dat kan toch niet? Nou, het kan wel! Toen wist ik dat ik toch het water in zou moeten, want Ricky deed het echt niet. Hij zat al op het dak toen het water pas tot aan zijn voetzolen kwam. Hij ging nog liever dood dan dat water aan te raken.'

Met de moed der wanhoop stapte Glenn voorzichtig de rivier in. Hij had geen keus. Bij iedere stap voelde hij de greep van een denkbeeldig monster om zijn enkel. Heel behoedzaam waadde hij naar de overkant in de veronderstelling dat hij zo geen boze beesten zou wakker maken. Het is bijna niet te geloven dat de stoere Glenn bibberend zijn missie met de kabel zou voltooien. Het lukte hem en met een onbeschrijfelijke opluchting hees hij zich weer in de jeep en klapte het portier dicht.

'Ik zei tegen Rick: Dit doe ik nooit meer. Zoiets zou ik

alleen voor mijn kleine doen. Dan zuig ik bij wijze van spreken zelf eerst het water op, maar dat doe ik voor niemand anders. Kun je nagaan hoe ik jou nu zie. En hoe graag ik jou mag. Maar je staat nu wel bij me in het krijt! Later hebben we kromgelegen van het lachen. Ook de crew lag helemaal stuk. De volgende dag werden we geïnterviewd in het oerwoud. Steeds moest ik die ellendige zoemende muggen wegslaan. Zegt een van de cameramensen: 'Hoef niet, joh. Deze mug steekt echt niet.' Ik kijk hem aan en zeg: 'Hoe weet jij dat? Heeft-ie jou gebeld misschien...?'

Glenn blijft vol lof over de crew die met humor en professionele inzet de aflevering tot een succes maakte. Langs de gevaarlijke wegen leerden Glenn en Rick het land en zijn weelderige natuur kennen. De vraag blijft natuurlijk: hoe gevaarlijk waren die wegen dan?

'Soms echt gevaarlijk als we langs een ravijn van dertig meter diep reden op een modderige en gladde weg. Die waren er dus wel degelijk. Rem of stuur je verkeerd dan glij je van de weg af en de levensgevaarlijke dieptes in. Ook konden we soms niet uit de auto of moesten we de ramen dichthouden wegens ongedierte of giftige slangen, of we reden op wegen die die naam niet waard waren. Als je niet heel goed oplet is het echt bloedlink. Het allermooiste van de trip was dat ik zag hoe prachtig Suriname is van dichtbij. En dat ik dat mocht beleven met leuke mensen om mij heen. Maar ook zagen we het verval, zoals in gebouwen waar het gras door de ramen groeide. Heel zonde. Het mooiste was toch de geweldige natuur. Ik ben niet zo'n liefhebber die alleen om die reden een reis zou boeken. Maar hier zou ik mijn geld wel voor over hebben gehad.

Aan het einde van de trip was iedereen blij dat het avontuur achter de rug was, want het was wel aanpoten. Ook de vermoeidheid was een risico, omdat dit zonder honderd procent concentratie mis kan gaan. We waren blij dat we de missie hadden volbracht, maar tegelijkertijd vonden we het jammer dat het voorbij was. De samenwerking met de sympathieke crew schiep een vriendschappelijke band. Dit was echt de leukste televisieploeg waarmee ik ooit mee op stap ben geweest. Bij het afscheid omhelsden we elkaar en hadden zelfs nog een app-groepje als nabrander. Natuurlijk verlies je elkaar weer uit het oog, maar als we elkaar na tien jaar tegenkomen, volgt een omhelzing. Toevallig zag ik iemand van de crew laatst nog bij Talpa voor de opnamen van Mission Impossible.

Het was alsof we elkaar gisteren nog hadden gesproken.

*Dolblij met mijn
vochtige doekjes*

DIT NOOIT MEER!

‘Als het Expeditie Ibiza of Expeditie 25 graden was geweest, had ik meteen ja gezegd, maar vrijwillig de ijskou opzoeken? Daar moest ik eerst over nadenken.’

Glenn werd in februari 2015 uitgenodigd om deel te nemen aan Expeditie Poolcirkel, een avonturenprogramma van RTL, waarin tien bekende Nederlanders het onder barre omstandigheden tegen elkaar opnemen, maar ook tegen zichzelf en de elementen. Daarbij werden ze fysiek en mentaal op de proef gesteld. De namen van de andere deelnemers, onder wie zijn maatje John de Wolf en voormalig schaatskampioen Hein Vergeer, gaven de doorslag. Glenn stemde toe. In het vrouwenteam kwam hij ook namen tegen als die van voormalig toptennisster Brenda Schultz-McCarthy en de ferme solozeilster Laura Dekker, bekend geworden als het Zeilmeisje.

‘Ik keek eerdere afleveringen terug en zag dat er vooraf allerlei testen werden gedaan. Iedereen werd op de proef gesteld. Dat sprak me aan. Ik hou van uitdagingen. Toen ik ja zei had ik voor mezelf al gewonnen. Ik bedoel: mijn weerzin overwonnen om naar IJsland te gaan, wat ik anders nooit zou hebben gedaan. Kamperen in de kou is niets voor mij. En wat ik never nooit wilde is als eerste naar huis te worden gestuurd. Wat een nederlaag zou dat zijn! Helaas dachten de andere deelnemers er net zo over. Ongeveer de helft van alle deelnemende topsporters had hun successen op het ijs behaald.

De eerste opdracht was het beklimmen van een berg,

terwijl onderweg allerlei losse spullen op een speciale manier moesten worden verpakt in een soort net. Dat moest zorgvuldig gebeuren, want al die spullen waren weer nodig voor de volgende proef.

‘Als ik iets van die spullen zou verliezen, kon ik die proef niet afmaken en zou ik hoe dan ook als laatste eindigen. De weg naar boven was al erg, maar afdalen bleek nog erger. Dat ik eerst twijfelde om mee te doen had ook te maken met mijn niet helemaal genezen hamstringblessure. Maar als ik de spieren warm kon houden zou het wel lukken. Ik kon alleen niet voluit sprinten, zodat ik bij voorbaat in het nadeel was. Al die andere sporters hadden flink getraind, maar dat kon ik niet door die blessure. Toch ging ik sneller naar boven dan ik met mezelf had afgesproken omdat ik beslist niet als laatste de top wilde bereiken. Ik kwam aan als derde. Niet eens zo slecht. Bij de afdaling had ik gezelschap van een bergbeklimmer, want ik wilde wel eens zien hoe een ander het ervan afbracht. Ik liep zo langzaam dat ik nog net niet achteruitliep. Dus werd ik steeds ingehaald, al kwam ik niet als laatste aan. Eenmaal beneden moest ik een vuurtje maken met de spullen uit dat netje. Eerst ben ik een rondje gaan lopen om te kijken hoe de anderen dat deden, want ik ben zo onhandig als maar kan. De uitslag van die dag bepaalde met wie ik de volgende dag in een team zou zitten. Dat waren John de Wolf, Hein Vergeer en atleet Bram Som, hardloper, olympiër en voormalig Europees kampioen op de 800 meter. We moesten zelf een tent opzetten voor de nacht. Ook iets waar ik niets van terecht breng en dat ook nog in de *middle of nowhere*, onder barre omstandigheden in een koud en nat gebied. Daar stonden we dan met al die spullen; zoek het maar uit. In zulke situaties is er altijd wel iemand die de leiding

neemt. Mij best, als je maar weet hoe dat moet. Ik luister wel. Maar die mensen zijn net zo erg als spelers in de kleedkamer die alleen maar praten om zichzelf te horen. Daar hoef je bij mij niet mee aan te komen. Dan vertel ik je acuut dat je beter je kop kan houden. John en ik keken toe en uiteindelijk stond die tent overeind. Nu is het zo dat jij, als je bij mij thuiskomt, je schoenen uittrekt. Dat doe ik ook bij anderen, maar in die tent liep iedereen gewoon dwars over mijn slaapzak. Wat een klerezooi! Geen douche, geen wc en geen enkel comfort. Dat wist ik al van de programma's die ik had bekeken. Daarom had ik van die vochtige doekjes meegenomen voor mijn eigen hygiëne en om me nog een beetje te kunnen opfrissen. John lag naast me en zag uit zijn ooghoek mijn bewegingen in de slaapzak...

Later, toen we weer terug waren, las ik een verhaal op de social media met als kop: *Glenn Helder rukt zich suf op de poolcirkel*. John de Wolf had in een interview verteld dat hij zag hoe ik vochtige doekjes in en uit mijn slaapzak deed. Ik was alleen maar hygiënisch bezig! Natuurlijk niet met één zo'n doekje, want daarvan had ik pakken meegenomen. Dus kwamen er heel wat doekjes tevoorschijn. Die kop boven het verhaal was er gewoon bij verzonnen. Achteraf moest ik er wel om lachen, vooral omdat de achterblijvers dolblij waren met mijn vochtige doekjes toen ik uiteindelijk naar huis moest. Ook de dames!

De volgende morgen braken we de tent af. Allemaal hadden we een wandelstok met ijzeren punt om je evenwicht te bewaren. Die stok neem je mee met de punt naar beneden. Zo niet John. Bij het inpakken van de tent hielp John mee, wilde nog even iets uit de tent halen, bukt zich en snijdt zo met die punt het tentzeil open. Dezelfde tent waar we die avond weer in moesten

slapen en we de hele nacht door die scheur in het tentdak naar de sterren konden kijken.

Bij de volgende proef moesten we een volle, tien kilo zware jerrycan meezeulen. En dat terwijl we ook al een zware rugzak sjouwden, plus een tas met hetzelfde gewicht die je niet in je eentje kon tillen. Dat bleef zo gedurende het hele traject, door een gebied vol kuilen, stenen en geulen. Zou je dat in je zwembroek moeten doen met sportschoenen aan, dan was het al moeilijk, maar dit was verschrikkelijk. Zonder een eindpunt waarop ik me kon oriënteren, had ik al lopend geen idee meer waar we naar toe gingen. Bram Som nam het voortouw en zo werkten we goed samen. Niet zo verwonderlijk voor een atleet. Hij nam zelfs in z'n eentje die zware tas mee. Dat was flink doorzwoegen. Onderweg mochten we niets eten. Een onmenselijke voorwaarde bij die extreme inspanning. Een auto rijdt toch ook niet zonder brandstof? Langzamerhand zagen mijn teamgenoten en ik sterretjes. Zelfs Bram Som. Dat zegt genoeg. We overlegden met de begeleidende arts of je toch iets konden eten. Hij zwichtte tenslotte voor onze eis. We mochten nu al een bakje goulash eten dat eigenlijk bestemd was voor het avondmaal. Normaal is dat spul niet te vreten, maar nu smaakte het niet opgewarmde maaltje alsof het uit een sterrenrestaurant kwam.

's Avonds sliepen we op het ijs, in die gescheurde tent. Gek genoeg paste mijn lichaam zich nu sneller aan dan ik voor mogelijk hield. Ik was al blij dat ik kon liggen. Na weer een proef, de volgende dag, werd de eerste deelnemer naar huis gestuurd. Dat was Brenda, de tennisster. De proef hield in dat je opgehangen stokken moest opvangen zodra ze loskwamen. Zij had de minste

stokken kunnen pakken.

Die dag kreeg ik een hekel aan Bram Som. Tot dan toe mocht ik hem graag. Hij heulde met John de Wolf en Hein Vergeer. Waarom was me een raadsel. Iedereen mocht punten geven aan de rest van zijn team. Ik gaf Bram de meeste punten omdat hij zo zwaar had getild. Het was voor mij duidelijk dat, als je strategisch koos, John de minste punten zou krijgen omdat hij veel last had van zijn knie en veel minder had gelopen dan ik. Maar Bram gaf *mij* de laagste score! Alsof ik de slechtste was...

Daardoor moest ik de volgende dag met de vrouwen mee. Toen dacht ik: Bram, krijg jij lekker de tering. Neppe klootzak! Door die keuze bleek dat hij mij niet zag zitten.

Daar was geen enkele reden voor, want ik had me steeds vriendschappelijk gedragen. Later ben ik hem nog eens tegengekomen. Hij kwam joviaal op me af. Ik dacht: 'Pleur maar op.' Niet netjes van mij, maar door zijn keuze voor John had hij mij duidelijk gemaakt dat hij een hekel aan me had. En ondertussen was hij wel in mijn gezicht blijven lachen.'

Glenn gruwet van huichelaars. Bij hem moet je niet aankomen met achterbakse fratsen. De sfeer was in elk geval danig verpest, maar hij hoefde niet langer met Bram Som op te trekken omdat hij intussen was ingedeeld bij de vrouwen. Ook daar wachtte hem een beproeving die hij nota bene dankte aan zijn eigen galante gebaar.

'Toen ik eenmaal in dat team zat wist ik dat ik niet zou winnen. Ik bleef wel mijn best doen. Ook die dag moesten we tillen. Om de vrouwen te ontlasten nam ik zoveel mogelijk zware spullen op mijn schouders. Zoiets doe je gewoon als man in zulk gezelschap. Voor de test van die

dag moesten we op de fiets een parcours afleggen. Het eerste deel ging kilometerslang steil omhoog. En niet zo'n beetje steil! Dat wist ik nog niet toen ik aanbod alle extra gewicht van de bagage van de vrouwen te dragen. Zelfs stond op de trappers en in de laagste versnelling kwam ik nauwelijks vooruit. Toch wilde ik me niet laten kennen en besloot de berg aan te vallen. Waar ik eerst mijn hamstring nog een beetje kon sparen, moest ik nu vol aan de bak. Ik trapte zo hard dat mijn geplaagde spier ging opspelen door de extreme belasting. Het werd zo erg, dat ik wist dat die zou scheuren als ik bleef doortrappen. Ongeveer halverwege de berg ben ik afgestapt en wist toen: dit is einde verhaal.

Het ergste vond ik dat ik de dames teleurstelde, want juist voor hen had ik het gedaan. Fietsen ging niet meer; zelfs lopend de fiets de berg opduwen was geen doen. Presentatrice Yolante Cabau vroeg hoe het ging. 'Slecht,' zei ik. 'Mijn hamstring is bijna naar de knoppen. Zo kan ik echt niet verder.' De enige optie was doorgaan totdat mijn spier scheurde en dat was het laatste wat ik wilde. Yolante waarschuwde de arts. Maar die is ingehuurd door de programmamakers en heeft dus vooral hun belang op het oog. Ik sport nog steeds graag en dan is de verzorging van je lichaam een eerste vereiste. Ik vertelde de dokter dat ik mijn hamstring eerst nog zo'n 70 procent kon belasten maar dat die nu bijna ging scheuren. Als voetballer weet en voel je dat. Ik kon niet eens meer normaal lopen. Let op wat die dokter zegt: 'Probeer het nog maar een keer'. De man die verantwoordelijk was voor de gezondheid van de deelnemers dwong mij mijn hamstring te beschadigen! Dat zei hij natuurlijk alleen maar om de vaart in het programma te houden. Hij draaide zich om, liep naar zijn tent en was mijn naam zelfs alweer

vergeten. Wat heb je aan zo'n dokter? De tranen brandden achter mijn ogen, want ik wilde niet opgeven. En zeker niet door domme pech.'

De onverbiddelijke camera volgde Glenn bij zijn marteling. Na de nonchalante opmerking van de arts, waaruit hij opmaakte dat zijn conditie hem niets interesseerde, zakte Glenn de moed in de bergschoenen. 'Sodemieter toch op, ik stop ermee' zei hij tegen zichzelf. Op beeld leek het alsof Glenn de dokter daarmee op zijn nummer zette, maar dat was niet zo.

Het einde van het avontuur in die barre contreien kwam in zicht. In de namiddag werden alle deelnemers geïnterviewd. Een gekalmeerde Glenn kon na een warme douche uitleggen wat er aan de hand was. Glenn beseftte dat het avontuur voorbij was. Hij lag eruit, spoedde zich vanuit zijn hotelkamer naar de eerste de beste pizzeria en vroeg om extra mayonaise en curry. Een deelnemer die afvalt, ontmoet de anderen niet meer. Daarom was afscheid nemen van de teamgenoten niet mogelijk. Het vliegtuig vertrok vroeg in de ochtend. Kalm, maar flink balend verdween hij in de wolken.

Hij nam zich voor bij een eventuele volgende keer eerst maar eens flink te trainen, want dit nooit meer!

*'Je bedoelt: hij vindt dat
jij bij mij weg moet gaan?'*

JOUW VROUW, MIJN VROUW VIPS

Trek bij een omroep een blik BN'ers open en Glenn Helder valt er waarschijnlijk uit. Televisieproducenten weten dat je met hem een man in huis haalt met het hart op de tong, een vlotte babbel, vuur in z'n donder en een gulle lach. Kennelijk is hij goed voor de kijkcijfers, want spontaniteit en een lichte vorm van onberekenbaarheid vormen een cocktail die publiek trekt. De redactie van het RTL-televisieprogramma 'Jouw Vrouw, Mijn Vrouw VIPS' hoefde niet lang na te denken. Glenn en zijn ravisante vriendin Jara zouden ideale kandidaten zijn.

We schrijven voorjaar 2015. Op de website staat het er zo: 'In dit reality programma ruilen twee vrouwen voor tien dagen van huis en gezin. De eerste vijf dagen moeten zij de regels respecteren van het gastgezin. Daarna kunnen zij hun eigen doen en laten bepalen en het gezinsleven omgooien.'

De deelnemers weten vooraf niet met wie er wordt geruild. Dat blijkt pas als de ruilvrouw voor de deur staat. Glenn twijfelde over het aanbod van RTL. Maar ter compensatie van gedeerde inkomsten, door de deelname aan het programma, wordt er goed voor betaald. Hij moest er dan ook twee lezingen voor afzeggen en tien dagen lang kon hij weinig anders doen dan met andermans vrouw optrekken. Hij besprak het met zijn vriendin. Zij twijfelde geen moment. Het leek haar een interessant

avontuur. Wie kon weten met welke prominent zij (en hij) moesten ruilen. Spannend toch? Ze besloten mee te doen. In die tijd woonde Glenn in een krap appartement in een overigens ‘nette buurt’ in Amsterdam.

‘Als ik in het midden van de kamer ga staan en mijn armen spreidt, kan ik links de keuken aanraken en rechts de douche. Ik draai een halve slag en kom uit bij de slaapkamer en de wc. Je snapt dat het me niet echt een ruimte leek om een vrouwelijke gast tien dagen te ontvangen, maar oké. Eerlijk gezegd vond ik het een beetje gênant om zo’n kleine kamer met iemand te delen. Iedereen wist dat ik niet riant woonde, maar dit was wel het andere uiterste. Ik praat over alles, en mensen weten veel van me, maar ik hoef mijn woonruimte niet pontificaal in beeld te laten brengen? Dat hoefde toch niet op de televisie? Ik schaamde me er niet voor, maar het was ook geen aanbeveling. Mijn vriendin moest de knoop maar doorhakken. Zij is zo nuchter, zo wars van poeha. Zij vond mijn behuizing geen reden om het aanbod af te slaan. Als niemand bezwaar had, waarom zou ik me daar dan druk over maken?’

We meldden ons bij de televisieproducent in Hilversum om te horen wat ons te wachten stond. Het bleek dat de hele dag en ’s avonds een cameraploeg over de vloer komt, die pas om tien uur vertrekt. We zien wel wat er gebeurt, zeiden we tegen elkaar.

Op die eerste dag ging de bel. Er stond een vrouw voor de deur met een wel heel dure jas en een hoeveelheid koffers die nooit in mijn appartement zouden passen, dacht ik. Zij had geen idee waar ze terecht zou komen. De dame stelde zich voor als Gitta de Wit, de partner van Emile Ratelband.

Oké, prima, leuke vent, dacht ik. Selfmade man, positieve uitstraling, uitstekend ondernemer. Dacht ik toen nog. Wist ik veel?

Bij de entree was het meteen raak. Mijn trap heeft geen leuning. In plaats daarvan is er een touw langs de muur gespannen. Op weg naar boven trok Gitta bijna dat touw los. Nog een wonder dat ze niet van de trap viel, maar ze gaf geen krimp. Voor mij was dat een eerste signaal dat zij een tof type is. Gitta wilde weten waarvan ik eigenlijk bekend was. 'Beetje gevoetbald', zei ik. 'En vooral bekend van hoe je het niet moet doen met de kansen die je in je leven krijgt. Hoge pieken en vooral diepe dalen.'

Zij was een succesvol zakenvrouw, eigenares van uitzendbureau Tempo op de Antillen. Een groter contrast was nauwelijks denkbaar. Ik vertelde haar dat ik Emile een geschikte kerel vond. Een apart figuur en dat sprak me wel aan. Wat anderen van hem vonden kon me niets schelen. Mijn vriendin had het vast wel getroffen met deze kandidaat.

De eerste dagen van de tv-opnamen leef je je eigen leven en vult de andere vrouw in wat je eigen partner zou doen. Daarna worden de rollen omgedraaid en past de man zich bij het dagelijks leefpatroon van de vrouw aan. Zo kan de kijker zien hoe mijn vriendin mij verzorgde in de persoon van de ruilvrouw en vice versa. Eitje bij het ontbijt, dat soort dingen. Gitta stapte als het ware in de schoenen van mijn vriendin.

Omdat ik maar één kamer heb met daarin een comfortabel groot bed en een bovenslaper sliep mijn zoontje, als hij bij me was, in het tweepersoonsbed en Jara en ik daar boven. Gitta en ik hadden zeeën van tijd om te praten. We spraken af dat wat we elkaar vertelden tussen ons zou blijven. Vooral ook omdat Gitta heel veel privé-informatie

deelde wanneer de camera's niet draaiden. Als je in een kleine ruimte zo op elkaar bent aangewezen, is het logisch dat je vertrouwelijke gesprekken krijgt. Ik hoorde allerlei persoonlijke details over haar leven met Ratelband. Ik lag anderhalve meter van haar vandaan als Emile met haar belde. En het was 's avonds laat muisstil in de kamer. Gitta vroeg altijd eerst of ik er bezwaar tegen had. Natuurlijk niet! Al zet je de televisie keihard aan, als ik moe ben slaap ik er wel doorheen. Zo hoorde ik tegen wil en dank veel intieme informatie. Zij had het volume van de telefoon op maximaal, waardoor ik alles kon horen. Onder meer dat zij hem onderhield... Daar schrok ik van. Dat wist ik niet. Ik dacht dat hij een geslaagd zakenman was. Iemand die anderen leert hoe je succesvol kunt zijn, zal dat dan zelf ook wel zijn, vermoedde ik toen nog.

Gitta genoot van onze gesprekken en vond het fijn dat ze zo openhartig kon praten. Ze mocht dan wel een rijke zakenvrouw zijn, ze bleek ook hartelijk, gevoelig en grappig terwijl ze geen blad voor de mond nam. Ook bleek dat ze gewend was om hard te werken waardoor het haar voor financieel de wind ging. Zo vertelde ze dat het op geldgebied helemaal niet goed ging met Emile. Dat verbaasde me.

‘En die Rolls Royce dan? Of was het een Bentley?’

‘Die staat in de garage, want hij kan een rekening voor de verzekeringspremie van zeventuizend euro niet betalen.’ Ook vertelde ze welk bedrag ze al aan hem had gespendeerd. Een bedrag met vijf nullen. Later werd mij ongevraagd door haar familie bevestigd dat het inderdaad om vier ton (!) ging.

‘Hij moet wel heel blij zijn met jou als je zoveel in hem investeert en dat allemaal voor hem doet,’ was mijn enige

reactie. Ik vond het raar dat hij de gevierde man speelde met het geld van zijn vriendin, maar dat zijn mijn zaken niet. Dus liet ik het bij een gefronste wenkbrauw. Ze had me verteld dat ze al die reuring rond Emile aantrekkelijk vond. De publiciteit, de glamour, de belangstelling, het boeide haar.

Na een paar dagen nam Gitta de touwtjes in handen. Dit keer moest Glenn een eitje koken en de koffie zetten. Maar Glenn had geen koffie in huis en moest de deur uit. Gitta wilde een latte macchiato.

‘Een wat?’

Koffie latioato?’

Hij heeft geen idee wat dat is, maar gaat langs de deuren van koffiewinkels en probeert het net zo lang tot iemand begrijpt wat hij bedoelt. Het is een hilarische speurtocht naar de gewenste koffieconsumptie. Na enkele vruchteloze pogingen komt hij terug met een latte macchiato to go. Ze had natuurlijk gewoon ‘koffie verkeerd’ kunnen zeggen.

Ze gingen shoppen. RTL had een bepaald budget om kleding te kopen. Dat was in de ogen van Gitta veel te beperkt dus spijkerde ze royaal bij om hem in de laatste mode te steken. Voor Glenn hoefde dat niet, maar ze stond erop. Vooruit dan maar en dankjewel Gitta. Een heel lief gebaar en een aanwijzing hoe zij hem als persoon zag.

Op een avond ging het tweetal uit eten in een chic restaurant in Amsterdam. Gitta bestelde allerlei gastronomische heerlijkheden waar Glenn of nieuwsgierig naar was, of er met afgrijzen naar keek.

‘Ook een oester, Glenn?’

‘Sorry hoor, maar alles wat er uit ziet of het uit mijn

neus komt ga ik echt niet in mijn mond stoppen.’

‘Terwijl we zaten te eten bood Gitta aan om mij te helpen. Ze zei dat ze nu mijn hele verhaal kende: over het zwarte gat waarin ik vroeger was beland, tot het gat in mijn hand, de schuldsanering en mijn gevecht om er weer bovenop te komen. Ik vond het lief van haar maar zei: ‘Dat hoeft echt niet. Ik ben toch niet te helpen.’ Dat zij mij dat aanbod deed vond ik al meer dan genoeg. Ze liet daarmee blijken dat ze me sympathiek vond. Gitta bleef bij haar aanbod.

‘Je speelt percussie met deejays? Dan ga ik ervoor zorgen dat jij met de beste percussionist ter wereld gaat spelen.’ Dat was natuurlijk niet mogelijk, maar ik vond het superlief.

In het contract met ‘Jouw Vrouw, mijn Vrouw’ stond dat er tijdens de opnamen geen contact mocht zijn met je eigen partner. Emile trok zich daar niets van aan en iedere avond belde hij met Gitta. Ik hoorde ze elke keer praten. Zoals hij sprak... het slijm droop bij wijze van spreken uit de telefoon. Het was de bedoeling dat je elkaar pas weer aan tafel weer zou zien en spreken. Dat gebeurde op de laatste dag van de opnamen bij de evaluatie.

Een ander signaal was het wagenpark. Zelf reed Gitta in een Landrover; mijn vriendin in een oude Suzuki. Ze ruilden dus ook van auto en Gitta ging achter het stuur van Jara’s tweedehandsje. Jara maalt niet om status. Zo lang het autootje start, remt, de bocht omgaat en veilig is, vindt zij het best.

Na weer zo’n illegaal telefoongesprekje zei Gitta: ‘Emile vertelde me net dat hij het zo zielig voor mij vindt dat ik in zo’n klein autootje moet rijden.’

‘Ja ik hoorde het. Tenenkrommend, Gitta.’

Emile smeerde wel heel veel stroop om haar mond. Opeens snapte ik waar dat vandaan kwam. Ze was zijn wandelende portemonnee en hij bleef slijmen met zijn voorspelbare zoete praatjes. Mijn beeld van de krachtige positiviteitsgoeroe begon te kantelen. Dat iemand bij een ander in de kont kruipt voor geld vind ik laag. En dan ook nog de toffe gast spelen? Dat klopte niet. Hij klampte zich wel heel erg aan haar vast. Dat was niet de Ratelband zoals ik hem eerder had gezien, maar nogmaals: dat waren mijn zaken niet.

Bij het afscheid op de laatste avond herhaalde Gitta, ook voor de camera, dat ze mij wilde helpen. ‘Of je wilt of niet!’

Op precies datzelfde moment maakte Ratelband op hun locatie ruzie met Jara over mij.

Ieder ruilpaar had een eigen redactie en cameraploeg. Die stonden wèl met elkaar in verbinding. Ik ving op dat Jara ruzie had gehad met Ratelband. Ik schrok. Dat moest dan heftig zijn geweest, want met mijn vriendin krijg je geen ruzie. Tot nu toe had ik niet met Jara gebeld, maar nu kon ik me niet langer inhouden. Ze vertelde me dat Ratelband na de maaltijd op die laatste avond vanuit het niets helemaal losging over mij. ‘Daardoor kregen we die aanvaring,’ zei ze. ‘Hij brandde je tot je enkels af en vond dat ik bij je weg moest gaan. Hij zei ook dat hij je bij de opname morgen van het afscheidsdiner keihard voor de camera wilde aanpakken.’

‘WAT? Zei die klootzak dat echt?’ Ik trilde van woede.

De volgende dag werden we naar het restaurant van een golfbaan gebracht voor het afscheidsdiner. Jara en ik ontmoetten elkaar in een klein kamertje voordat we naar de

grote tafel voor de opnames zouden gaan. Daar zouden de vier deelnemers elkaar voor het eerst weer zien en spreken. Ik omhelsde haar met een dikke kus. Ze vertelde me dat Emile lange tijd aardig was geweest. Tot gisteren, de laatste avond waarop hij, vlak voordat ze gingen slapen, plotseling over mij tekeerging. Ratelband maakte dus ruzie met haar op exact hetzelfde moment waarop Gitta zei dat ze vastbesloten was om mij te helpen.

Bij dat conflict met Jara tierde hij dat ik haar leven zou verpesten, ik zou van haar profiteren, lag alleen maar op mijn nest en meer van dat soort gelul. Jara werd boos en zei hem dat daar niets van klopte. Hij bleef erbij en was niet te vermurwen: ik was een parasiet.

Daarna gebeurde er iets opmerkelijks. Jara vertelde mij dat hij de volgende ochtend naar haar toe kwam en deed alsof er niets gebeurd was. Alsof er gisteren geen ruzie was gemaakt, en hij die dingen nooit had gezegd.

Jara kon haar oren niet geloven wat uit mond van Emile kwam: 'Ik heb erover nagedacht en Ik heb besloten dat Ik Glenn ga helpen.' Hij was plotseling veranderd als een blad aan een boom. Toen viel alles op zijn plek en wist ik absoluut zeker wat voor manipulatieve neppe klootzak die Ratelband is.

Ik vertelde Jara wat Gitta mij de avond tevoren had beloofd: dat ze me echt, en op wat voor manier dan ook, wilde helpen. Dat wist Emile niet toen hij ruzie met Jara maakte. Eerst de zogenaamde gentleman spelen maar die laatste avond had hij totaal maling aan haar gevoelens en mening. Hij was resoluut en onwrikbaar: ik ga hem aanpakken!

Ook zei ik wat ik allemaal over Ratelband via Gitta te weten was gekomen. Dat hij financieel zwaar op haar leunde en compleet bij haar onder de plak zat. Het was

duidelijk dat hij over mijn rug weer aandacht op zichzelf wilde vestigen. Nu wilde ik hem echt slopen. Ik werd zo kwaad dat ik er bijna hartkloppingen van kreeg. Als dat ook nog eens op mijn bord wordt gelegd door een slecht mens, een nepfiguur, ja, dan gaat mijn bloed koken. Hij wilde mij bewust kapotmaken.

Ratelband had niet verwacht dat Gitta mij beloofde: ik ga hem helpen. Dat vertelde ze hem op de laatste avond nadat hij ruzie met Jara had gemaakt. Die toezegging van Gitta haalde een flinke streep door het voornemen om mij voor de camera te kakken te zetten, want Gitta was zijn suikertante. Met haar wilde hij geen risico nemen. Toen Jara me dit vertelde wilde ik niet wachten tot we aan tafel zouden gaan waar de laatste opnamen zouden plaatsvinden. Ik wilde meteen naar hem toe om hem een paar klappen te geven. Het interesseerde me niet dat de uitzending daardoor niet door zou gaan. Ik was razend. Hij was zelf die profiteur, die nietsnut die op kosten van zijn vriendin leefde. Hij was de parasiet. En dan ook nog tegen mijn vriendin zeggen dat zij bij mij weg moest gaan... 'Waar is hij,' schreeuwde ik. 'Is hij hier?' Ik wilde hem meteen op z'n bek te slaan.'

De televisieploeg zag de woede bij Glenn en vreesde dat de finale van het programma in het water zou vallen als hij Ratelband aanviel. De redactie zei dat de kijker geen weet had van de situatie en die ook niet zou begrijpen. Jara had tijdens de tirade van Ratelband immers al kranig haar mannetje gestaan en hem flink van replek gediend. Ook zij vroeg hem zich rustig te houden. 'Klaar nou, Glenn!'

Maar de stoom kwam nog steeds uit zijn neus en uit zijn

oren. Toch luisterde hij naar Jara en de redactie, al moest hij niet eerst tot tien, maar tot duizend tellen. Hij slikte een paar keer en ging tegenover Ratelband aan tafel zitten. Die deed alsof er niets aan de hand was, onwetend van wat Glenn allemaal wel over hem wist. Glenn bleef in gevecht met zichzelf. Hij besepte dat de kijker volkomen onwetend was van alles wat zich achter de schermen had afgespeeld.

‘Ik moest me inhouden omwille van het programma. Ik wist van alles over Emile, maar tijdens de opname kon ik daar niets over zeggen, omdat Gitta me dat in vertrouwen had verteld. Dus hield ik mijn mond uit respect voor Gitta. De adrenaline spoot door mijn lijf. Ik wilde hem nog steeds het liefst aanvliegen. Het eerste wat die sukkel van een Ratelband zei: ‘Leuke vrouw heb jij, Glenn. Zullen we ruilen?’

Ik moest elke vezel in mijn lijf aanspreken om kalm te blijven en niet over die tafel te klimmen. Dat lukte echt maar net, dus ik zei alleen maar: ‘Luister, nog één zo’n opmerking en ik pleur je daar in die sloot.’

‘Het gesprek begon. Niemand praatte over hoe hij mij daadwerkelijk zag en wat hij van mij vond. Jara zei ook niets, want die wist dat dan de hel zou losbreken, maar ik zat me op te vreten. Ik zocht dus een aanleiding om hem te confronteren met wat ik van hem wist, terwijl hij daar schijnheilig zat te zijn.

Opeens zei ik: ‘Toch ben ik benieuwd hoe Emile over mij denkt.’

Jara schrok, want zij wist waar dat toe zou leiden en dat ze er daarna iets over zou moeten zeggen. Ze probeerde het met enige tact nog een beetje te nuanceren. Daar wilde ik niks van weten.

‘Wacht effe, dus met andere woorden: je bedoelt dat hij vindt dat jij bij mij weg moet gaan?’

Dat moest ze toen wel toegeven. Ratelband realiseerde zich op dat moment dat ik van de ruzie wist en ook wat daar was gezegd. Toen zei hij dat mijn agressie voor hem de reden was om bij zijn standpunt te blijven.

‘Dan kun je van mij de vinkentering krijgen,’ zei ik. Het liefst zou ik de huichelaar meteen over die tafel trekken. Jara kneep onder de tafel keihard in mijn been om me rustig te houden. De afdrukken van haar vingers stonden na de opnamen nog in mijn bovenbeen. Uiteindelijk hield ik me in om het programma niet in de problemen te brengen. Mijn enige optie was zo snel mogelijk daar weggaan om erger te voorkomen. Ik complimenteerde Gitta met haar charme, loyaliteit en begrip. ‘Je bent echt een topvrouw.’ Ze nodigde Jara en mij uit om naar Aruba te komen en verzekerde ons dat Emile daar niet bij zou zijn.

Ongeveer twee maanden verstreken tussen opnamen en uitzending. In die periode hadden we strenge zwijgplicht. De dag voor uitzending kregen we bericht van de productie dat we vrijuit konden praten over onze deelname, want de trailer ging de lucht in. Tien minuten nadat de deelnemers waren geïnformeerd, kreeg ik te horen dat Ratelband de pers al had benaderd. Dat bleek later uit de vette koppen in de media: ‘Glenn Helder bedreigt mij’. Bedreigt mij? Dat was de laatste druppel.

‘Waar woont die nepfiguur?’

‘Laat maar gaan,’ zei Jara.

‘Dat is precies waar hij op uit is. Negeer het.’

Op Schiphol werd Ratelband dezelfde dag geïnterviewd door een cameraploeg over die ruzie. Hij kwam met een

hoop leugens, bijvoorbeeld dat Jara alles voor mij moest doen en ik alleen maar op bed zou liggen. In dat interview veegde hij ook nog alle Surinamers op één hoop door te zeggen dat ze allemaal lui zijn. ‘Alle vooroordelen over Surinamers worden daarmee bevestigd’, sprak hij. Zo schoffeerde hij een hele bevolkingsgroep. Gitta stond naast hem, schaamde zich en kneep hem in zijn bil. ‘Je hoeft me niet zo te knijpen,’ zei Ratelband voor de camera. ‘Het is zo en dan mag ik dat gewoon zeggen.’ Daarmee zette hij zijn eigen vrouw publiekelijk voor schut, want zij had uitzendbureaus met voornamelijk gekleurde werknemers. Het maakte hem niet uit wie hij kwetste. Zelfs de vrouw van wie hij financieel afhankelijk was. Hoe fout ben je dan? Ik weet dat hij een spel speelt door zich heel anders voor te doen dan wie hij in werkelijkheid is. In de talkshow van Humberto Tan werd nog een verzoeningspoging gedaan. Ik had besloten me daar niet te laten kennen en hem niet nog eens de vinkentering zou toewensen. Humberto stelde voor elkaar een hand te geven. Ik nam de overdreven uitgestoken hand van Emile maar aan om verder niemand in verlegenheid te brengen. Hij deed toch alles voor de publiciteit.

Het was een grote schok toen we hoorden dat lieve Gitta in haar villa in het Belgische Brasschaat was overleden aan de gevolgen van een hersenbloeding. Ze was 45 jaar. Bij de uitvaart ontmoetten we Gitta’s ouders. Wat een schatten! Zij vertelden mij dat hun dochter met zoveel plezier had terugdacht aan de opnamen. Dat ze zo met me had gelachen. Ze waren blij dat we naar de begrafenis waren gekomen. ‘Jullie zijn oprechte mensen’, zeiden ze, ‘in tegenstelling tot sommige mensen hier’, en keken met een schuin oog naar Ratelband die aan

het graf een schaamteloze, sentimentele act opvoerde. Toen begrepen we dat zij hem ook niet mochten. Tijdens de uitvaart werd er muziek gedraaid waarna er weer een spreker kwam. Ratelband was aan de beurt. Hij nam de houding aan van een gebroken man. Hij dacht dat de muziek was afgelopen, maar dat was niet zo. Hij keek weer gewoon brutaal de aula in. Na vijftien seconden was de muziek wel afgelopen en veranderde hij weer in de diepbedroefde man. Iedereen kon toen zien hoe nep hij was.

Ook familie en vrienden vertelden mij daar dat Gitta haar partner Ratelband voor tonnen had gespekt. Niemand mocht hem. Dat werd me daar wel duidelijk. Met haar ouders hebben we nog goed contact. We zijn meermalen met z'n allen uit eten geweest en denken met warmte en grote genegenheid aan Gitta terug. Haar verjaardag is op 15 april, net als die van ons dochtertje dat in 2018 werd geboren. Ik weet dat Gitta op die dag op haar wolk Aivy's verjaardag met ons meeviërt.'

(Twee maanden na het overlijden van zijn vriendin liet Ratelband weten dat hij alweer was opgeveerd - 'het leven gaat verder' - en binnen het half jaar had de destijds 66-jarige goeroe een verhouding met de 41 jaar jongere nanny van zijn kinderen.)

*Als de gasten swingen
dan glundert mijn hart*

ESPN, DE ERETRIBUNE

De Britten hebben een uitdrukking voor wie op televisie lekker overkomt. *The camera loves him (of her)*. Glenn heeft die uitstraling en is ook daarom een graag geziene gast. Hij weet veel van voetbal en sport en praat er met passie over. Dat moet voor de sportzender ESPN (voorheen FOX Sports) de reden zijn geweest hem een keer uit te nodigen aan de tafel van het programma De Eretribune. Het bleek een geslaagde match. In de televisiestudio voelt Glenn zich als een vis in het water. Met voetbal als hoofdmoot gaat het programma over sport in brede zin. Bij ESPN verbaasden ze zich over het gemak waarmee de ex-voetbalprof zich mengde in het gezelschap. Zo'n uitzending moet het vooral hebben van ambiance en een opgewekte toon. Dat is Glenn wel toevertrouwd.

Van zes tot elf sport op tv is een kijkmarathon, maar wel eentje die gemakkelijk te volgen is. Presentatoren Jan Joost van Gangelen, Aletha Leidelmeijer en destijds Hélène Hendriks loodsen de kijker soepel door de gevarieerde sportavond.

De Eretribune heeft vier gasten aan tafel. Ze discussiëren en spelen spelletjes, bekijken een wedstrijd en hebben het naar hun zin. Dat straalt af op de kijker, die de combinatie van sport, dialoog en amusement waardeert. Glenn genoot van zijn bijdrage bij deze sportfamilie. Deel uitmaken van zo'n geoliede televisiemachine paste perfect bij hem.

‘Op een dag werd ik gevraagd om eens langs te komen

bij de bazen van ESPN om te praten over De Eretribune. Ik meldde me op het kantoor. Ze spraken hun waardering uit voor mijn aanwezigheid in het programma en vroegen of ik het daar ook naar mijn zin had. Die vraag had ik niet verwacht maar vond het wel leuk dat ze die stelden. Dat kon ik volmondig bevestigen. Voor mij was het een voetbalparadijs op de zaterdagavond.’ De directie wilde wel eens wat anders dan een band die het programma muzikaal opluisterde. Ze wisten dat Glenn drumde bij deejays op festivals en dat leek een verfrissende toevoeging.

‘Of ik dat ook een goed idee vond. Natuurlijk vond ik het een goed idee. Vooral omdat ik het samen kon doen met mijn toenmalige vriendin die deejay was. Het ziet er allemaal heel losjes en ontspannen uit, maar toen ik daar eenmaal aan de slag kon, bleek dat het programma superstrak is samengesteld.’

Hij kreeg een ‘oortje’ waarmee hij in contact stond met de regie die hem kon instrueren. Dankzij hun muzikale bijdrage werden zijn vriendin en hij medebepalend voor het gezicht van het programma. Zij verzorgden de opening en de muzikale omlijsting van de reclameblokken. Het verhoogde de herkenbaarheid van het format.

Met een microfoon kon hij meepraten wanneer hij dat wilde. Zijn positie in de opstelling veranderde ieder jaar. Eerst zat hij nog achter Jan Joost, waardoor de presentator zich steeds moest omdraaien als hij Glenn iets wilde vragen. Lastig voor de camera om hem dan in beeld te krijgen. Het tweede jaar werd er een barkruk voor hem gereserveerd. Zodra hij klaar was met de muziek nam hij daar plaats. Via het oortje kon de regie hem op tijd naar zijn drumstel sturen. Het derde jaar zat hij tegenover de presentator aan tafel, want iedere *upgrade* was

een compliment voor zijn aandeel.

‘Ik vind het te gek dat ik daar mijn passies kan verenigen: voetbal, sport én mijn muziek. Daar ben ik best trots op want er is keus genoeg wat betreft experts en analisten. Gelukkig zijn er niet zoveel ex-profs die ook kunnen drummen. Dat is mijn mazzel. En ik neem aan dat ze mij ook vragen om wie ik ben en hoe ik praat.’

In 2018 werd Hélène Hendiks als presentatrice vervangen door Aletha Leidelmeijer, want Hélène ging ook bij Veronica werken. Glenn: ‘Allebei super, super, super lieve vakvrouwen. En Jan Joost? Man, wat een alleskunner, een duizendpoot. Hij kan veel dingen tegelijk. Ik sta er met mijn neus bovenop en zie hoe hij het programma draagt. Ogenschijnlijk uit de losse pols, maar als je ziet hoe groot het team is dat alles in goede banen moet leiden, dan begrijp je zijn vakmanschap en ook dat van al die medewerkers. Het is wel live televisie, snap je?’

‘Er gaat natuurlijk ook wel eens iets mis. Dan zie ik bij wijze van spreken kleine wolkjes stoom uit de oren van Jan Joost komen. Ik begrijp die gedrevenheid. Als ik bijvoorbeeld mijn oortje niet op tijd in heb, dan vraagt hij lachend of ik misschien zit te pitten. Dan zou ik het liefst door de grond zakken, maar hij redt me altijd door zijn laconieke reactie. Of als ik te vroeg start met de tune van het spelletje, zegt hij: ‘Zo Glenn, je hebt er zin in vandaag... maar het is geen gokkast, hoor. hahaha...’

In het begin zat ik er nog met samengeknepen billen omdat ik geen fouten wilde maken. Dat betekent scherp zijn van zes uur tot de laatste seconde voor elfen. Nu is de samenwerking zo gesmeerd dat die super soepel verloopt. Maar je zou eens moeten weten wat ervoor komt kijken om zo’n televisieavond te maken.

Toen mijn vriendin zwanger werd koos ik voor DJ Gilton Franklin met wie ik vaak heb opgetreden. Gilton is voor mij de ideale muzikale partner. Hij en ik zijn vier handen op een buik. We voelen elkaar feilloos aan. Het swingt altijd. Dat is een chemie die ik met weinig anderen heb. Het plezier zie je ook op de televisie als we samen spelen. Het zijn bij de Eretribune korte intermezzo's maar wel vijftien keer op een avond en dan moet het meteen raak zijn. Ook tijdens de reclameblokken treden we op en dan gaat het publiek uit zijn dak, samen met Jan Joost, Aletha en de analisten die ook mee swingen. Dan glundert mijn hart.

De kijkers zien en weten niet hoe leuk en opgewekt de sfeer is tijdens de commercials door ons optreden. Maar die vrolijke sfeer neemt het publiek daarna mee naar de live uitzending.

Ook de voetbalflitsen begeleiden we met onze muziek. Ja, ik heb het er heel erg naar mijn zin. Je kan het ook zien aan de manier waarop ik daar zit. Dat komt door de leuke onderlinge sfeer, het enthousiaste publiek en de gasten die ik daar ontmoet. De meeste ken ik of heb ik wel eens gesproken, maar het is altijd leuk om nieuwe gezichten te zien.

Op sociale media lees ik dat sommige mensen zich afvragen waarom we steeds hetzelfde deuntje spelen. Dan leg ik uit dat dit alles te maken heeft met de herkenbaarheid van het programma. Intussen kunnen de meeste kijkers de tune

zo meefluiten. En dat is natuurlijk de bedoeling.'

Ook op het culinaire vlak heeft Glenn een aandeel. Bij elke uitzending neemt hij Surinaams eten mee voor de presentatoren en analisten. Ook de studiogasten mogen

meegenieten. Iedereen wordt al verwend door een kok van de catering, maar Glenn maakt mensen blij met zijn exotische menu. Ze kunnen dus kiezen uit de keuken van de kok of uit de door Glenn meegenomen gerechten, zoals roti met kipfilet. Vaak bellen ze me voor de uitzending. Laatst Hugo Borst nog: ‘hé, Glenn, ik ben er vanavond bij’. Dus dan ook voor hem een portie.

Voor de corona pandemie haalde ik dat eten altijd bij dezelfde toko. Na de maandenlange lockdown begonnen we eindelijk weer. Uiteraard nam ik weer Surinaams eten mee. De eerste keer na die lange periode van afwezigheid had ik het bij een ander afhaalrestaurant gehaald. Ik was benieuwd of ze deze ook lekker vonden. En ja hoor, iedereen was weer aan het smullen, nog een keer opscheppen, gezellig.

De volgende morgen kreeg ik van Jan Joost een berichtje op mijn mobiel met zo’n icoontje: een dikke drol! Ik belde hem op: wat is er aan de hand?

Jan Joost: ‘Man, we hebben allemaal buikloop door dat Surinaamse eten van gisteren!’

Ik schrok. Het was de eerste uitzending na de coronastop. Iedereen was toch al erg voorzichtig om niet besmet te raken en dan dit... De volgende dag was de uitzending van Voetbal op Zondag. Daarin moest Arnold Bruggink lachen om Kenneth Perez die tijdens de reclameblokken constant naar de wc moest. Bij de aftiteling hoorde ik Kenneth nog schreeuwen: ‘Bedankt hè, Glenn!’ Toen ik dat hoorde lag ik op de grond van het lachen.

Ik baalde natuurlijk dat die mannen door mij aan de schijterij waren geraakt. Toen ik ze de volgende zaterdag weer zag, zei ik daarom: ‘Ik kan het ook nooit goed doen bij jullie. Nou was ik een keer zuinig met mijn geld, en bewaarde ik de roti die ik voor de lockdown al

had gekocht. Toch beginnen jullie te klagen... hahaha.’ Ik beloofde dat ik het eten de volgende keer weer bij de vertrouwde Surinamer zou halen.

Het incident tekent de amicale ontspannen sfeer. Iedereen is op z’n gemak. Ook als de bazen langskomen is er geen stress, maar verschijnt er een glimlach op alle gezichten.

‘Zo zit ik er zelf ook in. Als ik iets doe, wil ik het goed doen. De uitzending begint om zes uur, maar ik ben al om half vier aanwezig voor de soundcheck. Vooraf wil ik zorgen dat alles klaar staat en ik in een live uitzending niet voor verrassingen kom te staan. Stiekem voel ik me bevoorrecht dat ik daar zit. ESPN was ook een van de eerste grote bedrijven die zich met mij associeerde na mijn zwarte periode. Zonder hen was ik ook wel op mijn pootjes terecht gekomen, maar ze deden het toch maar. Daar ben ik supertrots op. En waar ik helemaal trots op ben is dat ik een eigen rubriek heb gekregen: Een Helder Moment’.

Dat is een eervolle toevoeging aan het programma omdat hij alle vrijheid heeft om te praten over ieder onderwerp dat hij wil toelichten. Dan draait Jan Joost zich richting Glenn en nodigt hem uit zijn mening te geven. Het benadrukt zijn functie als voetbalanalyticus. Zijn visie legt gewicht in de schaal waarbij hij ook meerdere kanten van zichzelf kan laten zien. Dat zijn de facetten die ook blijken uit de diversiteit van de inhoud van de hoofdstukken in dit boek.

...dan heb je maar één wens!

AMBASSADEUR VAN DE GEZONDE TOEKOMST

Als je niet op pad gaat gebeurt er nooit iets. Dat knoopte Glenn in zijn oren toen hij besloot zich zakelijker op te stellen. Op dat pad kwam hij een opmerkelijk instituut tegen: de mensen van de MediHealthGroup (MHG). Hij spitste zijn oren. Wat hem daar werd verteld paste precies in zijn opvatting over gezond zijn en blijven als topsporter. Het sloot naadloos aan bij een van zijn bekende motto's: 'Als je gezond bent heb je duizend wensen. Je wilt dit en je wilt dat. Je wilt van alles, maar als je ziek bent, heb je maar één wens: gezond zijn!'

'Ik werd zo enthousiast over wat ze daar doen om ziekte en klachten te voorkomen dat ik besloot een functie als ambassadeur van MHG te accepteren. Hun missie sprak me aan. Ook daar wil ik me graag voor inzetten om de wereld gezonder te maken. In de voetballerij is fitheid een voorwaarde. Voordat je bij een club gaat spelen wordt je lijf en je psyche uitgebreid doorgelicht. De uitslag bepaalt de waarde die je voor een club hebt. Dat ligt voor de hand. Daarom verbaasde het me dat dit wel in de sport gebeurt, maar in het bedrijfsleven veel te weinig. Voor werkgevers is het toch ook belangrijk dat hun werknemers een prima conditie hebben? Ik besepte dat we eigenlijk best verwend zijn zolang het allemaal goed met je gaat. Niets aan de hand, je doet alles wat je kunt en waar je zin in hebt. Pas als het mis gaat wordt het vervelend. Wat nou als je dat kunt voorkomen? Dat is wat MHG doet met preventief onderzoek. Daar is het

volgens mij ook de hoogste tijd voor als je ziet hoe de kosten voor de gezondheidszorg ieder jaar gigantisch stijgen.’

Glenn voelt het ook als een morele verplichting, om na het slagveld dat hij in zijn privéleven aanrichtte, iets positiefs te doen voor de samenleving. Hulp aan gokverslaafden, gedetineerden en suïcidale mensen bijvoorbeeld. Dit streven voegt hij daarom vol passie toe aan zijn activiteiten om zoveel mogelijk mensen te behoeden voor lichamelijk en geestelijk ongemak. Maar wat doet MHG dan precies?

Glenn: ‘Behoud van vitaliteit is hun beleid. Alles wat ze doen is erop gericht mensen gezond en fit te houden. Dat spreekt me aan. Door de sportwereld weet ik dat je zelf veel invloed op je gezondheid kunt hebben. Ik mag namens dit instituut uitleggen wat je kunt doen om te voorkomen dat je eerst ergens van moet genezen om dat in te zien.’

Hoe dan?

‘Wat MHG doet is next level in de preventieve zorg. De ambitie is veertig vestigingen in heel Nederland te openen om dit te kunnen realiseren. Bij voorkeur als one-stop-shop in gezondheidscentra om de kruisbestuiving te bevorderen. Daar kunnen zowel werkgevers als consumenten terecht. Met Neurospot kan bijvoorbeeld bij het personeel worden gemeten of er sprake is van een burnout of stress. Of dat die er aan zit te komen. Niet zo gek als je weet dat een op de vier werknemers daar nu mee kampt.’

Wat nog meer?

‘Een compleet Medisch Preventief Onderzoek waarbij uitgebreide vragenlijsten worden ingevuld en met behulp

van een ECG en COPD-onderzoek wordt onderzocht of er iets aan de hand is. Dat onderzoek is samengesteld door huisartsen, psychologen en cardiologen. Daar zit een algoritme achter waardoor werkgevers inzicht krijgen waar ze in hun bedrijf op moeten inzetten, zoals stressvermindering, het stimuleren van beweging of het tegengaan van overgewicht. Allemaal factoren die ziektes kunnen veroorzaken. De directeur krijgt een dashboard dat laat zien hoe het is gesteld met de gezondheid en de vitaliteit van de medewerkers. Mooi toch? Ik gun iedereen een goede gezondheid en zo kan ik daar iets aan bijdragen.’

Glenn raakt op stoom nu hij overtuigd is van de voordelen die dergelijke onderzoeken opleveren.

‘Heb je gelezen hoe het aantal gevallen van huidkanker stijgt omdat we zo verslaafd zijn aan de zon? Nou, MHG werkt samen met het Instituut voor Preventie en Gezondheid in Alkmaar. Dat is gespecialiseerd in huidkankeronderzoek. Met een handscanner worden hoge resolutiefoto’s gemaakt waarmee dermatologen binnen drie dagen weten of er al dan niet sprake is van deze aandoening. Daar hoeft je dus niet lang op te wachten en in de stress te zitten. Als het geen loos alarm is, is er snel zekerheid en anders actie als dat nodig is.’

Dat is nog niet alles, want wat te denken van overgewicht als bron kan van allerlei klachten? Ook daar hebben ze bij MHG ook een oplossing voor.

‘Met de Metacheck krijg je een persoonlijk voedingsadvies en kun je aan de hand van je DNA testen of je een voedselallergie hebt. En wil jij je lichamelijke conditie op peil houden, dan kun je ook nog kiezen uit een breed assortiment supplementen. Alles onderzocht in laboratoria. Ik weet dat er veel van deze aanbieders zijn, maar hier

kun je overzichtelijk kiezen. Sport en herstel, of vruchtbaarheid, maar ook vrouwelijke ongemakken, en slaap en stress. Dan heb je gericht de juiste mix van vitaminen en mineralen. Met al die dingen is een ongelooflijke gezondheidswinst te halen.'

Glenn neemt zijn taak als ambassadeur van een gezonde toekomst serieus, want hij heeft zich grondig verdiept in deze kwesties. Daarom voelt hij zich thuis bij dit instituut dat op hoog niveau bijdraagt aan een verbetering van gezondheid en vitaliteit.

'Je kunt het zien als een restaurant dat een Michelinster krijgt. Dan weet je dat je met de top te maken hebt. Ik zou het fantastisch vinden als mensen zich zo bewust worden van hun gezondheid en weten hoe ze die kunnen verbeteren. Dat is in deze tijd met zoveel welvaartsziekten ook hartstikke noodzakelijk. Je kunt er zelf voor kiezen. Dat wil ik hiermee graag duidelijk maken. Als me dat lukt dan mag ik me met trots ambassadeur noemen van deze gezondheidsverbeteraars. Die wil ik steunen. En dan weet ik meteen weer waarom ik dit pad heb gekozen.'

Zo kan het ook...

GEEN COMMENTAAR

Glenn heeft een grote mond en als praatjesmaker hij mag graag zijn zegje doen als hem daar om wordt gevraagd. Ongevraagd ook trouwens. Hij neemt nooit een blad voor de mond, maar op dinsdagavond 6 juli 2021 was hij sprakeloos.

Iedereen herinnert zich dat op die datum misdaadjournalist Peter R. de Vries met vijf kogels werd neergeschoten als hij een televisiestudio in de Lange Leidsedwarsstraat in Amsterdam verlaat. Glenn is verbijsterd en kan geen woord mee uitbrengen.

De volgende morgen belt presentator Jurgen van den Berg van het Radiojournaal op NPO1 met Glenn. Die avond zal worden beslist wie de EK-finale kandidaat wordt die tegen Italië zal spelen. Engeland tegen Denemarken. Jurgen wil van Glenn een voorbeschouwing horen. Hij speelde immers in de Premier League van Engeland en hij wordt vaker als analist geraadpleegd.

Glenn neemt op hoewel hij door het onthutsende nieuws niet in de stemming is om over voetbal te praten.

Jurgen vuurt zijn eerste vraag af: ‘Dit EK is toch reclame voor het voetbal, nietwaar?’

Glenn (met groggy stem): Ik zeg je eerlijk: na wat gisteren gebeurde... als ik het had geweten had ik jullie afgebeld. Ik voel me niet geroepen daar nu iets over te zeggen alsof dat op dit moment mijn interesse heeft, terwijl Peter R. de Vries gisteravond is neergeschoten.

Jurgen: ‘Dat snap ik ook van jouw kant.’

Glenn: ‘Altijd leuk als jullie bellen, ik vind het zelfs een

eer, maar van mij hoeft het nu even niet.'

Jurgen: 'Als je liever wilt dat we stoppen, dan mag dat.'

Glenn: 'Liever wel. Ik vind het nep van mezelf als ik nu over voetbal ga praten. Het is niet zomaar iemand die is neergeschoten. Dan kan ik niet doen alsof er niets is gebeurd. Alsof het EK belangrijker is. Die wedstrijd interesseert me nu voor geen meter. Echt niet. Excuus daarvoor.'

Jurgen: 'Dat is niet nodig, Glenn. Dank voor je eerlijkheid en duidelijkheid'.

Jurgen na het gesprek: 'Mooi wat Glenn zojuist zei. Waar hij mee zit, daar zit half Nederland mee. De wereld gaat door en dan is voetbal de belangrijkste bijzaak.'

Op de website van het Radiojournaal is even later te lezen: 'Een opmerkelijk moment.' De commentaren van luisteraars stromen binnen. Iedereen vindt het bewonderenswaardig dat Glenn niet 'zijn moment pakt' om zich als voetbalkenner te afficheren, maar zijn verdriet en mededogen over de aanslag laat prevaleren. Hij vindt het zelfs niet meer dan logisch. 'Als zoiets gebeurt dan past alleen maar rouw en stilte, en diepe, diepe verontwaardiging...'

Het maakt me niet uit wat ze draaien, ik pas me altijd aan.

DE VONKEN SPATTEN VAN HET DRUMSTEL

Het contrast is groot, maar de dynamiek blijft hetzelfde. Glenn als wervelwind op het voetbalveld, en de percussionist die niet van zijn kruk komt. Ook de inzet is onveranderd. Alles geven voor het publiek. Hij roffelt op privé feestjes en op festivals met een duizendkoppig publiek. Percussie is zijn passie. Wees dus gewaarschuwd als je hem vraagt naar zijn leven achter het drumstel, want voor je het weet ben je een dik uur verder. Maar dan weet je wel precies wat een snare is, een hihat, en ken je het verschil tussen een bongo en een conga. Het is een deel van zijn leven dat hij destijds nodig had om stoom af te blazen door zich te storten op ritme en strakke beats. Dat was toen. Nu speelt hij puur voor zijn plezier en dat is te zien. Geconcentreerd leeft hij zich in, versmelt als het ware met zijn drumstel, en levert de virtuoze, gevarieerde drumsound die hem zo geliefd maakt als percussionist.

Het eerste jaar van de pandemie - 2020 - was rustig. Geen festivals en uitnodigingen om deejays te ondersteunen bij hun denderende klankenreeksen. Hij heeft het gemist en denkt daarom met intens plezier terug aan de optredens in het verleden. Bijvoorbeeld zijn debuut op een festival met Hardsoul Live en achter de draaitafels DJ Roog (Rogier van Bueren) en zijn broer Greg. Daar traden ook de inmiddels tot grote sterren uitge-

groeide Dorothy Sherman en Mitch Crown op. Destijds nog aan het begin van hun carrière en nu internationaal bekende en veel gevraagde topartiesten. Ook op tal van andere evenementen, zoals het openluchtfestival Dance Valley in Velsen was Glenn een graag geziene gast. Zijn naam pronkte tussen die van de vaderlandse fine fleur van de popmuziek. Hij noemt er een paar: Candy Dulfer, Berget Lewis, Alain Clark en Afrojack.

Glenn: ‘Ik was gewend aan presteren in volle voetbalstadions. Toch is het spelen op een festival een andere beleving. De overeenkomst is dat je bij beide in een team speelt. En ook dat je er niet bent voor je ego, want dat is ondergeschikt aan het doel. Dat is het publiek vermaken. Er wordt een prestatie van je verwacht en dat vereist focus en intensiteit. Podiumangst ken ik niet. Zenuwen spelen ook geen rol. Daar heb ik geen last van en nooit van gehad, want ik zie iedere keer met een glimlach uit naar een optreden, of dat in een voetbalstadion is of op een festivalterrein. Mijn optreden is altijd dienend aan het geheel. Bij voetbal maakt de coach de dienst uit en op een festival de deejay samen met zijn rechterhand, de MC. Dat is de Master of Ceremony die het publiek opzweept en entertaint.

Bij een festival in Limburg maakte ik voor het eerst kennis met Afrojack die toen al wel bekend was, maar nog niet zo’n ster als hij nu is. Hij had al wel de allure, maar heeft geen kouwe drukte, gewoon zichzelf en relaxt. Hij was ook een beetje een boefje. Hij trok zich niet veel aan van regels en voorschriften. Waar anderen naar een parkeerplek werden gedirigeerd, zette hij zijn auto nog net niet voor het podium neer. De organisatie eiste dat bepaalde

nummers niet waren toegestaan, maar hij draaide die als eerste. Ik mocht hem gelijk. Het leuke van Afrojack was dat hij mij die *minutes of fame* graag gunde. Hij hoefde dat niet te doen, want ik had al gezien dat hij overal lak aan had. Dat kon ook voor mij gelden. Maar hij lachte me juist toe en moedigde me aan. Dat vergeet ik nooit meer.

Met verschillende deejays speel ik altijd mee. Bij geen van allen wil ik storend zijn. Het maakt niet uit welke muziek ze draaien, ik pas me aan. Je moet het zo zien: de deejay maakt het eten klaar en de gitarist, pianist of percussionist die meespeelt gooit er alleen nog maar de jus over. Het kan me niet schelen hoe dat eten smaakt, ik zorg voor de saus die erbij past. Natuurlijk is het voor mij lekkerder als het ook mijn smaak is, maar dat doet er niet toe. Als ik optreed vind ik alles lekker wat de deejay klaarmaakt.

Ik hoef niet in het middelpunt van de belangstelling te staan, maar wat ik wel wil - als dat kan - is een à twee minuten laten horen dat ik echt muziek kan maken. Ook omdat dat altijd enthousiaste reacties van het publiek uitlokt. Vaak denken de mensen dat mijn percussie bij de plaat hoort. Maar als de muziek stilvalt en het is mijn beurt, dan knal ik er meteen in. BAMMM! En dat in het ritme van de muziek. Dat moet blijven lopen, want het publiek zit in een vibe en die moet ik vasthouden. Ik bedoel dat, als ik wil laten horen wat ik kan, dan moet ik wel de aandacht van het publiek vasthouden. Niet omdat ik graag mijn techniek wil showen, want daar gaat het niet om. Het gaat om de beleving.'

Bij de herinnering aan beleving kan Glenn zich niet langer inhouden. Hij demonstreert wat hij bedoelt door met zijn vingers het ritme keihard op de tafel te slaan,

opzwevend, gedreven en met de afwisseling die zijn handelsmerk is.

Gelukkig is het een stevige tafel.

Voor Glenn was ieder festival een warm bad met strakke beats en een pompnd ritme. Waar hij ook werd ingehuurd, hij voelde zich als een vis in het water. Toch was er één festival waar hij zelf graag wilde spelen, maar waarvoor hij nog niet was gevraagd. Dat was LatinVillage. Hij houdt van alle soorten housemuziek, maar Latin House heeft zo'n divers spectrum aan klankkleur dat LatinVillage voor Glenn als percussionist het muzikale walhalla is: een mengelmoes van muzieksoorten met topnamen.

DJ D-Rashid en zijn broer Mo organiseren samen LatinVillage. Zij zorgden ervoor dat Glenn er kon optreden. Dat was 's middags van vier tot zes en dan speelde hij met D-Rashid. Een hele eer, want hij heeft een legioen percussionisten tot zijn beschikking.

Hij koos Glenn.

'Ik weet dat ik niet de beste percussionist, en ook niet de beste voetballer ben, maar het gaat er om wat je met een ritme en met een bal doet. Ik ben een toegevoegde waarde; niet meer, niet minder. Later speelde ik ook met andere percussionisten, zoals Cleyton Barros, een van de meeste gevraagde percussionisten. Super was dat! Hoe meer ritme, hoe meer plezier, zolang iedereen maar dienstbaar speelt. Samen krijg je een voller geluid, omdat je met meerdere slagwerkers eigen accenten toevoegt en zo elkaar aanvult. Ik voel me verbonden met Latin Village en ben er trots op dat ik samen met D-Rashid kan spelen, zowel op het hoofdpodium als in zijn eigen tent.'

LatinVillage is een tropisch feest met 30.000 bezoekers en maar liefst acht verschillende podia met elk een eigen muziekstijl. Denk aan Deephouse, R&B, Hip Hop, Salsa, Kizomba, Afrobeats en andere liveoptredens.

‘Ons festival is net alsof je met vakantie gaat naar Curaçao,’ vertelt D-Rashid. Dat gevoel geven wij de bezoekers. Sinds 2005 is het uitgegroeid tot een mega manifestatie. We hebben intussen al negentien festivals achter de rug. Zoals Glenn al vertelde treed ik daar zelf ook op als deejay en draai ik Latin House. Ik vond het wel een goed idee om daar eens een percussionist bij te betrekken. Ik ontdekte dat de ex-voetbalprof Glenn Helder drumde en dacht: dat is grappig. ‘Wil je eens een keer met me meedoen?’ vroeg ik hem. Of er een chemie tussen ons op het grote podium zou zijn wist ik nog niet. Het was ook een experiment, want eigenlijk kan het niet, drummen bij een deejay. In housemuziek zit al een kick, maar Glenn wist daar wel raad mee. Goed, we proberen het en hij slaat me toch een partij op die drums...! Het publiek schrok er gewoon van en keek op. Verrek, dat is Glenn Helder, de voetballer! Hij ging helemaal los. Het leuke van hem is dat hij niet te stoppen is. Dat is ook zijn karakter. Hij geeft nooit op. Hij zweept het publiek op naar een climax. De vrouwen gilden, de mannen dansen als gekken en ik dacht: Glenn komt hier ieder festival weer terug. Zo is onze vriendschap gegroeid. Denk niet dat hij overal speelt waar hij wordt gevraagd. Hij is kieskeurig. Hij weet wat hij wil en niet wil. Het leuke is dat mensen na zijn optreden op hem staan te wachten, zelfs eerder op hem dan op mij. We hebben niet zoveel buitenlandse bezoekers, maar die kennen hem ook. ‘Hé, dat is toch die voetballer? En dan verbazen ze zich dat

hij zo geweldig kan drummen. Als hij klaar is willen mensen met hem op de foto en niet met mij. Dat zegt wel wat.

Ik zit nu al ruim vijftientig jaar in het vak en met Glenn erbij is het nog leuker geworden.

En weet je, Glenn is altijd zo lief tegen mij. Kusjes, knuffels, hij is een man met duizend emoties. Ik organiseer het festival niet alleen voor het geld, maar voor het plezier en dat geldt ook voor Glenn. Hij komt voor een habbekrats maar dat maakt hem niet uit.'

Glenn: 'D-Rashid is een grote in de wereld van deejays en als hij zoiets zegt dan is dat alsof de paus je zijn zegen geeft.'

Logisch dat de lofzang van de door hem bewonderde deejay Glenn met trots vervult. Dat drummen was vroeger misschien wel levensreddend voor hem, maar nu verdient hij er ook nog mee, al is dat niet het belangrijkste. Het gaat vooral om het plezier.

LatinVillage wordt op zaterdag en zondag gehouden, maar alleen op zondag is Glenn erbij. Het is wel de dag waarop hij zaalvoetbal speelt. Dat wil en mag hij eigenlijk nooit missen. Dat slaat hij nu toch met een goede reden over. Het dwingt hem tot een keuze tussen zijn beide passies: voetbal en muziek. In dit geval 1-0 voor muziek. Dat is kenmerkend voor zijn gehechtheid aan het drumstel en vooral aan dit swingende festival. Ook al begint het optreden pas om vier uur 's middags en is het zaalvoetbal in de ochtend, Glenn ziet af van de zondagse voetbaltraditie. De reden om al om tien uur op het festivalterrein te zijn, is het opstellen van zijn drumstel en de soundcheck. Als hij zanger was geweest zou hij die zondag lekker kunnen zaalvoetballen en 's middags zingen.

Dan had hij aan een microfoon genoeg en hoefde alleen maar even ‘een-twee-drie’ te roepen om na te gaan of het goed klinkt. Maar met al zijn percussiespullen is dat een heel ander verhaal. Hij heeft zoveel attributen dat hij voor de geluidsversterking wel tien microfoons nodig heeft die hij vooraf moet installeren. Alleen al voor de verschillende koebellen heeft hij er al een paar nodig.

Glenn is afhankelijk van de geluidstechnicus die bepaalt hoe hij op de speakers over komt. Al een paar keer maakte hij bij andere optredens mee dat hij ondanks die versterking niet goed te horen was. Dat gebeurt nu niet meer. Daarom wil hij op zijn monitor vooraf kunnen verifiëren wat het publiek hoort. Nu bespeelt hij de beste elektronische drum die er bestaat. Die verschaft hem meer dan duizend diverse sounds. Als hij drumt gaat het geluid direct naar zijn brein (nee, niet zijn hersens), maar zo heet de kleine elektronisch Roland module die aan zijn drumstel is bevestigd. Van daaruit gaat zijn spel rechtstreeks naar de luidsprekers. Zo kan hij volume en klank zelf bepalen. Daar heeft hij dan ook stevig in geïnvesteerd. Hij heeft een van de beste drums van het bekende merk Roland en dat daar een pittig prijskaartje aan hangt doet er niet toe. Het gaat om het resultaat.

Het is een lust voor oog en oor als Glenn zit te spelen. De lol spat ervan af. Dat doet hij al sinds zijn achtste toen zijn vader hem de eerste beginselen van het drummen bijbracht. Zonder noemenswaardig muziekonderricht ontwikkelde hij zich tot volwaardig slagwerker die met zijn optredens het publiek tot dansen dwingt. Hij heeft pas rust in zijn hoofd als het drumstel staat opgesteld en de soundcheck achter de rug is. Na zijn optreden trekt hij

zich terug in zijn auto of loopt over het festivalterrein om zich te mengen in het feestgedruis. De meeste artiesten gaan naar huis of naar een volgende schnabbel, maar Glenn blijft plakken. Dan is de druk van de ketel en gaat hij aan de wandel, zijn drumstokken in de achterzak. Hij weet al wat hij bij de andere podia kan verwachten.

‘Hé Glenn, kom je effe meespelen?’ Soms wordt hij al vóór zijn optreden gevraagd naderhand langs te komen om te komen jammen.

Of hij nou voor tien of voor tienduizend mensen drumt, iedereen lacht, swingt en is blij. Dat bewijst het enthousiasme waarmee hij de maat slaat. Vol overgave, harts-tochtelijk en blij. De vonken die van zijn drumstel spatten belanden recht in het hart van de deinende menigte.

Zo maak je vrienden.

'Dat was even slikken...'

ROB JANSEN, DE MISKENDE VERLOSSER

Glenn zal blijven herhalen dat voetbalmakelaar Rob Jansen de man is naar wie hij had moeten luisteren. Dat klinkt intussen als een mantra. 'Als ik naar Rob Jansen had geluisterd was ik multimiljonair geweest. Begrijp me goed, als ik nu naar mijn kinderen kijk en zie hoe gezond en gelukkig ze zijn, dan voel ik me multimiljardair... Maar ga ik terug in de tijd, dan zou ik mezelf al mijn tanden uit mijn bek slaan omdat ik de kansen die ik kreeg niet heb gegrepen. Laat dat ook duidelijk zijn.'

Glenn zegt het in ieder interview, bij elke lezing, en wil dat ook nu weer - uit de grond van zijn hart - onderstrepen. In dit boek is Rob Jansen al vier keer genoemd en nu wordt er een hoofdstuk aan hem gewijd. Rob gooide hem keer op keer een reddingsboei toe en Glenn gooide die steeds terug. Het onomstotelijk bewijs van onwil, gekte en ongekende eigenwijsheid.

Dan is er op 7 november 2017 een boekpresentatie in Scheveningen waar Glenn opnieuw zal gaan inzien dat hij op de snelweg richting rijkdom de verkeerde afslag nam richting zijn financiële ondergang. Van stervoetballer naar ridder te voet en dan ook nog omringd door helpende handen. Weliswaar is Glenn nu genezen van zijn gekte, heeft de route naar boven gevonden, maar in Scheveningen wordt hij opnieuw geconfronteerd met de kolossale fout die hij maakte: de expertise en loyaliteit van Rob Jansen onbewust en nonchalant wegwuiven.

De presentatie betreft het boek Deal dat bestsellerauteur

Michel van Egmond schreef over Rob Jansen, gefascineerd als hij was door de handelstechnieken van de sympathieke transferexpert. Daar stonden ze, voetbalmiljonairs Dennis Bergkamp, Phillip Cocu, René van der Gijp, Edwin van der Sar, Ronald Koeman en andere coryfeeën uit het topvoetbal met één gemeenschappelijke noemer: een riant gevulde bankrekening. Dat was te danken aan hun voetbaltalent plus de zakelijke steun van Rob Jansen. Glenn had daar ook kunnen staan. Nu was hij er namens RTL Boulevard om verslag te doen van de boekenparty.

‘Rob heeft er werkelijk alles aan gedaan om mij op het rechte pad te houden. Hij belde mij op en zei: ‘Luister goed. Morgen kom jij naar mijn kantoor. Daar is iemand die jou gaat leren hoe je met geld moet omgaan. Een financieel manager. Je speelt nu bij Vitesse, maar de kans is groot dat je naar een grotere club gaat. Als je dan zo bezig blijft ga je helemaal naar de kloten. Wij gaan jou daarvoor behoeden. Maar luister naar wat ik nu tegen je ga zeggen. Ik weet hoe je bent. Jij gaat duizend uitvluchten verzinnen om morgen niet naar kantoor te komen. Maar laat ik je dit vertellen: als jij morgen niet bij ons op kantoor komt (*Sport Promotions in Gouda, voormalig kantoor Rob Jansen, nu Wasserman Den Haag, fddb.*), dan trekken niet alleen ik, maar ook jouw hele familie onze handen van je af. Dat je het weet. Tot morgen!’

‘Ik wist dat ik ook echt moest komen. Er was geen ontsnapping mogelijk. Natuurlijk had Rob het allerbeste met mij voor, maar ik bleef hardnekkig weigeren. Er was geen enkel excuus of uitvlucht meer mogelijk.

Maar wat deed ik? Hoe gek was ik?

De enige manier om aan die afspraak te ontkomen was

een drastische. Ik parkeerde mijn auto met een snelheid van zestig of zeventig kilometer tegen een boom. Ik stond naast de auto waar de rook onder de motorkap vandaan kringelde en belde Rob Jansen.

‘Sorry Rob, ik kan niet komen. Ongeluk met mijn auto. Niet zo lullig ook. Helemaal total loss. Ja, klote man. Ik sta in de buurt van Arnhem. Heel vervelend, nogmaals sorry, maar ja, overmacht.’

Hoe getikt ben je als je zoiets doet? Dan ben je compleet gestoord! Ik was niet meer te helpen. Rob deed het niet voor zichzelf, maar voor mij, en op mijn beurt keerde ik hem elke keer de rug toe. Nu is het niet meer voor te stellen dat ik zoiets heb gedaan, maar toen was het echt wel zo. Stomme klootzak die ik was. Wat hadden Rob, zijn broer Karel en hun financiële man Theo Booms mogelijkwijs nog meer kunnen doen om mij in de rails te houden? Niets. Wat Rob siert en hem zo sympathiek maakt is dat hij, ondanks mijn krankzinnige gedrag, altijd weer voor mij klaar stond. Een ander had me allang verketterd en verstoten.

Bij die boekpresentatie was het net alsof ik weer even terug was in mijn vorige bestaan. Het zwarte schaap keerde terug naar de kudde. Ik kwam er alle bekenden tegen en ik moet zeggen: het was een warm weerzien. Toen ik ze allemaal weer begroette, moest ik wel even slikken. Die confrontatie drukte mij na al die tijd weer met de neus op de feiten. Het moment waarop ik Dirk Kuyt, Phillip Cocu, Edwin van der Sar en Dennis Bergkamp op dat podium naast Rob Jansen zag, realiseerde ik me dat daar vier, in ieder opzicht geslaagde, ex-voetballers stonden. Met die mannen stond ik aan de wieg van mijn en hun carrière. Met dit verschil dat zij wél naar Rob Jansen hadden geluisterd. Voordat zij

doorbraken speelde ik al bij Arsenal. Kijk nu eens welke carrière zij hebben gemaakt, en welke verkeerde keuzes ik maakte. Dat ging er door me heen. Een groter verschil was nauwelijks denkbaar. Het was een steek in mijn hart. Opnieuw bedacht ik hoe anders mijn leven was geweest als ik had geluisterd naar de man die daar op het podium stond, omringd door de successpelers die dat wel hadden gedaan.

Op dat moment kwam alles bij me terug. Ik had het verleden al een plek gegeven, mezelf vergeven en was aan een nieuwe fase begonnen. Maar dat verleden werd nu toch weer keihard in mijn gezicht geslingerd. Dat was even slikken; een besef dat er inhakte. Aan de gasten merkte ik niets. Zij gaven mij totaal niet dat gevoel van de vroegere mislukking. Iedereen liet blijken dat ze het fijn vonden dat ik er weer bovenop was gekomen. Daardoor voelde ik me ook een beetje rijk, niet in geld, wel in levenservaring.’

Glenn keek nog eens om zich heen. Voor zijn ogen speelde zich een reeks succesverhalen af, samengevat in het die middag gepresenteerde boek. Toch schuurde het. Hij had zijn verlies en de schande al lang overleefd en een nieuw bestaan opgebouwd, maar hier klonk nog eens de echo van dat zwarte verleden.

En opnieuw dat ene zinnetje: ‘Had ik maar naar Rob Jansen geluisterd.’

